

M * D * F * T

1 6 1 9

2946

I. 259.

VITÆ
ILLVSTRIVM
MEDICORVM

Qui toto orbe, ad hæc vsque
tempora floruerunt,

Authore

PETRO CASTELLANO,
*In Academiâ Lovaniensi Græcarum
Literarum Professore.*

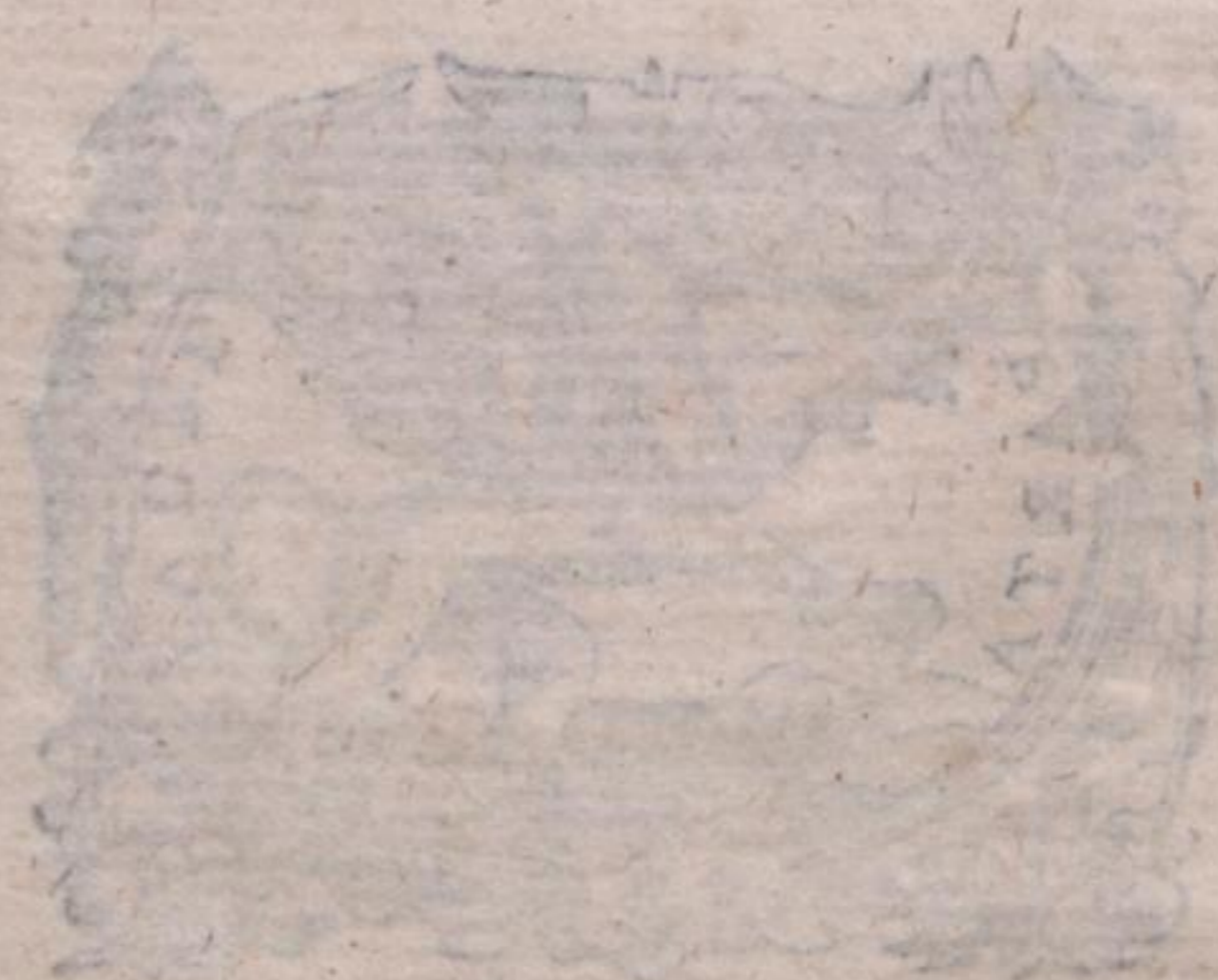

ANTVERPIÆ,
Apud Guilieum à Tongris,
Sub Signo Gryphi,

clō. 1707. XVII.

ALBERTUS

PIETRO CASTELLANO

ALBERTUS

Amplifs. atque excellentifs. 3

V I R O

FRANCISCO PAZ,

Regis Hispaniarum, & S.S.

Belgij Principum

ARCHIATRO

L. M. D. C. Q.

PETRVS CASTELLANVS.

ALCIBIADES in convivio
Platonis idem vsuveni-
re sibi refert, quod à vi-
perâ morfi patiuntur. vt enim hi
morbum suum nemini manife-
stant, nisi iis, qui eodem affectu
laborant, quod se apud gnaros
mali, quidquid agant, aut lo-
quantur, facile veniam consecu-

A 2 tuos

tuos putent. Ita se Philosophandi studio, veluti quodam furore correptum, omnia facere, quò penitus in familiaritatem Socratis intraret, qui Sapientiam de cælo devocatam, inter homines collocasse videbatur. At VIRI isti, quorum memoriam gratâ nunc prædicatione prorogare, atque extendere conatus sum, Epidaurij Serpentis morfu afflati, quem confectentur, aut cui se adiungant potiùs, quàm Tibi, VIR EXCELLENTISSIME, quem eiusdem affectus non affinem modo, sed omnium, qui eo afficiuntur, Principem agnoscimus? Nec verò sollicitus esse debui quo vultu exciperentur: Sciebam enim
reie-

reiectas eorum non iri VITAS,
quorum monumenta libenter,
& assiduè versare manu solitus es,
quoties ab OPTIMO PRINCIPE
tempus vendicare Tibi licet.
Hunc ad finem Bibliotheca ma-
ximis sumptibus instructa, vt
cum officij tui munus expleveris,
ad eos recurras, quorum magiste-
rio ad amplissimos dignitatis gra-
dus profecisti. Neque enim igna-
viâ, aut otio, tanta, & tam præ-
clara summorum Principum iu-
dicia promeruisti. Dum Te RE-
GVM MAXIMVS interioris ad-
missionis Medicum adscivit, &
Exercituum suorum valetudini
præfecit; Dū Te OPTIMI PRINCIPES,
(non enim minùs iustis de caus-

*Hispani,
atq. Rex.*

A 3 sis,

8
fis, quàm olim Traiano S.P.Q.R.
Hoc nunc OPTIMI cognomen
Belgarum Principibus adjicimus)
Archiatrum summâ cum fiducia
probarunt; quantum Intelligen-
tiâ, Doctrinâ, Fide, ac morum
Sanctitate præstares, gravissimo
testimonio declararunt. Huic
munificentiâ adiecerunt, quan-
tam aliorum improba vota nec
sperare queant. Eâ tamen frueris
citra invidiam, quia mereris: Ad-
eò, contra veteris dicti senten-
tiam, *rationem tuæ felicitatis red-
dere potes*. Quin immò rationem
præmiorum aliam habet affectus
Belgarum. Nam quâ ratiocinan-
di formulâ Themistocles Athe-
nienfibus imperare se colligebat;
eâdem

7
eâdem illi præsentem seculi feli-
citatem, post DEVM OPT. MAX.
se Tibi debere fatentur. Quoties
ergo pro incolumitate P.P. vota
fufcipiunt, toties industriam
tuam, toties fidem æstimare co-
guntur: & quantum quisque P.P.
amat, tantum mereri Te cenfet.
Non minor est in P.P. fuos Bel-
garum amor, quàm in Augustum
P.R. Nec pluris hic Antoniũ Mu-
fam, quàm nos PAZIVM facimus.
At famam, non imaginibus, aut
statuis, quas plerumque obfcurat
oblivio, fed favore hominum
prorogamus; quo non aurum
meliùs, vel argentum bene meri-
torum gloriam exprimat, teneat-
que. Quod quidem proluxe Tibi,

A 4 cumu-

§
cumulateque contigit, cuius gratissima memoria, cum ipsâ PRINCIPVM charitate pariter in omnium civium animo sedebit. Et publici quidem affectus stricturas, tenuiter à me deductas modestia Tua feret; quàm onerare aliarum virtutum commemoratione nolui. Hoc servare tantùm volui, ne Te, in excelso dignitatis, & eruditionis fastigio positum, sine debitâ significatione venerationis adirem. Itaq; P. P. MEDICO, Principum Medicorum VITAS, in primo cōgressu offerendas ritè censi, morem imitatus veterum, qui gratiores quibusdam numinibus victimas existimarunt, quæ per similitudinem immolabantur.

A D

AD LECTOREM.

CANDIDE LECTOR. *vetus*
 mos est inter legendum ex-
 cerpere. Summi id olim viri fece-
 runt. Ego sanè lectionem mihi pe-
riisse reor, ex quâ nihil aduersaria
creverunt. Sic dum medicina au-
 thores evolo, & rerum argu-
 menta meis vsibus in locos digero,
 ne Præceptores quidem negligo.
 Quin immò præcipua mihi cura
 propriis capitibus exactè singulo-
 rum opiniones annotare; & ne sim
 ingratus, eorum nomina, per quos
 profeci, cum aliquâ prædicatione
 laudum celebrare soleo. Hinc mihi
 natum, quod vides, de VITIS illu-
 strium Medicorum opusculum. Et

Lectio in
Aduersaria
hæc
in locos
Digerenda.

A S qui-

quidem per omnes medicinae partes
iturus, aliis suppressis, id primò in
lucem exire passus sum, quod anxiam
novem annorum expolitione non
sit opus, ubi tantum in facto res
consistit. Scio multos à me præteri-
tos, & eos quidem eximios: sed
quid faciam? Cum Sophocle,

Περὶ μὲν οὐ φρονῶ, σιγαῖν φιλῶ.

Non omnia possumus omnes:
Hanc ego pro modulo meo partem
curavi; Alius aliam. Si quis sym-
bolam conferre voluerit, Modim-
perator esse non recuso, Vale, &
conatibus nostris fave,

MEDI-

M E D I C I

P R O D I I S H A B I T I .

RELATVRVS authores medendi principes, ea quæ iactationem habent in fabulis Poëtarum omnino missa facerem, nisi principia fingendi plurimum è vero

traherent, atque ideò pleraque homines excogitassent, vt artis originem cælo dicarent, Inuentorésq; Dijs adsignarent; quod postea detracto figmentorum involucro Philo-
phi non ambigue confirmarunt. vnde Im-

perator: τὴν ἰατρικὴν Ἰπσιήμιω σωτηριώδη τοῖς ἀνθρώποις τυγχάνειν τὸ ἐναργὲς τῆς χρείας μαρτυρεῖ. διὸ καὶ ταύτῃ ἐξ ἔρανος πεφαστηκεναὶ δικαίως Φιλοσόφων παῖδες κηρύττῃσι *Artem medicam hominibus salutarem esse usus demonstrat:*

*Quare eam cælo delapsam non immeritò Philo-
sophi prædicant.* Primùm igitur eos memora-
bo, qui infirmitatis præsidium cælo demis-
sum laboriosæ mortalitati communicasse fe-
runtur; aut quos vetustissimo referendi be-
nemerentibus gratiam ritu mortalitas numi-
pibus adscripsit.

Gen-

*Apollo vel
Serapis*

Gentium consensus in primis APOLLINEM celebrat: & ab eo, ut canit Poëta:

Ἴατροὶ δεδάξαν ἀνάβληξιν θανάτοιο.

Et medici didicere moras innectere morti.

Quamobrem ex hominum nata meritis illi nomina tribuerunt, & Elæi Ἀκῆσιον, Athenienses Ἀλεξικακὸν appellarunt.

Græcorum APOLLO, SERAPIS est Aegyptiorum: Atque hunc quoque medicinam fecisse, doctissimus vndequaque Varro non obscure significat, dum ait; *ego medicinam ex Serapi utor.*

Chiron

Tantus in arte medendi CHIRON, ut Inventoris quoque nomen meruerit: quod tamen ad Herbariam plerique restringunt; ut Plinius libro VII. capite LVI. Eustathius ad Iliad. I. *Χείρωνα γάρ φασι τρωθέντα ποτὲ τῷ χείρῳ, τῷ δὲ βοτανῶν Ἰπνοήσοις ἰατρικῷ.* Chironem aiunt in manu vulneratum herbariam excogitasse medicinam. Genus etiam Panaces ab eo repertum Centaurium cognominatur, quod Nicander vocat

Κενταύρε κρονίδαο Φερώνυμον.

meminerunt Theophrastus libro IX. cap. XII. Dioscorides libro III. cap. LII. nec aliam ob causam Magnetes Chironi primitias herbarum obtulerunt, ut author est Plutarchus

tarchus

tarchus libro i. sympos: quæstione i. Communis Heroum doctor fuit, vt Achillis, Hercules, & Iasonis; & hinc ob insignem artis peritiam nomen esse inditum *ἔργα τῶν ἰατρῶν* tradit Scholiastes Apollonij ad librum i. Argonaut. Quin & ipse Apollo, qui apud Poëtam gloriatur,

Inuentum medicina meum est, opifexque per orbem

Dicor & herbarum subiecta potentia nobis,
filium suum Aesculapium Chironis informari disciplinâ voluit; Testis est Pindarus ode III. Nemeorum; Ouidius II. Metamorphoseon, Apollodorus libro III. Bibliothecæ.

AESCULAPIVS Phæbo genitus, disciplinâ Chironis instructus; artem adhuc rudem ita excoluit, vt vulgò repertor eius haberetur. Plutarchus libro VIII sympos. quæstione XIII, *οὗ ἰατρὸς Ἀσκληπίου ἔχοντας ἰσχυρὴν ἡγεμόνα.* *Medicos Aesculapium scimus habere ducem.* Præterea *Medicinarum demonstrator* vocatur à Tertulliano, Apologetici capite XXIII: ab Arnobio libro i. *Medicaminum repertor.* Sanè Pindarus ab eximiâ curandi peritiâ celebrat ode III. Pythionic. *Ἀσκληπίου Ἄρωα παυλοδαπαῖν ἀλεκλήρα νέζων,* *Aesculapium Heroem*

Aesculapium

*Heroem omnigenorum propulsatorem morbo-
rum. Quin & mortuos in vitam revocare ia-
etabatur: vnde Serenus*

*Tuq; potens artis, reduces qui tradere vitas,
Nosti atq; in calum manes reuocare sepultos.*

Quare ictum fulmine tradunt ne fatalis or-
do rerum interrumperetur. Plato tamen lib.
III. de Repub. ideo fulminatum refert, quod
diuitem malum morti iam vicinum sanitati
restituisset. Sed, neque vitâ functum vene-
ratio defecit; quam auxerunt nocturnæ per-
vigilationes, quibus eum ægri successu quan-
doque non infelici, coluerunt. Cuius rei
testes extant tabulæ in Antiquis Inscriptio-
nibus paginâ LXX. Tamen Arnobius libro I.
contra gentes, superstitionem, ab irritato vo-
torum euentu, vanitatis arguit. *Quot, in-
quit, millia vultis à nobis debiliū vobis osten-
di! quot tabificis affectos morbis, nullam omnino
retulisse medicinam, cum per omnia supplices
irent templa? cum Deorum ante ora prostrati
limina ipsa contererent osculis? Cum Æscula-
pium ipsum datorem, ut predicant, sanitatis,
quoad illis superfuit vita, & precibus fatigarent,
& miserrimis votis inuitarent.*

BACCHVM medicis adnumerat Plutar-
chus libro III. sympos: quæst. I.

Merito

Bacchus

Merito Deorum seriem excipit PÆON,
Deorum ipse Medicus : quo nominis hono-
re Lucianus eum afficit in Tragopodagrâ :

Πάντων Ιατρὸς τ' ἐν ἔργων θεῶν,

Omniium medicus in celo Deorum.

Occasionem præbuit Homerus Iliados v.
vbi inter alios mortali manu vulneratos,
Plutonium refert Herculis sagittâ humeros
faucium, à Ioue remedium postulasse, &
Pæonis auxilio conualuisse :

Τῷ δ' Ἰπὶ Παιήων ὀδυμήφατα φάρμακα πιάσων
Ἠέσαλο.

*Huic Pæon dolores mitigantia Pharmaca in-
spersgens,*

Sanauit.

Quo loco notat Eustathius aliquos existi-
masse hunc eundem esse cum Apolline, cui
nomen ἐκ τ' πάειν, quod est, θεραπεύειν, siue,
curare, sit impositum.

Aesculapium non immeritò Comicus ἔυ-
πυδα nuncupauit ; Cui Liberi, MACHAON,
& PODALEIRIVS, paternæ virtutis hæ-
redes extiterunt. Nec dedecori natæ fuerunt,
Iaso, Panacera, Hygeia ; quæ vel solâ nomi-
num faustitate meruerunt, vt in Hippocra-
tis sacramento memorarentur. At Machao-
nis, & Podaleirij fama versibus Homeri ce-
lebrata

Pæon

*Aesculapio
ἔυπυδα*

lebrata magis in memoriam posteritatis iuit.
 Et haecenus quidem medendi scientia sim-
 plex, nec in vllas distracta partes vnus ope-
 ra tractabatur. Secuere fratres, & portioni-
 bus eam exercere coeperunt, quasi Charitas studiorum aemulatione dirimi potuisset.
 Et quidem Machaon partem eam excoluit,
 quae manu medetur, & bello Troiano non
 mediocrem opem commilitonibus suis at-
 tulit. Nec aliud in eo praedicat Homerus,
 quam quod apte posset

Machaon

Ἰὼς τ' ἐκταμίειν, Ἰπί τ' ἤπια φάρμακα
 πάσῃν

*Ducere tela manu, & medicamina spargere
 plagis.*

Podalirius

Verum Podalirius abditarum, & morbos
 continentium causarum notitiam professus,
 eius medicinae principia condidit, quam de-
 inde sequens aetas rationalem appellauit. Ar-
 gumento sunt versus apud Eustathium in
 locum Homeri modo laudatum:

ἕτερον δ' ἑτέρῃ κύνδιον ἔθηκεν.

Τῷ μὲν κρυφότερας χεῖρας πόρην, ἔκλεβε βέλεμνα
 Σαρκὸς ἐλεῖν, τμηξά τε, καὶ ἔλκεα παντὶ ἀκέου-
 σθαι.

Τῷ δ' ἄρ' ἀκρίβεια πάντα ἐνὶ σήθεσιν ἔθηκεν,
 Ἀσκοπάτε γνῶναι, καὶ ἐπιλθέ' οἴσοισι.

Aliumque

Aliumq̄, alio præcellere iussit.

Huic agiles dedit esse manus; si quando sagittas

Extrahere hærentes opus, aut exscindere ferro,

Altaq̄, vel peterent medicaturæ vulnera succum.

At̄ alius melior morborum arcana, sagaci

Indagare animo, placidamq̄, afferre medelam.

Quamuis in ista narrandi festinatione, iupervacua fabulisque vicina præterire constituerim; nequeo tamen temperare mihi, quin historiam à Stephano descriptam, quod Podalirij gloriam plurimum illustret, hîc quoque lectoribus exhibeam. τὸν Ποδαλείριον ἐκπέσσοντα εἰς Καρίαν σωθῆναι ὑπὸ Ἰνῶ αἰγοβοσκῶ, ἢ ἀχθῆναι πρὸς Δαμαθὸν Καρίας Βασιλέα, ἔτι μὲν θυγατέρα Σύρναν πεσῶσαν ἀπὸ ἔτεγος, ἐπ' αὐτῆς θεραπεύσθηναι Φασὶ ἢ ἔτως. ἀθυμῶντι δὲ Δαμαθῶ, τὸν Ποδαλείριον ἀφ' ἑκατέρων βραχιόνων αἷμα ἀφέλοντα σῶσαι τὴν παῖδα. τὸν ἢ θαυμάσαντα σωοικίσαι αὐτῷ τὴν παῖδα, καὶ δῆναι τὴν χερρόνησον, ἐν ἣ δύο πόλεις κλίσονται, τὴν μὲν ἀπὸ γυναικὸς, Σύρναν, τὴν ἢ ἑτέραν ἀπὸ ἔσσαντι νομέως. Podalirium ferunt in Carianis eiectum, & à Pastore caprarum servatum, perductumq̄, ad Regem Caria Damathum, eius

B filiam

Casus D
anxietas
venia scilicet,
in curatorem.

filiam Syrniam è casu egram sanasse : aiunt in hunc modum : Anxio Dametho Podaleirum ex utroque sanguinem eduxisse, filiamq; seruasse Regem verò admiratum filiam ei elocasse, & dedisse Chersonesum. in quâ duas condidit ciuitates : alteram ab uxoris nomine Syrniam, alteram à Pastore qui saluarat. Machaoni successit filius NICOMACHVS, de quo Suidas : Νικόμαχος, ἰατρός, ἢ αὐτὸς Σταγείτης; Μαχάονος Ἰ. Ἀσκληπίου υἱός. ἐξ ἧς κατηγήρετο Νικόμαχος ὁ πατὴρ Ἀριστοτέλους Ἰ. Φιλοσόφου. Nicomachus medicus, & ipse Stagirita; Machaonis Aesculapij filius : ex quo progenitus est Nicomachus Pater Aristotelis Philosophi. His authoribus salutaris nobis ista professio increuit: Qui tamen in vulgus eam promiscuè non extulerunt; sed velut in censu reponentes ad liberos hæreditario iure transmiserunt; quasi artis diuinæ vsum hominibus aliter imperitari nefas esset. hic in nobilissimâ Asclepiadarum familiâ medendi scientia diutissimè permansit; eorumq; propagata studio, Græciam quidem vniuersam, sed præcipuè Con, Guidon, Crotona, & Cyrænas illustrauit. Facto igitur ab his initio seriem narrationis ad nostra tempora deducam, commemorandi officium rependens eminentissimis ingenijs, quæ

Nicomachus

quæ tanto literarum studio disciplinam agitarunt, vt ad eius abolitionem perfectionemque modò nihil desiderari videatur. Sed neque prætereundi erunt, si qui factò nobiles, aut dignitate, seculorum memoriam meruerunt. Heroes tamen Reges, atq; Principes, vt Herculem, Iasona, Achillem, Hermetem, Coroastram, Alexandrum Magnum, aliosque non recensebo; quos etsi ad vsum, ac disciplinam artis fuisse peritissimos sciamus; nullo tamen illius documento claruerunt: præter vnum fortè Mithridatem Ponti Regem, omnium ante se genitorum sine controuersia diligentissimum, qui non minus vitæ, quam Reipub. regendæ gnarus, celebratissimas Antidoti compositiones inuenit, ex quibus vnum etiam nomen eius retinuit. de quo Plinius in hunc modum libro x x v. cap. i i. *Is ergo in reliqua ingenij magnitudine medicina peculiariter curiosus, ab hominibus subiectis, qui fuere pars magna terrarum, singula exquirens, scrinium commentationum suarum, & exemplaria, effectusq; in arcanis suis reliquit.* Reges etiam excipio Barbarorum, inter quos non pauci medicinam inuentis suis excoluerunt; vt Rex Medorum Sabor, cui multas medicamentorum

Mithrid.

Sabor.

formas apud Mesuen acceptas referre debe-
 mus: & Arabum Euax, qui de simplicium
 effectibus ad Neronem scripsit. Nec verò est,
 quod aliquis miretur in hoc medicorum or-
 dine ceteri nonnullos, qui vulgo in Philo-
 sophis habentur. Primò namque medendi
scientia, vt eleganter ait Cornelius Celsus,
sapientiae pars habebatur, vt & morborum
 curatio, & rerum naturæ contemplatio sub
 iisdem authoribus nata sit. vnde pulcherri-
 mum Democriti dictum: *Ἴσορίω σοφίης δο-
 κέω ἰητρικῆς ἀδελφῶν, ἢ σωτικόν*, *notitiam sa-
 pientiae, puto medicinae sororem, atque familia-
 rem.* Quod Tertullianus etiam vsurpauit in
 lib. de animâ, *Medicinam sororem Philoso-
 phiae* nuncupans. Verùm disciplinas vt na-
 turâ, iunctas sic officio quoq; copulatas iner-
 tia distraxit, cui postea difficultatis patrocini-
 a prætexuerunt. Sed iam ad propositum
 reuertamur.

DEMO-

DEMOCEDES.

DEMOCEDES natione Crotonia-
ta patrem habuit Calliphon-
tem, nimiae seueritatis homi-
nem: Cuius imperia cum fer-
re non posset, Aeginam pro-
fugit, ibique tanta famae celebritate me-
dicinam exercuit, vt illum Aeginetæ apud
se talento, id est sex millibus aureorum,
trecentis, & septuaginta quinque reti-
nuerint. Athenienses deinde centum mi-
nas obtulerunt: in singulas autem minas
aurei centum, & sex, & quadrans numera-
tur. Tandem ad Polycratem Samiorum Ty-
rannum se contulit affectus honorario duo-
rum talentorum, id est duodecim aureorum
millibus, septingentis, & quinquaginta. Ad
inuidiam felix, si fortuna malignitatis suae
oblita, nunquam cessante indulgentiâ con-
stanterque propitiâ Tyrannum ad vltimum
fati tempus perduxisset. Sed quem prospero
flatu in altum extulerat, repente destitutum,
profundo cladium miserabiliter immerfit.
Democedem quoque Tyranni casus inuol-
uit. Comprehensum enim Orætes Darij Re-

*Talentum**Mina*

B 3

gis

gis præfectus cum reliquis captiuis in seruitutem abduxit. Verùm scientiæ famâ non modo libertatem, sed etiam honores affectus, in signi documento fuit in opes animi nihil licere casuum humanorum varietati. Cum enim Rex inter venandum ex equo defiliens pedem luxasset, frustra tentantibus auxilium medicis, Democedem iam inter captiuos agnitum, sed ne hostem Græciæ seruaret, artem studiosè occultantem vi tormentorum ad sanandi curam adegerunt. Quod cum ex sententiâ successisset, eum Darius opibus auctum, & fortunis locupletatum in Regiâ manere iussit, sibi que, vt Herodoti verbo vtar, ὁμοτέτακτον esse voluit. Id autem quanti fuerit, vel ex eo liceat æstimare, quòd ipsi quoque regni Proceres à conspectu Regis arceantur, nec vnquam nisi interposito velo mensæ Regiæ adhibeantur. Equidem apud Persas non potuisse liberaliùs, aut honorificentius haberi, pluribus docere mihi promptum est, si propositi ratio pateretur. Sed talium curiosos, ad Brissonij librum remitto, quem de regio Persarum principatu conscripsit. Beatus igitur & conditione regni Proceribus invidendâ viuere poterat, si Græciâ carere voluisset. Sed quem-

admo-

admodum Vlyffes immortalitati, quam Calypfo pollicebatur, Ithacæ fumum antepone-
 nere non dubitavit: Ita Democedes amore Græciæ captus, omnes Perfærum delicias,
 & opes, honoresque penè regios pro nihilo
 duxit. Nec cum hîc fortuna destituit. Nam
 interueniente Atofsâ Regis vxore, filiâ Cy-
 ri, quam serpente mamillarum vlcere libe-
 rarat, in Græciam, quò Rex expeditionem
 meditabatur, velut explorator, & index cum
 delectis Perfærum missus, in Patriam iuit, &
 Barbaris elusis in eâ mansit, vxoremq; duxit
 filiam Milonis illius, qui fortitudinis famâ,
 non apud Græcos modò, sed Perfæ etiam,
 Barbarosque omnes ingentem sibi gloriam
 pepererat, vltra nihil comperti habemus:
 sed ista latiùs Herodotus libro III. exequi-
 tur.

*Chytrâs
 vult iō Vash
 Ahasuri.*

MELAMPVS.

MELAMPVS ad curandum Præti filias
 valetudinis vitio furentes, & Melan-
 cholicas è Pylo vocatus, id se facturum rece-
 pit, si merces dimidiũ regni daretur. Imma-
 nitate præmij deterrente, medicina differtur,
 & malum ingrauescit. Cogente demùm ne-

B 4 cessita-

cessitate conditio placet. Sed Melampodi iam pretiosius curare visum; & supra mercedem sibi pactam, fratri quoque suo Bianti tertiam regni partem deposcit, & impetrat. Author est Herodotus libro IX. Paulò aliter Seruius ad hunc versum Eclogæ VI:

Pratidos implerunt falsis mugitibus agros.
Has Melampus, inquit, Amythaonis filius pactâ mercede, ut Cyrianassam uxorem cum parte regni acciperet, placata Iunone, infecto fonte, ubi solita erant bibere, purgavit, & in pristinum sensum restituit: Virgilius etiam libro III. Georgic. ut excellentissimum Medicum adducit, & cum Chyrone componit.

Cessere magistri

Phillyrides Chyron Amythaoniusq; Melampus. quo loco notat Seruius tributum illi nomen *καθαρτῆς*, id est, *Purgatoris*. Ab hoc, ut tradit Plinius libro XX. cap. V. vnum *Hellebori* genus *Melampodion* appellatur.

H I P P O C R A T E S.

Effigies ap. Paruum f. 837.

HIPPOCRATES insulâ Co in primis clarâ, & validâ, & Aesculapio dicatâ ortus, parentes summo splendore generis illustres habuit. Pater Heraclides Aiclepiadarum,

rum,

rum, Mater Praxithea Heraclidarum stirpe
 geniti. Et Hippocrates vndevigesimus ab
 Aesculapio, vigesimus ab Hercule numera-
 tur. Sed ex epistolâ Pæti ad Regem Persarum
 Artaxerxem in exemplum pauca subjici pos-
 sunt. Γίνετο μὲν θεῶν Ἱπποκράτης ἑνάτος μὲν ἀπὸ
 Κρισάμιδος τοῦ βασιλέως, ὀκτοκαίδεκάτοιο δὲ ἀπὸ
 Ἀσκληπιῶ. εἰκός τοιοῦτο δὲ ἀπὸ Διός. Μητρὸς δὲ Πραξι-
 θέας τῆς Φαιναρέτης ἐκ τῆς οἰκίας τῆς Ἡρακλειδῶν.
 ὥστε κατ' ἀμφοτέρωθεν τὰ σπέρματα θεῶν ἀπογονός
 ἐστὶν ὁ θεῶν Ἱπποκράτης, πρὸς μὲν πατρὸς Ἀσκλη-
 πιδῶν ὄντων, πρὸς δὲ μητρὸς Ἡρακλειδῆς. Ortu igitur
 diuinus est Hippocrates: Nonus quidem à
 Crisamide Rege, ab Aesculapio decimus octauus,
 à Ioue vigesimus. Matre verò Praxithea à Pha-
 uaretis filiâ, ex Heraclidarum familiâ. Quare
 utrimque dijs oriundus diuinus Hippocrates: &
 ex Patre quidem Asclepiadarum familiam at-
 tingens ex matre verò Heraclidarum. Auus
 Hippocrates; proauus Gnosidicus, quem li-
 brum scripsisse de membris, & fracturis, &
 articulis, ex quorundam sententiâ Galenus
 memoriæ prodidit *commentario I. in librum
 de victus ratione in acutis.* Abauus autem Ne-
brus, teste Stephano, clarissimus Asclepia-
 darum. Nam cum Delphos à Crisæis sub-
 actos Amphictyones in libertatem vendi-

B 5

care

care frustra conati, pestilentia exercitum affligente, opem à Deo poscendam censuissent, Pythia bellum gerere iussit victoriae certos, si Con profecti, filium Cerui cum Auro properantes in auxilium adducerent. Relato per legatos oraculo, Nebrus ad se pertinere iudicauit. Hinnulum enim Græcis appellari Νέβρον: esse filium sibi nomine Chrysum; & aurum eo vocabulo significari. Igitur hanc sortis interpretationem secutus, factionem Crisæorum extinxit, & acerbissimæ seruitutis iugum à Ceruicibus Amphityonum repulit. Hi verò Delphis templum, Apollinis postea vaticinationibus inclytum condiderunt, & vt pro tantis eorum in reipub. meritis honores Nebro haberentur, gratiaq; referrentur, rei gestæ seriem columnæ inscriptam omnium seculorum memoriae consecrarunt. Cæterum Hippocrates natus est anno primo Olympiadis octogesima, sub principatu Abriadae, sexto & vigesimo mensis Agriani die, quem, ad Sorani vsque tempora, Coi solenni cæremoniâ coluerunt: Anno autem V. C. ducentesimo, tertio, & nonagesimo, Coss. P. volumnio Auentino, & Seruio Sulpitio Camerino. Paternæ disciplinae primùm lege formatus, ad auum tran-

sijt,

Co insula

*3. confio
v. v. Del.
f. m. c. i.*

sijt, in cuius sinu indulgentiaque educatus,
 per omnem honestarum artium cultum
 Adolescentiam transegit. Deinde Herodi-
 cum, quem *Διαίτητικῆς* inuentorem esse re-
 fert Eustathius ad *Ilados* I. & Gorgiam au-
 diuit. Alij quoque operam dedisse Prodicum
 tradiderunt. Sed Plinius libro *xxix.* cap. I.
 Prodicum Selymbriae natum, & Iatralipti-
 ces authorem Hippocratis fuisse discipulum
 affirmat. Alij Praeceptore Democrito vsum
 existimant, & eius etiam hortatu, quamuis
 è genere Deorum esset in scribendo linguam
 Ionicam vsurpasse, memorat Aelianus libro
iiii. variae Historiae, capite *xx.* Quod illis
 assentiri non patiuntur ipsius Hippocratis
 epistolae, ad Demagetum, & Crateuam, in
 quibus eum Democritus non vt discipu-
 lum, aut antea visum; sed velut hospitem, &
 doctrinae tantummodo fama notum exce-
 pisse videtur. ἢ τῷ Ἀσκληπιαδῶν Ἰσθμια (in-
 quit Democritus) πολύτε σὲ τὸ κλέειν τὸ ἐν Ἰα-
 τρικῇ σοφίῃς πεφοίτηκεν, καὶ ἐς ἡμέας ἀφῆκε.
*Asclepiadarum nobilitas, tua in arte medicâ
 sapientiae gloria crebris admodum hominum ser-
 monibus ad nos pervenit. Sed vt hæc longin-
 quitate vetustatis obscurata in medio relin-
 quamus, certè primus medendi præcepta condi-*

Petron:
 primus
 herbarum
 Succos de
 moritis
 expressit
 In m. lap.
 de a. viv.
 galbanum
 vis diu
 lateret a.
 fatem in
 ter. ex pi.
 multa con.
 S. ap. fia.

condidit, quod non tam curæ Doctorum,
 quam Parentum traditioni, propriæq; ipsius
 industriæ, atque studio imputamus. Quippe
 moris erat, vt in templo Aesculapij, quod
 apud Coos erat celebratissimum, ægri profi-
 terentur, quo remedio convaluissent. Itaque
 Hippocrates eruditione parentum imbutus,
 ex illis tot sæculorum experimentis artem
 instituit. Id quæ iam olim communi omnium
 opinione vulgatum animaduertimus ex
 Strabonis libro XIII: *Φασὶ δὲ Ἱπποκράτῳ
 μάλιστα ἐκ τῶ ἀνακειμένων θεραπειῶν ἐνταῦθα
 γυμνάσασθαι τὰ περὶ τὰς διαίτας.* *Siunt Hippo-
 cratem maxime ex dedicatis in Apollinis fano
 curationibus exercuisse ea, quæ ad victus ratio-
 nem spectant.* Straboni adstipulatur Plinius:
*Is cum fuisset mos, liberatos morbis scribere in
 templo eius Dei, quid auxiliatum esset, vt postea
 similitudo proficeret, exscripsisse ea traditur.*
 Patre vitâ functo Patriam reliquit; non vt
 Calumniatus est Andreas, quod Guidiorum
 Bibliothecam incendisset; sed vt multorum
 prouidus vrbes, & mores hominum inspice-
 ret, latumque per orbem experimenta scien-
 tiæ ageret. sic Pythagoram, Platonem, alios-
 que Philosophos in remotissimas oras, velut,
 ad quendam rerum optimarum mercatum
 profe-

profectos fuisse legimus. Igitur, vbi statum
 in peregrinatione tempus absumpisset, visa
 per somnum species in Thessaliâ domici-
 lium habere iussit. Inde crebrescente gloriâ
 nominis ad Perdiccam Macedoniæ Regem
 accitur. Is occulto corporis vitio tabescere
 putabatur. Sed Hippocrates explorato ha-
 bitu morbum animi deprehendit. Quippe
 Rex paternæ pellicis amore flagrans te-
 gendo languorem alebat. Ergò adhibitis
 ægræ menti præsidij convaluit. Pestilentia
Pæonas, & Illyrios devastante, Reges eo-
 rum ab Hippocrate, non secus atque à Py-
 thio Apolline per legatos auxilium petive-
 runt. Ille autem cognito cæli statu, ventu-
 rumq; naturâ, Græciæ luem imminere præ-
 sagijt, ommissisque Barbaris omne studium
 ad Patriæ salutem convertit. Itaque in Ma-
 cedoniam, & Hellepontum sibi Regum
 cognatione charas, filios Thessalum, &
Draconem; Polybium generum & discipu-
 los ad auxiliandum alias circa vrbes demisit:
sibiq; Thessaliam, & Regiones Atticæ re-
 tinens, quasi dispositis in stationem ordini-
 bus, contagionem latè manantem à finibus
 Græciæ prohibuerunt. Quod ob meritum
 Athenienses in Theatro illum aureâ coronâ
 dona-

donarunt, & honores quos Herculi decre-
uerunt. Cuius decreti sententia temporum
iniurias euasit; ut vel ex eo liceat aestimare,
quantum viri apud omnes admiratio va-
luerit.

Δ Ο Γ Μ Α Α Θ Η Ν Α Ι Ω Ν .

Ε Δ Ο Ξ Ε τῆ βασιλῆ, ἢ τῶ δήμῳ τῶ Αθηναίων.
Ἐπεὶ δὲ Ἰπποκράτης Κῶος ἰατρὸς ὑπάρχων, ἔ-
γεγονώς ἀπὸ Ασκληπιῶ, μεγάλῃ δόξῃ μὲν σω-
τηρίας ἐνδέδεικτο τοῖς Ἕλλησι. ὅτε ἢ λοιμῶ ἴοντο
ἀπὸ τῶ βαρβάρων Ἰπὶ τῇ ἐλλάδῃ, καὶ τόπως ἀπο-
στείλας ἑαυτῶ μαθητὰς παρήγγαλε τίσι χρη-
θεραπείαις χρωμένους ἀσφαλῶς ἀφαιρῆσαι
τὸν Ἰπὶοντα λοιμὸν, ὅπως τε ἰητρικὴ δοθεῖσα τοῖς
Ἕλλησι ἀσφαλῶς σώζει ἑαυτῶ κάμνοντας αὐτῶν.
ἐξέδωκε ἢ ἢ συγγραψας ἀκριβῶς τὰ περὶ τῆ ἰητρι-
κῆς τέχνης, πολλὰς βασιλέων ἑαυτῶ σώζοντας
ὑπάρχων ἰατρῶς. τῆτε Περσῶν βασιλέως μετα-
πεμπομένη αὐτὸν Ἰπὶ ἱμαθῆ τῆς κατ' αὐτὸν ἰσθμῆ, καὶ
δώροις, ἐφ' οἷς αὐτὸς Ἰπποκράτης αἰρήθηται, ὑπε-
ρεῖδε τὰς ὑποσκέψεις τῶ βαρβάρων, ὅτι πολέμιον,
καὶ κοινὸς ἐχθρὸς ὑπῆρχε τοῖς Ἕλλησι. Ὅπως ἔν
ὁ δῆμον Αθηναίων φαίνῃ προαιρέμενον τὰ
χρήσιμα διὰ παντὸς ὑπὲρ τῶ Ἑλλήνων, καὶ ἵνα
χαρῶν ἀποδῶ πρέπουσαν Ἰπποκράτῃ ὑπὲρ τῶ βερ-
γετη-

Academias
utilitas

γετημάτων, δεδόκηται τῷ δήμῳ μυῆσαι αὐτὸν τὰ
 μυθήματα τὰ μεγάλα δημοσία, καθάπερ Ηρακλέας
 τὸν Διός. ἢ σεφανῶσαι αὐτὸν σεφάνῳ χρυσῷ ἀπὸ
 χρυσῶν χιλίων. ἀναγορεύσαι τε τὸν σεφανὸν Πανα-
 θλωαίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ ἀγῶνι, τῷ γυμνικῷ.
 ἢ ἐξεῖναι πᾶσι Κώων παυσὶν ἐφεβόειν ἐν Αθλώαις,
 καθάπερ παυσὶν Αθλωαίων. ἐπεδήπερ ἡ πατρίς αὐ-
 τῶν ἄνδρα τοῖστον ἐγύνησεν. εἶναι δὲ Ἰπποκράτη καὶ
 πολιτείαν, καὶ σίτησιν ἐν πρυτανίῳ Διὰ Βίβ. S. P.

*Q. Atheniensis ita censuit. Quandoquidem
 Hippocrates Cōis Medicus, ab Æsculapio oriun-
 dus, summam benevolentiam in seruandis Græ-
 cis ostendit, cū peste à Barbaris in Græciam
 pervadente, demissis per loca suis discipulis me-
 delas indicavit, quibus qui uterentur, instantem
 pestem securè effugere possent, quòq; modo me-
 dicinâ Græcis traditâ, eos laborantes tutò serua-
 ret. Quin & exactè à se scripta de re medicâ in
 publicum emisit, cū multos esse cuperet Medi-
 cos, qui seruare possent. Persarum etiam Regem
 ipsum ad honores suis Optimatibus aequales, &
 munera, quæ ipse Hippocrates optaret, accersen-
 te, Barbari pollicitationes, quod hostis, & com-
 munitis Græcorum inimicus esset, contempsit. ut
 igitur constet Populum Atheniensem Græcis
 semper utiliter consuluisse, utque dignam pro
 meritis Hippocrati gratiam referat, decrevit Po-
 pulus,*

pulus, ut is magnis mysterijs, non secus ac Hercules Iouis filius, publicè initiaretur; & coronâ aureâ mille aureorum coronaretur; Coronam ipsam in magnorum Panathenæorum certamine præco proclamaret. Et omnibus Coorum liberis liceat, non secus atque Atheniensium, Athenis pubertatem agere, quod eorum Patria eiusmodi virum procreavit Hippocrates verò ut civitatis iure, & victu in Prytanio toto vitæ tempore donetur. Sed præter hos honores eius etiam intercessioni tribuerunt, ut à bello, quod Cois inferre parabant, extemplò desisterent. Et digna favore censeretur debere eius in patriam pietas, qui Græciam veluti communem patriam amplexus, Barbarorum inuitamenta largè munifica spreuit, ne hostem servasse videretur. Regum Rex Artaxerxes missis ad Hystanen Hellepontii præfectum mandatis, pollicitatione, quam potuit, honorificentissimâ pellicere tentavit: Διὸς, inquit, χρυσὸν ὀρέζον ἂν βέλεται, καὶ τὰ ἄλλα χρύδω, ὧν σπανίζει, καὶ πέμπε εἰς ἡμέας. ἔστι γὰρ ἰσότης Περσέων τοῖς ἄλλοις. Aurum ipsi da quantum voluerit, aliaque effusè quibus opus habet, & ad nos mitte: erit enim in eodem cum Persarum Optimatibus honore. Sed Hippocrates, ne Græcis officeret, dùm Barbaros

pre-

pretiosè curat, opes, & honores aspernatus, respondit: Πρὸς τὴν Ἰπισολίω, τὴν ἔπεμψας Φάρμακον πρὸς βασιλέως ἀφίχθαι, πέμπε βασιλεῖ ἀλέγω, γραφῶν ὅτι τάχος. ὅτι καὶ περισφορῆ, καὶ ἐσθῆτι, καὶ οὐκῆσι, καὶ πάσῃ τῇ ἐς βίον ἀρκέσει ἐσίη χρεόμεθα. Περσέων ἢ ὄλβος, & μοι θέρμεις ἐπαύραται, ἐδὲ βαρβάρους ἀνδρας νέστων πᾶν ἐχθρὸς ὑπὸ ἀρχόντας Ἑλλήνων. ἔρρωσο.

Ad epistolam, quam misisti, & à Rege venisse asseris, Regi quæ respondeo, quàm celerrimè rescribe. Nos victu, vestitu, domo, omniq, re ad vitam necessariâ cumulatè frui. Persarum autem opibus uti, neque mihi æquum est, neque barbaros morbis liberare, cum sint Græcorum hostes. Rex ubi contemni preces suas vidit, ad potentiæ conatus, & minas conuersus, eum sibi à Cois dedi postulauit. Quod se non facturos constantissimè responderunt, & vel tormenta mortis acerbissimæ subire paratos, quam vt Aesculapio Meropæ, atque Herculi opprobrio fuisse dicerentur. Hac nationum omnium gratiâ florens, & honoribus, ad supremam vsque senectam, eâ nominis existimatione peruenit, vt nihil in vitâ charius, nihil antiquius honesto habuisse videatur. sanè ab auaritiâ, communi medicorum probro, tam alienus, vt Abderitis, de-

C

cem

cem talenta, hoc est 63750. aureorum ad De-
 mocriti sanationem offerentibus responde-
 rit: *ἔατε ἐλευθέρῃς τέχνης ἐλευθεροὶ καὶ τὰ ἔργα.*
οἱ δὲ μισθαρνοὶ δειλοὶ ἐν ἀναγκάζουσιν τὰς ἐπι-
σημας. Sinite opera liberae artis esse libera: qui
mercede locant, hi scientias seruire cogunt. Ex-
 cessit Larissæ in Thessaliâ, anno ætatis supra
 centesimum nono, aut, vt alij volunt, quarto.
 Monumentum diu infedisse fertur examen
 apum; quod in superstitionem vertit; & ea-
 rum melle nutrices infantum pustulas, &
 oris vlcera perungere cæperunt. Scriptorum
tanta autoritas, vt eius fidem perpetuâ ex-
perimentorum comprobatione firmatam et-
iamnum instar oraculi posteritas amplectat-
tur. Certè Galenus libro i. de vsu partium
 cap. ix. Hippocratis sententias Dei vocibus
 æquiparare non dubitauit; idque mortalium
 prope omnium admisisse consensum autor
 est Suidas. Et quis de homine Macrobius
 loqui putet? *Hippocrates qui tam fallere, quàm*
falli nescit. Quod de legitimis monumentis
 accipiendum puto? quæ cum primùm dis-
 persa iactationem habuerint in vulgo, tan-
 dem principatu Adriani, Dioscorides, & Ca-
 pito in vnum redegerunt, ijsque non pauca
 miscuerunt supposita, & adulterina quæ solo
 Hippo-

Hippocratis nomine se tuentur. At ratio medendi ex verâ doctrinâ ipsius hausta felices adeo tulit euentus, vt elogium, quod extat libro 1. Anthologiæ versibus antistrophis, mereri iure cuncti fateantur.

Ἱπποκράτης Φάος ἰὼ μέροπων ἔσώετο λαῶν
Ἐθνεα, ἔνεκύν, ἦν ἀπένι εἰν αἰδῆ.

Filios reliquit Theſſalum, & Draconem, quâ Patris gloriâ, quâ ſuis meritis longè clariffimos, vt Soranus memoriæ prodidit. vnde fit, vt priſcæ Comœdiæ dicterium, quo hominem ſtolidum & ſenſu communi carentem, Hippocratis filijs ſimilem prædicant, ab Hippocratis noſtri liberis hautquam manafſe exiſtimem. Nam præterquam quod plures eius nominis fuerint authores; Ariſtophanis etiam enarrator, non Theſſalum & Draconem, ſed Teſſippum, Demophontem, & Periclem Hippocratis filios adagio locum feciſſe tradit. Atque adeo Galenum, cùm libro quod animi mores corporis temperamento reſpondeant, adagij mentionem faciat, à medicinæ parente calumniam non repuliſſe demiror. Quamuis commentario 1. in *librum de naturâ humanâ*, Theſſalum dicat fuiſſe Ἰατρμάχιον ἄνδρα, & patriorū
C r placi-

placitorum obseruantissimum, & apud Archelaum Macedoniae Regem egisse.

C R A T E V A S.

CRATEVAS Hippocratis æuo celebris Herbarie author, scientiam à Proauo Crateuâ acceptum sic excoluit, vt diuini senis elegio ἀριστος ριζοτόμος appellari meruerit. Et quid amplius ad summæ laudis cumulum requiras, quam Hippocrati fuisse mirandum? Τὸ ἡ ζῆμα, inquit, τῆ βοτανῶν τὸ δέ σοι πολλάκις ἐθώμασα, negotium rei herbaria in te sæpenu-
merò miratus sum. Laudat eius ριζοτομικὸν Nicandri scholiastes in Theriacis. & Dioscorides in præfatione operis sui omnes ante se genitos exactâ simplicium notitiâ superasse prodit. Thapsiam quoque, in Thapso vnâ Sporadam, primus inuenisse memoratur.

C T E S I A S.

CTESIAS Cnidius, Regis Artaxerxis Medicus, & Historicus. Strabo libro XIV. de insulâ Cnido verba faciens: Ἐντεῦθεν ἡ καὶ Κτησίας ὁ ἰατρούσας μὲν Ἀρταξέρξῳ τὰ Ἀσσυριακὰ καὶ τὰ Περσικὰ. *Inde ortus Ctesias Artax-*

Artaxerxis Medicus, qui Assyria scripsit, & Persica.

D E M O C R I T V S.

Turnasius f. 59.

ABDERA Thraciæ ciuitas Democritum protulit. Pater illius fuit Hegesistratus: Alij Athenocritum, alij Damasippum aiunt. natus Olympiade LXXIX. in quam Hippocratis quoque natalem incidisse demonstratum est. Adeo non vana Paterculi obseruatio in fine libri I. vbi stylo signatum reliquit, *cuiusq; clari operis capacia ingenia, in similitudinem, & temporum, & profectuum semetipsa ab alijs separauisse.* Magos & Chaldaeos audiuit, quos à Xerxe Persarum Rege Pater hospitali dono acceperat. Deinde se ad Leucippum contulit. Peregrinationes varias discendi causâ suscepit. Aegyptum, atque Aethiopiam lustrauit; & in Indiâ Gymnosophistas adiit. His patrimonium exhausit, quod centum talenta, id est 637500. aureorum excessisse perhibetur. Cùm verò deceptorum in maiorum sepulchra inferri lege prohiberentur; vt inuidorum calumnias amoliretur, operum suorum eminentissimum, *Δίχνομον* publicauit, in id se absump-

*N. legem
& de rebus
vitis bonis*

fisse professus, vt author est Athenæus libro IV: quo tantum sibi gloriæ peperit, vt non modo notâ careret, sed etiam honorario decem talentorum, ærearumque imaginum titulis dignus censeretur. Tanti præterea fecerunt Abderitæ, vt cum furere ex risu colligerent, eius sanandi causâ, proposito præmio decem talentorum, id est 63750. aureorum, Hippocratem advocarint. Verùm Democritus vt non ambigua sapientiæ argumenta medico daret; lac sibi iussit afferri: eoque inspecto, inquit, καὶ αἰγὸς πρωτόκως, καὶ μελαίνης. & capella primiparæ, & nigrae. Sed & puellam Hippocratis comitem primo dum salutavit, χαῖρε κόρη. *Salve virgo*: At postridie, χαῖρε γυναῖ. *Salve mulier*: & eâ nocte vitium fuerat virgini oblatum. Tam inusitato diligentia miraculo percussus Hippocrates, ἀριστὸν τε φύσεως, ἢ κόσμος ἐρμηνεύων, optimum natura, & mundi interpretem prædicavit. Et verò summâ capacis ingenij fecunditate disciplinarum genus omne complexus meruit Πέντ' ἀθλῶν appellari. Studio ad lucubrationum labores fuit adeo pertinaci, vt plerumque in horti secretissimos recessus, aut nonnumquam, teste Luciano, in sepulchrorum cauernas se reciperet, quò noctes

Diligentia
& assidua
in studiis

noctes atque dies, sine interpellatione, meditando & scribendo continuaret. Quin, vt author est Cicero lib. v. de finibus, oculis se priuasse dicitur, vt quam minimè animus à cogitationibus abduceretur. In eâ tamen laborum contentione vitam ad vltimum tempus ætatis vix laceffitâ valetudine produxit. Itaque senio effectus & naturâ deficiente mortem intrepidus excepit: sed ne festa Thesmophoriorum solennitas luctu funestaretur, ad triduum calidi panis odore vitam prorogauit: quibus elapsis eam anno ætatis CIX. *facili θάναστος* exitu terminavit. Plurima doctrinæ suæ monumenta reliquit: In his quæ ad medicinam spectant celebratur liber *περὶ Διαιτητικῆς*, aut *Διαιτητικόν*, & *ἰατρικὴ γνῶμη*. Ex Plinij libro XXI. cap. XI. de viribus herbarum scripsisse manifestum est. & à Petronio ob causam hanc prædicatur: *Itaq; hercule, inquit, omnium herbarum succos Democritus expressit: & ne lapidum virgultorumq; vis lateret, ætatem inter experimenta consumpsit.* fuit enim ex eo genere hominum, qui medendi scientiam à quoquam ignorari nolebant: extat in hanc sententiam vox eius ad Hippocratem *χρὴ πάντας ἀνθρώ-*

C 4

ἀνθρώ-

*Petron.
in Fragm.
pag. 40*

ἀνθρώπους ἰατρικὴν τέχνην ἴσασθαι. oportet
omnes homines medicinam scire.

D I O C L E S.

DIOCLEM Carystium medicinae ratio-
 nalis authorem tanti fecit Galenus, ut
 eius autoritate decreta munire, testemque
 suae doctrinae passim advocare non dubita-
 rit. Sed hoc maximè insigne ad memoriam
 laudis, quod, ut idem author est II. anato-
 micarum administrationum medendi scien-
 tiam ab Asclepiadarum familiâ desertam, ab
 interitu vindicavit, ut alter eius parens iure
 dici meruerit. unde Plinius libro XXVI. ca-
 pite VI. *ab Hippocrate secundum aetate famaue
 extitisse*, non falsâ prædicatione comme-
 morat. Primus etiam stylo Anatomien signa-
 vit, quæ non ex scriptis antea, sed ex paren-
 tum sermonibus, ipsaque exercitatione tan-
 tum addiscebatur. Herbaria peritum fuisse
 constat ex Plinio, Plutarcho, Nicandri scho-
 lijs. A Galeno præterea commentario II.
 aphorif. XXXIII. liber eius de Hebdomadi-
 bus, ab Athenæo γίεναι laudantur.

PETRON.

PETRON.

DIOCLI Carystio successit Petron; de quo Celsus libro III. cap. IX. Si quidem apud antiquos quoque, ante Herophilum, & Erasistratum, maximeque post Hippocratem, fuit Petron quidam, qui febricitantem hominem ubi acceperat, multis vestimentis operiebat, ut simul calorem ingentem sitimque excitaret. Deinde ubi paulum remitti cœperat febris, aquam frigidam potui dabat, ac si mouerat sudorem, explicuisse se ægrum iudicabat: si non mouerat, plus etiam aquæ frigida ingerebat & tum vomere cogebat: si alterutro modo febre liberauerat, protinus suillam assam, & vinum homini dabat. Si non liberauerat, decoquebat aquam sale adiecto, eamque bibere cogebat, ut mouendo ventrem purgaret. Et intra hæc omnis eius medicina erat. Atque hæc tam molesta curandi ratio diu valuit, tandemque nouationem Asclepiadis acceptiorem vulgo reddidit, ut apud Plinium libro XXVI. capite II. licet notare. Asclepiadem, inquit, iuuere multa, quorum cura nimis anxia, & rudis, ut obruendi ægros veste, sudoresque omni modo cieni, &c.

Febris
curatio.

2

3

ce

C 5

PRAXA-

P R A X A G O R A S.

PRAXAGORAM non vno loco celebrat, Plinius, & Athenæus, & Galenus passim: à quo etiam discimus eum Asclepiadarum familiâ ortum: sic enim ait I. methodi capite IIII. Πραξαγόραν τὸν ἀπ' Ἀσκληπιῶ. *Praxagorã ab Æsculapio genus ducentem Discipulos habuit Philotunum, & Plistonicum. librum eius de supervenientibus, & naturalibus Galenus citat.*

M N E S I T H E V S..

TAM magnificè de Mnesitheo locutus est Galenus libro I. ad Glauconem, vt, non testimonium impartitum, sed præconium ei tributum esse videatur. Ἄνθρωπος, inquit, τὰ τε ἄλλα ἰκανὸς πάντα τὰ τῆς τέχνης, καὶ εἰς ὅσον καὶ μεθόδῳ τῆς ἰατρικῆς τέχνῃ ἀσκεῖν ἔδει. Ἰπικνωῶνα δὲ ἄτερ, *vir tum in aliis omnibus, quæ ad artem pertinent sufficienter doctus, tum verò quâ viâ, ac ratione medendi scientiam oporteat exercere, nemini secundus.*

PHI-

PHILISTION, ET PAUSANIAS.

DVM schola Coa, & Cnidia, in quibus adhuc gens Asclepiadarum florebat, inter se honestâ æmulatione decertarent; Italiam incolebant, Philistion, Pausanias, & Empedocles; qui etiam, vt tradidit Galenus libro 1. methodi, in diuersas curandi vias processerunt. Philistionis quoque meminit Plinius libro xx. cap. v. & cap. xii. ita vt appareat illum permulta ex plantis remedia prodidisse Pausanias non aliter, nobis cognitus, quam quod à Galeno sæpe nominetur, & Empedoclis carmine celebretur.

Παυσανίην ἰητρὸν ἐπώνυμον, Ἀγχίτη υἱὸν,
 Φῶτ' Ἀσκληπιάδῳ πατρὶς ἔτρεψε Γέλα.
 Ὅς πολλὰς μογεροῖσι μαραινομένους καμάτοισι
 Φῶτις ἀπέσπειρεν Φερσεφόνης ἀδύτων.
*Pausaniam Anchiti natum, Phabiq, nepotem
 Clarum aluit medicum Patria clara Gela:
 Qui multos diris homines languoribus egros
 Eripuit furuis Persephones adytis.*

EMPE-

E M P E D O C L E S .

κωλυβάμενος.

EMPEDOCLES Patriâ Agrigentinus, Patrem habuit Metonem, auum Empedoclem Poëtam eximium: Cuius vestigia secutus animum quoq; ad Poëticae studium applicuit, & multa versibus conscripsit, quorum fragmenta diuini furoris afflatu, quem Plato requirit, eum non caruisse satis arguunt, & testimonio Lucretius est, qui Siciliam eo alumno prædicandam censet.

*Nil tamen hoc habuisse viro præclarus in se
Nil sanctum magis, & mirum, carumque
videtur.*

*Carmina quin etiam diuini pectoris eius
Vociferantur, & exponunt præclara reperta,
Ut vix humanâ videatur stirpe creatus.*

Medicum fuisse cum Satyrus memoriæ prodidit, tum ipse professus est in carmine ad Agrigentinos, quo se diuinos honores consecuturum ab ægris vaticinatur:

*Οἱ μὲν μαντοσιῶων κερσημῶροι, οἷσ' ἔτι νῆ-
σων*

Παντοίων ἐπύθοντο κλύειν Δηκέα Βάξιν.

*Et qui vatis egent, & qui sanantia cunctos
Exaudire hominum cupient oracula morbos.*

Et dictis facta competiuerunt: nam Siciliam
fæuiffi-

ſæuiſſimâ peſte vexatam liberavit, occluſo
terræ hiatu, quem in montium conuallibus
 apertum peſtilentes auras exhalare ſolus
 animaduertat. Ventos ad iniuriam ſterili-
 tatis malignos, exſtructis circa montium
angultias muris arcuit, eoq̄ue *Κωλυσινέμης*
 nomen obtinuit. E Selinuntiorum agris
aëris infamiam ſuſtulit, deriuatis amnibus,
 è quibus noxij halitus eſſabantur. Ob quæ
merita Siculi regnum illi obtulerunt: ſed
 potentiæ, atque honori, vitæ tranquillitatem
 antepoſuit. floruit circa Olympiadem
 LXXXIV. Quo mortis genere perierit, discre-
 pantes authorum ſententiæ ambiguum reli-
 querunt. Alij è curru lapſū fracto crure mor-
 bum contraxiſſe lethalem; Alij vitam la-
 queo finiviſſe; Alij morbo defunctum tra-
 diderunt, anno ætatis LXXVII. Ab alijs in
Aetnam inſiliſſe fertur, vt ſubito euaneſ-
 cens immortalitatis opinionem apud omnes
 ſibi conciliaret:

— *Deus immortalis haberi*

*Dum cupit Empedocles ardentē frigidus Ætnā
 Inſilit.*

Quæ de Naturâ, de Expiationibus ſcripſit,
 ad quinque millia verſuum pertingunt, quæ
 verò de Medicinâ ad ſexcentos.

ACRON.

A C R O N.

ACRON, & ipse etiam Agrigentinus, Patre Xenone: vir ab antiquis eius inuenti nomine laudatus, quod pestem vitio aëris longè, latèque grassantem, structis ignibus exstinxit. Cuius facti meminit Plutarchus libro de Iside, & Osiride, Aetius libro v. capite xciv. & Paulus libro ii. capite xxxv. Hic omisâ coniecturâ rerum latentium, ab experimentorum obseruatione medendi vias traxit. Plinius libro xxix. capite i. *Alia factio ab experimentis se cognominans Emporicen cepit in Sicilia, Acrone Agrigentino Empedoclis Physici autoritate laudato.* Procul dubio versus Empedoclis respexit Plinius, qui apud Laërtium nunc quoque leguntur. Nam cum peteret, vt ob artis præstantiam, in celeberrimo vrbis loco sepulchrum sibi facere liceret; Empedocles restitit, & hac vnus prærogatiuâ non esse violandam ciuium æqualitatem censuit, subinde rogans Acronem num eiusmodi elogium monumento vellet, inscribi:

Ἄκρον ἰητρον Ἄκρων Ἀκρηγαντῖνον πατρὸς
 ἄκρου
 κρύπτει κρήμνους ἄκρος παλαιοῦ ἀκροτάτης.
 Acro-

*Acronem summum Medicum, summo patre
natum,*

In summâ tumulus summus habet patriâ.
Author est Suidas eum de Medicina scripsisse
linguâ Doricâ, & librum I. de victu fa-
norum.

N I C I A S.

NICIAS Milesius Theocriti versibus in-
claruit: Idyllio XXVIII. vocatur

Χαρίτων ἡμεροφώνων ἱερὸν Φυτόν.

Gratiarum suave-loquentium sacrum germen.
& paulò post:

*ὅς πολλ' ἔδάη σοφὰ
Ἀνθρώποις νόσους φάρμακα λυγρὰ ἀπαλάλ-
κευ.*

*Qui multa nouit sapientia
Hominibus remedia ad propulsandos tristes
morbos.*

Idyllio XI.

*Ἰατρὸν ἔοντα
καὶ τὸ ἐννεα δὴ πεφιλαιμένον ἔξοκα μισαῖς
Medicum existentem*

Et nouem amicis eximiè musis.
ex quibus apparet, non solum medendi sci-
entiâ, sed etiam poëticâ facultate plurimum
excelluisse.

APOL-

A P O L L O D O R V S.

MEDICVS Ptolomæi Regis, ad quem scripsit volumen de vino, & eius usu. Pinius libro XIV. capite VII.

N I C I A S.

NICIAS Regis Pyrrhi Medicus: Nam Plutarchus, & Florus Medicum fuisse aiunt, quem Valerius Antias *Amicum Regis*, & Quadrigarius *familiarem* appellavit: sed ille pro Niciâ Timocharem nominat. Gellius libro III. capite VIII. Aelianus libro XII. variarum cap. XXXIII. hunc Pyrrhi Medicum Cineam appellat.

E V D A M V S.

EVDAMVS apud Athenienses in primis clarus ob annulos, quos arcanâ vi magici carminis infectos ad auerruncandas iniurias venditabat. Vnde apud Aristophanem in Pluto, vir iustus inducitur, qui isto veluti fascino munitus Aduersarij malignitatem pro nihilo ducit:

Φορῶ γὰρ περιστάδῳ

Τὸν

Τὸν δακτύλιον τόνδε παρ' Εὐδάμου.

Gesto enim, quem emi,

Annulum huncce ab Eudamo.

Ad quem locum Scholiastes: ἔτι ὁ Εὐδάμου φυσικὰς δακτύλικας ποιῶν πρὸς Δαίμονα, καὶ ὄφεις, καὶ τὰ τοιαῦτα. Eudamus iste naturales annulos faciebat aduersus genios, & serpentes, & alia eiusmodi.

A R I S T O G E N E S.

DVO fuere nobiles eius nominis Medici, Thasius alter, alter Gnidius; de quibus Suidas: Ἀριστογένης, Θάσιος ἰατρός, ἔγραψε βιβλία χολ. ἐκείθη ἢ πρὸς Διαιτήσης ἐν πρὸς δυνάμεως ἐν. πρὸς δακετῶν ἐν. πρὸς σπέρματα ἐν. ὑγαινῶν ἐν. Ἰπισουλικά. Ἰπιτομῶν φυσικῶν βοηθημάτων πρὸς Ἀντίγονον. *Aristogenes Thasius Medicus scripsit libros XXIV. unum etiam de victus ratione: de facultate unum: de venenatis unum: de semine unum: salubrium unum: Epistolica: compendium naturalium remediorum ad Antigonum.* Ἀριστογένης Κνίδιος, ἰατρός δὲ καὶ φιλόσοφος. ἰατρῶσεν Ἀντιγόνῳ τῷ Ἰπικληθέντι Γονατῷ. *Aristogenes Gnidius, Seruus Chryssippi Philosophi. qui valetudinem curauit Antigoni cognomento Gonata.*

D

CHRY-

C H R Y S I P P V S .

Tomasius f. 152.

C H R Y S I P P V S natione Solensis, aut ut Calij volunt Tharlenfis, filius Apollonij; authore Laertio; vel Apollonidæ secundum Suidam. Discipulus primò Cleanthis, deinde Zenonis. Primus, ut ait Plinius, Asclepiadarum placita ingenti garrulitate mutavit. Quippe disputator planè subtilis, nullius non doctrinæ fundamenta labefactare, aut quamcumque oblatam stabilire demonstrationibus se posse gloriabatur. Diligentia præcipuè commendatur in absolvendâ differendi ratione, veri ac falsi iudicandi scientiâ; quâ tantum sibi gloriæ paravit, ut vulgo iactaretur, si in cælo foret necessaria ars differendi, Deos Chrysippi vsuros institutis. Valerius Maximus libro VIII. cap. VII. pertinax in eo genere disciplinæ studiū extollit in hunc modum: *Citerioris ætatis metas, sed non parvi tamen spacij, Chrysippi viuacitas flexit: nam octogesimo anno cæptum, unde quadragesimum λογικῶν exactissima subtilitatis volumen reliquit: cuius studium in tradendis ingenij sui monumentis, tantum operæ laborisq; sustinuit, ut ad ea quæ scripsit penitus cognoscenda longâ vitâ sit opus.* Hinc eum tanta sapientiæ

pieniæ

pienitiæ fama secuta est, vt Homerico versu
deprædicaretur,

Ὅτιος πέπυ) τοὶ ἢ σκιαὶ αἴσθησι.

Hic solus sapit aſt alij velut umbra feruntur.

Verùm Galenus etiam eius artis quam ex-
coluit tantâ contentione, velut imperitum
arguit: nam libro 11. de placitis Hippocra-
tis, & Platonis, ait eum ignorasse naturam
demonstrationis. Equidem modo scriptis
abolitis non possumus vllam de eius in dif-
ferendo scientiâ ferre sententiam; sed fortè
non fuerit iudicij falsus, qui existimauerit
in captionum argutijs ingenij lusisse subtili-
tatem, siquidem opus vniuersum iudicetur
ex ijs, quæ à Laertio, & Suidâ velut in speci-
men afferuntur. Huc etiam facere Seneca
videtur, à quo non semel in ordinem redigi-
tur, & ineptiarum accusatur. Nec verò ar-
tem differendi tantùm, sed alias quoque dis-
ciplinas futili acumine vitiauit. Scripsit (in-
quit Cicero) artem Rhetoricam Chrysi-
pus; sed sic, vt si quis obmutescerè concu-
pierit, nihil aliud legere debeat. Atque ob
hanc contaminandarum scientiarum libidi-
nem, opinor, illum Zeno (quod etiam tra-
dit Cicero libro 1. de naturâ Deorum) infam-
mi vocabulo ἀπὸ τῆς χέλιου deducto, nunquam

nisi Chrysippum appellare solebat. Hinc quoque Galenus libro v. de placitis Hippoc. & Plat. omnem eius doctrinam vnâ veluti spongiâ delet, inquit, ea quæ à Chrysippo afferuntur partim sibi non constare, partim eidentibus repugnare. Et in tantâ multitudine scriptorum, quæ septingenta volumina excesserunt, omnia non potuerunt esse apta inter se, & cohærentia, præsertim ubi obuia primùm & oblata literis mandantur. Id autem tam familiare Chrysippo fuit, vt Plutarchus lib. *περὶ σωικῶν ἐναντιωμάτων*, dicat eum scribere, quæ sunt hominis ὅτι ἂν ἐπέλθῃ λέγοντ. Obijt anno ætatis LXXIII. Olympiade CXLIII. corruptus ergo Laertius; qui scribit ἀπελθεῖν βιώσαντα ἔτη, καὶ τὴν τρίτην, καὶ τετραρακοστήν Ολυμπιάδα, τρία καὶ ἑβδομήκοντα, *Excessisse, cum vixisset annos, secundum XLIII. Olympiadem, tres, & septuaginta.* Restituendus est ex Suidâ, ἔτη, καὶ τὴν ἑκατοστήν τρίτην καὶ τετραρακοστήν. Hermippus mero liberaliùs hausto suffocatum prodidit: Alij rifu dissolutum exspirasse tradiderunt, dum, conspecto Afino, qui ficus edebat, Aniculæ dixisset, vt vinum exhiberet.

MENE-

MENECRATES.

MENECRATES nullius ægri curam suscipere dignabatur, nisi qui se fore feruum eius, comitemque scripto spondisset. His verò nomina Deorum singulis assignabat; ipse autem se Ζῆνα, id est, Iouem vocabat, quod τὸ ζῆν, siue vitam mortalibus ægris prorogaret. Incedebat igitur velut ὑπατὶ κρείόντων, ingens Deorum agmen secum trahens. Nicostyratus, vt author est Athenæus, libro VII. morbo comitiali sanatus, Herculis ornatu comitabatur, & Hercules vocabatur. Zelites Nicagoras, qui postea Patriæ Tyrannidem inuasit, Mercurij cultu sectabatur. Retulit Hegesander Astycreontem, quem sanauerat, ab eo Apollinem fuisse vocatum: & alium Aesculapij habitu circumductum: αὐτὸς ἢ ὁ Ζεὺς πορφύραν ἡμφιεσμένον, καὶ σέφανον χρυσὸν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχων, καὶ σκῆπτρον κρητῶν, κρηπίδας τε ὑποδεδεδμένον περιφέρει μὲν ἑὸς χορῶν. Ipse verò amictus purpurâ, auream coronam capite gestans, sceptrum tenens, soleas indutus, cum illo Deorum choro regiones obibat. *Qui Heriandis Deorum*

HEROPHILVS.

HEROPHILVS, patriâ Chalcedonius, inter Principes Medicinæ rationalis auctores meritò numeratur. Plinius libro xxv. capite ii. *subtilioris sectæ conditorem*, & Galenus commentario vii. aphorismo LXVI. *Hippocratis expositorem* appellat; & ab eodem sumit definitionem Medicinæ quâ passim vtitur. Scholas empiricorum ab eo damnatas fuisse, memorat Plinius libro xxix. capite i. Tria Medicæ artis capita potissimum excoluit, Herbariam, Pulsuum notitiam, & Anatomen. Ad primam quod attinet, è numero fuit eorum, qui existimarunt, nihil non herbarum vi effici posse, sed plurimarum vires esse incognitas; & ab eo ferunt dictum, *quasdam fortassis etiam calcatas prodesse*. Pulsuum differentias in musicos pedes descripsit, per ætatum gradus: Plinius libro xi. capite xxxvii. *Arteriarum pulsus in cacumine maxime membrorum in modulos certos, legesque metricas, per ætates stabilis, aut citatus, aut tardus, descriptus ab Herophilo Medicinæ vate, mirandâ arte, nimiam propter subtilitatem deservit*. In Anatome, siue controverfiâ palmam tulit; & Galenus etsi parcus aliorum

*Pulsus ad no.
tas musicas*

aliorum laudator, commentario II. in librum Hippocratis de naturâ humanâ, artem dissectandi ab Herophilo plurimum fuisse auctam ingenuè fatetur, nec eius authoritatem facile defugit. Et tanto studio scientiam profecutus est, vt authore Celso, *homines à Regibus è carcere acceptos, viuos incidere, considerariq; etiam spiritu remanente, ea, quæ natura clausisset, eorumq; posituram, colorem, figuram, magnitudinem, ordinem, duritiem, molitiem, leuorem, contactum, processus denique singulorum & recessus, siue quid insertum alteri, siue quid partem alterius in se recipit.* Notata multitudo corporum, quæ dissectuit, & ad septingenta pervenit: Tertullianus libro de anima: *Herophilus ille Medicus, aut Lanius, qui septingentos exsecuit, vt naturam scrutaretur, qui homines odijt, vt nosset; nescio an omnia interna eius liquido explorarit, ipsa morte mutante, quæ vixerant: & morte non simplici, sed ipsa inter artificia exsectionis errante Philosopho &c.* Quamobrem Vesalius eum in hac parte Galeno anteponere non dubitavit: & Fallopium rei anatomicæ peritissimus dicere non est veritus; *Contradicere Herophilo in anatomicis, est contradicere Evangelio.*

CLEOMBROTUS, ET CRITOBVLVS.

OB seruatum Antiochum Ptolomæus Cleombrotum donauit centum talentis; id est 637500. aureorum. Critobuli gloria plurimum eo seculo enituit extracta Philippi Regis oculo sagitta, & citra deformitatem oris curatâ orbitate luminis.

Z E N O.

infra f. 122. **Z**ENONEM Herophili discipulum laudat author definitionum. & Celsus libro v. capite i. inter eos recenset, qui multa de facultatibus medicamentorum memoriæ prodiderunt. & eodem in loco meminit Andræ (forte legendum Andræ, vt idem intelligatur, cuius facit mentionem Dioscorides libro i. capite i.) & Apollonij, qui Mys cognominatus est.

P E T R O N I V S.

INTER præstantissimos rei Herbariæ scriptores, Petronius à Dioscoride memoratur: & cum eo Bassus Tylæus, Niceratus, Niger, & Diodotus. Et quidem Petronium, & Dio-

& Diodotum diuersos facit. At Plinius libro xx. capite viii. vtrumque nomen vni adsignat: *Petronius Diodotus, qui antilegomena scripsit in totum damnauit Serim multis modis arguens.*

PHILIPPVS COVS.

PHILIPPVS Cous empiricen primus à Logicâ dispescuit, rationes accipiens ab Herophilo, cuius discipulus fuit, vti vult Galenus in Isagog. Hunc quoque citat Plinius libro xix. capite xxxi. Præterea Galenus iterum, iterumq; perstringit hominem, eo quod nimium formidauerit balneum in marasmode Hecticâ, in quâ si nihil aliud obfit audacter ipse lauandum censet.

PHILIPPVS ACARNAN.

ALEXANDER feruidissimo æstatis tempore Cydnum amnem lauandi causâ ingressus in periculofissimum morbum incidit. quâ occasione Darius mille talenta, hoc est 6375000. aureorum, interfectori Alexandri daturum se pronunciari iusserat. Hinc Philippus valerudini Regis admotus,

D. 5 fidei

NB

Quondam
hoc regium:
iam post
principia.
Imò post
licent regis
placitū
Achivi.

fidei singularis exemplum esse meruit. At rem porro verbis Curtij, scriptoris elegantissimi ex libro III. enarrare pergam. Erat inter nobiles Medicos à Macedoniâ Regem secutus Philippus, natione Acarnan, fidus admodum Regi puero comes, & custos salutis datus: non ut Regem modò, sed etiam ut alumnum eximiâ charitate diligebat. Is non præcepit, sed strenuum remedium afferre, tantamq; vim morbi potionem medicatâ leuaturum esse promissit. Nulli promissum eius placebat, præter ipsum, cuius periculo pollicebatur. Omnia quippe, facilius, quam moram perpeti poterat. Arma, & acies in oculis erant, & victoriam in eo positam esse arbitrabatur, si tantum ante signa stare potuisset: id ipsum, quod post diem tertium medicamentum sumpturus esset (ita enim Medicus prædixerat) agrè ferens. Inter hæc à Parmenione fidissimo purpuratorum literas accipit, quibus ei denunciabat, ne salutem suam Philippo committeret: mille talentis à Dario, & spe nuptiarum Sororis eius esse corruptum. Ingentem animo sollicitudinem literæ incusserant, & quidquid in utramque partem, aut metus, aut spes subiecerat, secretâ æstimatione pensabat. Bibere perseverem? ut si venenum datum

datum

datum fuerit, ne immeritò quidem quidquid
 acciderit, euenisse videatur. Damnem Medi-
 ci fidem? in tabernaculo ergo me opprimi pa-
 tiar? At satius est alieno me mori scelere,
 quàm metu nostro. Diu animo in diuersa
 versato, nulli, quid scriptum esset, enunciat,
 epistolâque, sigillo annuli sui impresso, pului-
 no, cui incubabat, subiecit. Inter has cogita-
 tiones biduo absumpto, illuxit à Medico
 destinatus dies. Et ille cum poculo in quo me-
 dicamentum diluerat, intrauit. Quo viso
 Alexander, leuato corpore in cubitum,
 epistolam à Parmenione missam sinistrâ ma-
nu tenens, accipit poculum & haurit interri-
 tus. Tum epistolam Philippum legere iubet,
 nec à vultu legentis mouit oculos, ratus ali-
 quas conscientiae notas in ipso ore posse depre-
 hendere. Ille epistolâ perlectâ, plus indigna-
 tionis, quàm pauoris ostendit. proiectisque
 amiculo, & literis, ante lectum, Rex, in-
 quit, semper quidem spiritus meus ex te pe-
 pendit. sed nunc verè arbitror, sacro, &
 venerabili ore trahitur. Crimen parricidij,
quod mihi obiectum est, tua salus diluet.
 Seruatus à me vitam mihi dederis oro, qua-
 roque, omisso metu, patere medicamentum
 concipi venis. Laxa paulisper animum, quem
 intem-

intempestiuâ sollicitudine amici sanè fideles,
 sed moleste seduli turbant. Non securum modò
 hæc vox, sed etiam latum Regem ac plenum bo-
 nae spei fecit. Itaque si Dii, inquit, Philippe,
 tibi permisissent quo maxime modo velles, ani-
 mum experiri meum, alio profecto voluisses. Sed
 certiore, quàm expertus es, ne optasses quidem.
 Hac epistolâ acceptâ, tamen quod dilueras bibi:
 & nunc credo te non mirus pro tua fide, quàm
 pro meâ salute esse sollicitum. Hac elocutus
 dexteram Philippo offert. Cæterum tanta vis
 medicamenti fuit, ut quæ secuta sunt, crimina-
 tionem Parmenionis adiuuerint. Interclusus
 spiritus arctè meabat; nec Philippus quidquam
 inexpertum omisit. Ille fomenta corpori ad-
 mouit, ille torpentem nunc cibi, nunc vini odo-
 re excitauit. Atque ut primùm mentis com-
 potem esse sensit, modò Matris sororumq̃, modò
 appropinquantis tanta victoriæ admonere non
 destitit. Ut verò medicamentum se diffudit in
 venas, & sensim toto corpore salubritas perci-
 pi potuit: primum animi vigorem suum, deinde
 corpus quoque exspectatione maturiùs recupera-
 uit. Quippe post tertium diem, quàm in hoc
 statu fuerat, in conspectu militum venit: nec
 auidiùs ipsum Regem quàm Philippum intue-
 batur exercitus; pro se quisque dexteram eius
 amplexi,

officium
 medicis.

No
 suspitionis
 confirmati-
 onem.

amplexi, grates habebant velut presenti Deo.

A R I S T O T E L E S.

QUOD in principio præfatus sum, iure sibi nunc aliqui objicere videbantur, in alieno me choro pedem ponere, qui Aristotelem hæcenus Philosophi nomine contentum ad Medicorum ordinem velut oborto collo traham. Ego verò vt Asclepiadarum genere prognatum, eorum etiam arti iustis vindicijs restitui putem, in primis inducor autoritate Scriptorum quæ nobis reliquisse fertur; tùm antiquorum testimonijs, ac præcipuè Varronis, cuius hi versus ex Eumenidibus apud Nonium leguntur:

*Hospes quid miras nummo curare Serapin?
An non tantidem curat Aristoteles?*

Igitur Aristoteles patrem habuit Nicomachum, Amyntæ Macedonũ Regis Medicum; quem genus à Nicomacho Machaonis filio trahere, apud Laërtium Hermippus, & ex illo Suidas prodiderunt. Matrem verò Phæstida, aut Phæstiada, & eam quoque è gente Asclepiadarum; vnde vetus inscriptio,

Φαί-

Φαισίδῳ ἢ μητρὸς, καὶ Νικομάχῳ ἡγετῆρος,
 τῶν Ἀσκληπιάδων δὲ Ἀριστοτέλης.

*Nicomacho genitore satus, & Phæstide Matre,
 (Ambo Asclepiadae) diuus Aristoteles.*

Natus est anno i. Olympiadis xcix. Paren-
 tibus vitâ functis, à Proxeno Atarneo libe-
 raliter educatus, primos statim annos inge-
 nuarum artium studio dedit. Annun verò
agens septimum, & decimum, Apollinis
iussu, vt est apud Ammonium, Philosophan-
di causâ profectus Athenas, Socratem tres
annos audiuit. Deinde ad Platonem se con-
 tulit iam trigenarius, vt author est Eumol-
 pus. Sed Laertius Apollodorum secutus,
 à xvii. ætatis anno Platonem audiuisse nar-
 rat, quem eo tempore Sexagenarium fuisse
constat. Cæterum Platonis disciplinam xx.
 annos secutus eam industriæ gloriam retu-
 lit, vt Mens Academia, & domus eius, Do-
 mus Ἀναγνώστῃ vocaretur. Hermippus eum
 à Præceptore etiamnum viuo disciuisse tra-
 didit; sed negat Ammonius πῶς γὰρ ἡδυνάλο,
 μέγα τότε δυναυδρῶν χαβρίζετε, καὶ Τιμοθέος, τῶν
 Ἀθλων ἑσπρατηγῶν, καὶ τῶν ἡγετῶν περὶ σπηκέντων τῶ
 Πλάτωνι. *Qui enim fieri potuit? cum, quidem*
eo tempore gratiâ, & authoritate plurimum
apud Athenienses valerent Chabrias, & Timo-
theus,

theus, qui è ducibus Atheniensium, & Platonis cognatis fuerunt. Et quamuis à sententiâ Præceptoris sui liberè discesserit; causa tamen non est, cur minus id studio veritatis, quam vel obtrectationi, vel inuidiæ tribuamus; præsertim vbi tam egregio pietatis monumento obseruantiam testari voluerit. quippe Aram illi erexit & inscripsit

Βωμὸν Ἀριστοτέλης ἐνιδρύσατο τόνδε Πλάτωνος
Ἄνδρὸς, ὃν ἔτ' αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θεμῖς.

*Gratus Aristoteles struit hoc altare Platoni,
Quem turba iniustæ vel celebrare nefas.*

Cùm verò in Platonis scholam successit Speusippus, eius ex sorore nepos anno II. Olympiadis CVII. ad Philippum terræ Macedoniae Regem concessit; à quo filium Alexandrum annos natum quindecim, annum ipse agens ætatis XLII. Philosophiæ præceptis imbuendum accepit; quâ spe Patris litteræ ipsius loquuntur apud Gellium lib. IX. c. III. vbi in hanc sententiam exponuntur. *Philippus Aristoteli salutem dicit. Filium mihi genitum scito; quod equidem Dijs habeo gratiam: non proinde quia natus est, quam pro eo, quod eum nasci contigit temporibus vitæ Tuæ. Spero enim fore, ut educatus, eruditusq; abs te, dignus existat & nobis, & rerum istarum successione.* Et

Et

Et Alexander ab institutione totius vitæ momentum pendere gnarus, se non minus Præceptorī, quàm Parenti debere fatebatur. Equidem inter prima regni instrumenta habitum, libri quos de moribus, & Reipub. administratione conscripsit, abundè testantur, sed hos quoque fines egressus, ad rerum naturæ cognitionem Regi præiuit. Plinius libro VIII. capite XVI. *Alexandro Magno Rege inflammato, cupidine animalium naturam noscendi, delegatâq; hac commentatione Aristoteli, summo in omni doctrinâ viro, aliquot millia hominum in totius Asia, Græciæque tractu parere iussa, omnium quos venatus aucupia, piscatusq; alebant.* His tantum sibi conciliauit authoritatis, vt Philippus secundum Plutarchum; aut Alexander ipse, secundum Plinium libro VII. cap. XXIX. tantæ rerum claritati benignum quoque testimonium miscere cupiens, Stagiram Philosophi patriam, antè vastatam, soloque æquatam instaurari curarit. Cuius rei memoriam solenni festo (quod Aristotelem vocabant) Stagiritæ recoluerunt. Præterea cùm Alexander aduersus Eressum, Theophrasti patriam infesto exercitu tenderet, Aristotelis intercessione reuocatus aliò consilia vertit.

Interea

*Hæc de historia
animalium
Aristoteles.*

Interea mortuo Speusippo Athenienses eum ad se per legatos accersuerunt. Itaque II. anno Olympiadis CXI. ætatis L. Athenas reuersus in Lycæo docere cœpit, Academiâ per Xenocratem occupatâ. Quo in munere XIII. annos versatus sectam condidit omnium longè nobilissimam; quam Peripateticam vocarunt, eò quòd inter ambulandum, artes, commentationesque suas discipulis traderet. Earum vero duas species habuisse dicitur, Authore Gellio libro xx. capite IIII. Alia erant, quæ nominabat *Ἐξωτερικά*: Alia, quæ appellabat *Ἀκροαματικά*. *Ἐξωτερικά* dicebantur, quæ ad Rhetoricas meditationes, facultatem argutiarum, ciuiliumque rerum notitiam conducebant. *Ἀκροαματικά* autem vocabantur, in quibus Philosophia remotior, subtiliorque agitabatur, quæque ad naturæ contemplationes, disceptationesve dialecticas pertinebant. Huic disciplinæ, quam dixi *Ἀκροαματικὴν*, tempus exercendæ dabat in Lycio matutinum. Nec ad eam quenquam temerè admittebat, nisi quorum ante ingenium, & eruditionis elementa, atque in discendo studium, laboremque explorasset. Illas verò *Ἐξωτερικάς* eodem in loco vesperi faciebat, easque vulgo

E Iuue-

Iuuenibus sine delectu dabat, atque eum δει-
 λινὸν πείπαλον appellabat. Illum alterum su-
 prà ἐώθινον. vtroque enim tempore ambulans
 differebat. Inter hæc famæ celebritas æmu-
 lorum odia prouocauit, vt quatenus æquari
 non poterat virtutis oppositu, calumnijs op-
 primeretur. His enim Populus Athenien-
 sis in bonorum innocentiam plerumque
 grassabatur. vnde mores εἰς τὸ συκοφαντεῖν
 procliues Homericō versu notauit, ex Od.
 VIII.

Ὅχνη ἐπ' ὄχνη μεγίσκει, σῦκον δ' Ἰπὶ σύκῳ.
 Et Pyra nata pyris, ficusq; ficibus extat.

Itaque detrectâ con spiratione Chalcidem
 profugit, non passus, vt aiebat, Athenien-
 ses iterum in Philosophiam peccare. ὄκ ἐά-
 σω, inquit, ὑμαῖς δὲ εἰς φιλοσοφίαν ἀμαρτεῖν.
 Nam antea Socratem iniuste condemna-
 rant. Cæterum impietatis accersebatur, &
 accusator vrgebat Eurymedon, mysterio-
 rum Hierophanta, aut vt Phauorinus ait,
 Demophilus; quod eum Hermeiæ Atarnen-
 sium Tyranno Pæana cecinisse, & concubi-
 næ rem diuinam Eleusinio ritu fecisse dice-
 ret. Hæc maleuolorum primùm rumore ia-
 ctata Lycon Pythagoricus arripuit, & inna-
 tâ obtrectandi rabie sparsit in vulgus, mate-
 riem-

riemque dedit quibusdam huius ævi Hyper-
 bolis, quam furialem maledicendi κακονηθειαν
 explerent, nihilque reliqui facerent, quo
 nobis Aristotelem non iam hominem, sed
 fœdissimam vitiorum omnium sentinam
 exhiberent. Iisdem authoribus confirmata
 suspicio, quâ conscius ferebatur conspira-
 tionis in Alexandrum, quinetiam, excogi-
 tato in id veneno, mortis author, ob Cal-
 listhenem consobrinæ suæ filium, ab eo Re-
 ge, ignominiosissimè, crudelissimèque ne-
 catum. Quibus accedere videtur Plinius li-
 bro xxx. cap. xvi. *Vngulas tantùm mularum
 repertas, neque aliam vllam materiam, quæ non
 præproderetur à veneno stygis aquæ, cum id dā-
 dum Alexandro Magno Antipater mitteret,
 memoriâ dignum est, magnâ Aristotelis infā-
 miâ excogitatum.* Curtius quidem veneno
 fuisse necatum, à plerisque creditum refert;
 Sed non facta Aristotelis mentione, filium
 Antipatri, inter ministros Iollam nomine,
 patris iussu dedisse. Plutarchus etiam opi-
 nionem illam veneni ab Antipatro missi, &
 ab Aristotele excogitati, Antigoni Regis
 testimonio confirmatam ostendit: Ipse ta-
 men suspicionem veneni diluit, vel eo argu-
 mento, quod certum sit, neque tunc mortuo

Alexandro vllam in exercitu veneni suspi-
 cionem fuisse, neque tot diebus, quibus in-
 ter Principes de successore Alexandri, præ-
 sente eius corpore disceptatum est, vllum
 in tumorem, aut liuorem, aut veneni indi-
 cium extitisse. Cæterùm anno tertio Olym-
 piadis CXIV. biennio post mortem Alexan-
dri Magni, eodem anno, quo Demosthenes
obijt, annos tres & sexaginta natus, hausto
 aconito, vel vt Suidas ait, morbo vitam fini-
 uit. Iustinus Martyr in Parænetico ad gen-
tes, quod quæstionem de admiranda vi, &
natura Euripi propositam explicare non
 posset, pudore simul, ac tædio victum exspi-
 rasse prodidit. Porro de laudibus tanti vi-
 ri, vt de Carthagine Salustius, tacere malo,
 quam parùm dicere: Tamen in exemplum
 pauca summorum virorum testimonia sub-
 jiciam. Cicero: *sed quis omnium doctior?*
quis acutior? quis in rebus vel inveniendis, vel
iudicandis acrior Aristotele fuit? Et iterum:
Cum omnis ratio diligens differendi duas ha-
beat partes, unam inveniendi, alteram iudican-
di, utriusque Princeps vt mihi quidem vide-
tur, Aristoteles fuit. Alexander, Simplicius,
 Themistius, laudes illi tribuunt, quantas
 perfecta & natura, & industria mortalis

M. Anton. Casanova: Uno oculo unum hominem nunc est potuisse ^{videre} con-
quicquid coelum oculis prospicit innumeris!
Ni tot lumina habet, quot verba; at fallimur, um
Ni verbo innumeros credimus esse oculos.
Tunc ab Aristotele nil coelum distat, uterq;
Dum videt æternis omnia luminibus.

conditionis recipit. Auerrhoes autem, non
 vt hominem, sed veluti Deum vbiq̄ue ad-
 miratur. In proœmio *Phyſices*: *Aristoteles tres ſcientias inuenit; Logicam, Naturalem,*
& Diuinam: & nullus error inuentus eſt uſq̄
ad hoc tempus, quod eſt mille & quingentorum
annorum: & talem virtutem eſſe in vno indi-
uiduo, potiùs eſt miraculoſum, quàm huma-
num. Item in III. de animâ: *Aristoteles*
fuit regula, & exemplar, quod natura inuenit,
ad demonſtrandam ultimam perfectionem hu-
manam in materijs. Item I. de generatione
 animalium: *Laudemus Deum, qui ſeparauit*
hunc virum ab alijs in perfectione, & appro-
priauit ei ultimam dignitatem humanam,
quàm nullus homo poteſt in vlla etate attinge-
re. Item in lib. deſtruct. diſput. III. in ſo-
 lutione dubitationis XIII. *Aristotelis do-*
ctrina eſt ſumma veritas, quoniam eius intel-
lectus fuit finis humani intellectus: quare bene
dicitur de illo, quod ipſe fuit creatus, & datus
nobis diuinâ prouidentiâ, vt non ignoremus
poſſibilia ſciri. Cumq̄ue in eius laudes effuſi
 fuerint omnes, non fuit iuuentus vllus, qui
 maledicto laceſſeret præter vnum Lyconem;
 cuius etiam figmenta diſcuſſerunt Apelli-
 con, & Aristoteles, quorum ſi monumenta
 E 3 ſuper-

supéressent, Pnylli nostro, & Ophiogenes
venena tantum exfugere nati, velut Exof-
fis, suum pedem rodere cogerentur. Nos
verò, virum tantum, cuius doctrinā plerum-
que sectamur, ijs versibus, quibus alloqui-
tur Epicurum suum Lucretius, meritò, ac
lubenter affabimur:

*E tenebris tantis tam clarum attollere lumen
Qui primus potuisti, illustrans commoda
vite,*

*Te sequor, ô Graiæ gentis decus, inque tuis
nunc*

Fixa pedum pono pressis vestigia signis.

E R A S I S T R A T V S.

ERASISTRATVS patriâ Iuliates. Iulias
autem, siue Iulis, ciuitas in insulâ Co-
clara natalibus, Simonidæ, Bacchilidæ, &
Aristonis Peripatetici; author est Stepha-
nus. Matrem illi fuisse tradit Suidas Cre-
toxenem, Medij Medici, & Cleombroti so-
rorem. Plinius libro xxix. Aristotelis filiâ
genitum, & Chryssippi discipulum fuisse
scribit. Celebratur in primis ob deprehen-
sum, curatumque Antiochi Regis amorem,
cuius meminit Galenus libro de præcogni-
tione:

tione: Historiam copiosè narrat Appianus
 lib. de bellis Syriacis; & elogium hoc illi
 tribuit: ὁ πλείων μὲν ἰατρὸς Ἐρασίστρατος ἢ
 μεγίστος σιωπᾶζει Ζελεῦκος σιωών. *Celeberrimus Medicus Erasistratus, maximis conditionibus apud Seleucum agens.* Plinius etiam libro
 XIII. cap. VII. *Maximum Medicum* appel-
 lat. Galenus libro de optimâ sectâ, eum cum
 Hippocrate de principatu certare fatetur:
 & libro de assuetudinibus cum Hippocrate
 componit, & vocat ἐνδοξοτάτης ἰατρῶν. *Alias*
 tamen in eum, eiusque sectatores inuehitur;
 & libro de venæ sectione, *modicæ experi-*
entiæ arguit, ut qui domi se continens æ-
gros visitare contemneret. Citantur libri
 de febribus, de affectionibus ventris, de re-
 solutionibus, de podagrâ, de sectionibus.
 Suidas eum in Medicinâ libros nouem scri-
 psisse memorat. *Aetate grandæuus, & im-*
medicabili pedis vlcere tabescens; bene ha-
bet, inquit, quod patriæ memoria refrice-
tur; haustaque cicutâ diem obiit. Sepul-
 tus est iuxta Mycalem montem ex aduer-
 so Sami.

THEOPHRASTVS.

Tommasius f. 122.

THEOPHRASTVS Ereſſo Leſbi ciuitate oriundus, vir magnus, maximi Aristoteliſ diſcipulus, patrem habuit Melanthum arte fullonem. Alij, vt Suidas refert, Leonte genitum prodiderunt. Primò Tyrtamus vocabatur. Aristoteles ob eloquentiæ diuinam ſuauitatem Euphratum, deinde Theophrastum appellauit. Præterea tanti fecit, vt, cum præſtantiffimorum diſcipulorum copiâ iudicium morari potuiſſet, hunc tamen reliquis omnibus anteponere non dubitarit. Elegans huius rei narratio eſt apud Gellium libro XIII. cap. v. *Aristoteles Philoſophus, annos iam ferè natus duo, & ſexaginta, corpore egro, affectoque, ac ſpe, vitaq; tenui fuit. Tunc omnis eius ſectatorum cohors accedit, orantes, obſecrantesq; , vt ipſe deligeret loci ſui, & magiſterij ſucceſſorem, quo poſt ſummum eius diem, perinde vt ipſo vterentur ad ſtudia doctrinarum complenda, excolendaq; , quibus ab eo imbuti fuiſſent. Erant tunc in eius ludo boni multi, ſed præcipui duo, Theophrastus & Menedemus ingenio, atq; doctrinis ceteros præſtabant. Alter ex Inſulâ Leſbo fuit, Menedemus autem Rhodo. Aristoteles reſpondit, facturum eſſe*

eſſe

esse quod vellent, cum id sibi foret tempestiuum. Postea breui tempore, cum ydem illi, qui de magistro destinando petierant, presentes essent, vinum ait quod tum biberet, non esse id ex valetudine sua, sed insalubre esse, atq; asperum, ac propterea quari debere exoticum, vel Rhodium aliquod, vel Lesbium. Id sibi utrumq; ut curant petiuit: vsurumq; eo dixit, quod sese magis inuisset. eunt, curant, inueniunt, adferunt. Tum Aristoteles Rhodium petit, degustat, firmum, inquit, hercle vinum, & iucundum. Petit mox Lesbium: quo item degustato; utrumq;, inquit, oppido bonum. sed ἡδίων ὁ λέσβιος. Id ubi dixit nemini dubium fuit, quin lepidè simul & verè cundè, successorem illà voce sibi, non vinum delegisset. Is erat à Lesbo Theophrastus, homo suauitate insigni linguæ pariter, atque vitæ. Et verò fuisse hominem politissimi, atq; amœnissimi ingenij, præter hæc, & quæ de eo apud veteres Scriptores leguntur, tum etiam apud Athenæum libro 1. testatur Hermippus, qui scribit eum ad horam condictâ, in peripaton scholam suam ire solitum, corporis nitido, & exacto cultu, illicq; sedentem, cum verba faceret, orationem sic instituere, vt nullum gestum prætermitteret, nullam figuram corporis argumento conuenientem.

Actio.

E 5

Atque

Atque hinc tanta discipulorum multitudo, qui ad duo millia sectabantur. Tamen urbem deserere coactus est cum cæteris Philosophis, perlato Sophoclis decreto; quod haud multò post Athenienses agente Philone abrogarunt, & Scholæ Theophrastum restituerunt: Author est Laertius, & Athenæus libro XIV. vixit annos LXXXV. & tamen de breuitate vitæ questus est, Cicero libro III. de finibus: *Theophrastus autem moriens accusasse naturam dicitur, quod ceruis, & cornicibus vitam diuturnam, quorum id nihil interesset: Hominibus, quorum id maxime interfuisset, tam exiguam vitam dedisset; quorum si ætas esse potuisset longinquior, futurum fuisset, ut omnibus perfectis artibus, omni doctrinâ hominum vita erudiretur. Plurima ingenij sui monumenta reliquit; quorum pleraque temporum iniuria nobis ademit. Quæ ad medicinam spectant, sunt hæc, de plantis: περὶ δακετῶν, καὶ βλητικῶν libri, quos Apuleius se legisse testatur.*

Opportunum hic recensere Medicos, doctrinâ quidem insignes, sed quorum in obscuro fama est, nisi quâ à Theophrasto celebrantur. Inter hos est Clidemus Plataënsis: Thrasias Montinensis, qui se tale reperisse
Phar-

Cicero.

77

Pharmacum iactabat, quod sine vlllo doloris sensu lentam mortem inferret. Eiusdem quoque dictum fertur, τὸ αὐτὸ τοῖς μὲν Φάρμακον εἶναι, τοῖς ἑ ἔ Φάρμακον, Idem alijs esse Pharmacum, alijs verò non esse Pharmacum; quod experienciâ didicerat in Pastore, qui fasciculum Ellebori sine noxâ vorabat. His adiungitur Alexias Thrasixæ discipulus, Eudemus Pharmacopola; & Eudemus Chius qui poto Elleboro non commouebatur.

SERAPION.

PRIMVS omnium Serapion, vt refert Celsus, nihil rationalem disciplinam pertinere ad Medicinam professus, in usu, & experimentis eam posuit. Cuius opinionis sectatores habuit, Apollonium, & Glauciam, aliosque non mediocres viros, qui ex ipsâ professione se Empiricos appellaerunt. inter quos etiam fuit Heraclides Tarentinus, qui cum primò dogmaticus esset, ad Empiricos postea se transtulit, in quorum sectâ plurimum valuit. fuit alter Heraclides Erythræus Chryssippi, & Erasistrati auditor, qui rationem doctrinæ ex definitionis resolutione secutus est. Galenus cap. I. artis

*Empirica
Autor.*

artis medicinal. His authoribus Empirica
secta iactationem obtinuit: cuius studiosos
vocare licet experitissimos, quod nomen
stultissimâ consuetudine rationalis Medici-
næ Professoribus accommodamus.

C L E O P H A N T V S.

CLEOPHANTI meminit Celsus lib. III.
cap. XIV. *Quidam ex antiquioribus Me-
dicis Cleophantus in hoc genere morborum,
multò ante accessionem (agit de feбри tertianâ)
caput acri multâ calidâ aquâ perfundebat, dein-
de vinum dabat. quod, quamvis plerâq; eius viri
præcepta secutus est Asclepiades, rectè tamen
præterijt; est enim anceps. Herbariæ peritum
quoque fuisse colligas ex Plinij libro XX. ca-
pite V. & XXIV. cap. XVI.*

*Tertiana
cura minus
rationalis.*

N I C A N D E R.

NICANDER Xenophane genitus, patriâ
Colophonius, aut secundum alios,
Aetolus; Grammaticus, & Poëta, & Medi-
cus, floruit temporibus Attali illius, qui Gal-
logræcos subegit. Varia eius scripta memo-
rantur à Suidâ, *Theriaca, Alexipharmaca, Ge-
orgica, ἐπιγραφῶν libri V. curationum farrago,
Prognostica Hippocratis versibus heroicis con-
scripta,*

scripta, de oraculis libri tres. Cicero Georganica
laudat. i. de Oratore: De rebus rusticis homi-
nem ab agro remotissimū Nicandrum Colopho-
nium Poeticā quadā facultate, non rusticā scri-
psisse præclarè. præter Alexipharmaca, & The-
riaca nihil ad nos peruenit. extant lib. i Antho-
logiæ, cōposita in eius laudē epigrāmata:

Καὶ Κολοφῶν δῖος ἐνὶ πολίεσσι τέτυκτο

Δοῖς θρεψαμένη παιδῶν δεισιπόρου.

Πρωτοτόκον μὲν Ὀμηρον, ἀτὰρ Νικάνδρον ἔπειτα

Ἀμφοτέρων μέσσης ἔρανευσε φίλος.

Et Colophon alias inter caput exserit vrbes

Quæ tulit aucta bonâ pignora mente duo.

Meonidem primò, mox ἔν Νικάνδρον, ὑτῷ δὲ

Musarum sacro pectora amica choro.

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἑσθλὰ, μεμιγμένα, πολλὰ δὲ
λυγρὰ

Νικάνδρος κατέλεξε δῖος Ἰπιάμειρος πᾶσι πάντων

Ἀνθρώπων, ἣ γὰρ Παιήονος ἐστὶ γνέθλης.

Pharmaca multa bona, ἔν pariter mala, mixta δὲ
multa

Nicander cecinit; quo non præstantior alter

Est hominum: nam Pæonia est de stirpe creatus.

Παιήων, χείρων, Ἀσκλήπιου, Ἱπποκράτης τε

Τοῖς δὲ δῖος Νικάνδρος προφερέστερον εἶλαχεν ἔυχος.

Pæon, Chiron, Asclepius, Hippocrates δὲ,

Supra hos Nicander maiorem est nactus honorē.

PERIAN-

P E R I A N D E R.

NON eadem felicitate Poëticen tractavit Periander, qui cùm Medicus esset præstantissimus, seque ad scribendos versus contulisset, Archidamus Agesilai filius hac sententiâ compellauit: *Τί δήποτε ὦ Περίαςανδρε ἀντὶ χαρμέντ' Ἰατρῶν, κακῶς ποιητῆς καλεῖσθαι Ἰπιθυμῆϊς.* *Quid verò Periander pro bono Medico, malus Poëta vocari cupis?* Plutarchus in apophthegmat. Laconicis.

A S C L E P I A D E S.

MYRLAEA Bithyniæ ciuitas est, quam postea Nicomedes Apamiam à matre Apamâ nuncupauit. Hinc ortus Asclepiades Patre Diotimo, temporibus Attali, atque Eumenis Regum Pergami. Præceptorem habuit Apollonium; cuius disciplina in Grammaticum non contemnendi nominis euasit, vt author est Suidas. Deinde ætate Magni Pompei Romam venit; primumque orandi magister, nec satis in arte eâ questuosus, se repente ad medendi scientiam conuertit: Cuius decreta confessæ antiqui-

tiqui-

23

tiquitatis præiudicio firma, torrenti, ac meditata quotidie oratione labefactavit. Hinc Galenus libro III. de Crisibus, ἐξ ἡμῶν ἀνολογῶν eum exercuisse refert. Celsus: *In duas partes medicina diuisa erat, alijs rationalem artem, alijs usum tantum sibi vindicantibus; nullo verò quoquam post eos, qui supra comprehensi sunt, agitante, nisi quod acceperat, donec Asclepiades medendi rationem ex magna parte mutauit.* Et Cœlius Aurelianus libro de acutis, scribit eum semper in curandis ægris ambitione quadam, aliorum Medicorum præsidia, siue bona, siue mala rejicere consueuisse. Non tamen videtur ea præsidia per ambitionem reiecisse, aut quia essent ab alijs inuenta, sed quod spreto omnium prope medicamentorum usu in sola viuendi ratione curam esse ponendam censeret. Celsus libro V. cap. I. *Medicamentorum autem usum ex magnâ parte Asclepiades non sine causâ sustulit; & cum omnia ferè medicamenta Stomachum ledant, maliq; succi sint, ad ipsius victus rationem potius omnem curam suam transtulit.* Sed operæpretium fuerit Plinij verbis exponere callidissimi viri artes, atque commenta, quibus nouationi alias inuisæ gratiâ authoritatemq; præstruxerit. *Quinq; res*

Ab Apr,
vntam mlt
torum qd
Lauſiar
& calumni
and' libid
nem

res maxime communium auxiliorum professus, abstinentiam cibi, alias vini, fricationem corporis, ambulationem, gestationes: quae cum unusquisque semetipsum ipsi prestare posse intellexeret, fauentibus cunctis ut essent vera, quae facillima erant, uniuersum propè humanum genus circumegit, nō alio modo, quàm si celo emissus aduenisset. Et paulò post: Alia quoque blandimenta excogitabat, iam suspendendo letulos, quorum iactatu, aut morbos extenuaret, aut somnos alliceret, iam balneas, auidissima hominum cupidine, instituendo, & alia multa dictu grata, atque iucunda: magnā authoritate, nec minore famā, cum occurrisset ignoto funeri, relato homine ab rogo, atque seruato; ne quis leuibus momentis tantam conuersionem factam existimet. Quid autem fingi potuit grauius, ad augendam authoritatem, famamque Medici, qui copia dicendi instructus, tenuia, & inania verbis amplificare, atque ostentatione gloriarum plenā in vulgus spargere valebat? fabulam speciosè narrat, Apuleius IV. floridorum. Asclepiades, inquit, ille inter praecipuos Medicorum, si unum Hippocratem excipias, ceteris princeps, primus etiam vino opitulari aegris reperit; sed dando scilicet in tempore. Cuius rei obseruationem

Cautionem
notis scripsit.

tionem

tionem probè callebat, ut qui diligentissimè animaduerneret venarum pulsus inconditos vel prauaros. Is igitur cum fortè in ciuitatem sese reciperet, & rure suo suburbano rediret, aspexit in pomerijs ciuitatis funus ingens locatum, plurimos homines ingenti multitudine, qui exequias venerant circumstare, omnes tristissimos, & obsoletissimos vestitu. Propiùs accessit, ut etiam cognosceret, more ingenij humani, quisnam esset; quoniam percontanti nemo responderat: at verò ipse aliquid in eo ex arte deprehenderat. Certè quidem iacenti homini, ac propè deposito fatum attulit. Iam miseri illius membra omnia aromatis perspersa, iam os ipsius unguine odoro dilibutum, iam eum pollinctum, iam scenæ paratum contemplatus quam diligentissimè quibusdam signis animaduertit. Etiam, atque etiam pertractauit corpus hominis: & inuenit in eo vitam latentem. Confestim exclamauit, viuere hominem: procul ergo facies abigerent, rogam demolirentur Cenam feralem à tumulto ad mensam referrent. Murmur interea exortum: partim medico credendum dicere, partim etiam irridere Medicinam: Postremò propinquis etiam hominibus inuitis, quod ne iam ipsi hereditatem habebant, an quod adhuc illi fidem non habebant, agrè tamen ac difficul-

E ter

ter Asclepiades impetrauit breuem mortuo di-
 lationem. Atque ita vespillonum manibus ex-
 tortum, velut ab inferis, postliminio domum
 retulit, confestimq; spiritum recreauit. Plinius
 cum loco iam allato, tum lib. VII. c. XXXVII.
 ita narrat, quasi mortuo vitam restituisset.
 Celsus libro II. capite VI. mortuum falsò
 creditum, & ab Asclepiade compertum: *As-
 clepiades*, inquit, *funeri obuius*, intellexit
 eum viuere, qui efferebatur. Inter eius in-
 uenta præcipuè secundo rumore acceptum,
 quod erat de vino tempestiuè exhibendo.
 Plinius libro XXIX. capite I. *Trahebat præterea
 mentes artificio mirabili, vinum permittendo
 aegris, dandoq; tempestiuè, tum aquam frigi-
 dam.* Et in hanc rem librum conscripsit:
 Idem author libro XXIII. capite I. *unum de
 vino volumen condidit à se cognominatum.*
 His tantum fama inclaruit, vt Mithridates
 Medicinæ auidissimus, eum ad se pellicere
 tentauit. Sed Regis Legatos, & pollicita-
 tiones spreuit. vixit ad supremam senectam
 valetudine prosperrimâ. Nam sponfionem
 fecisse dicitur, ne Medicus haberetur, si quo
 vnquam morbo corripereetur. Plinius:
*Summa fama Asclepiadi Prusiensi, conditâ no-
 uâ sectâ, spretis legatis, & pollicitationibus
 Mithri-*

*satis p
 iigno.*

*Mithridatis Regis, repertâ ratione quâ vinum
 agris medetur, relato à funere, & servato: sed
 maxime sponsione factâ cum fortunâ ne Medi-
 cus crederetur, si unquam inuvalidus vlllo modo
 fuisset ipse: & victor supremâ in senectâ, lapsu
 scalarum exanimatus est.* At Suidas extin-
 ctum peripneumoniâ tradit. Scripta eius à
 Galeno frequenter allegantur, libro II. de
 antidotis, & passim in libris de compositio-
 ne medicamentorum.

THEMISON.

THEMISON Laodicæus, Asclepiadis
 auditor: sed mox illius placita muta-
 uit, & sectam condidit methodicorum, qui
 contendunt, nullius causæ notitiam, quid-
 quam ad curationem pertinere; satis esse
 quædam morborum communia intueri.
 Celsus in proœmio, Plinius lib. XXIX, cap. I.
 Galenus tamen libro I. Methodi, capite IV.
 & VII. eum sectæ methodicæ authorem a-
 gnoscere non videtur; sed ab eo Thessalum
 nouæ sectæ fundamenta mutuatum: τὴν
 γὰρ ἐν μόνῳ ᾧδραχωρεῖ Θεσσαλῶν, καθάπερ
 πατρὶ τέκνα γνήσια, τὰς πραγματικὰς ἐκείνας κοινό-
 τητας. Illi enim soli concedit Thessalus veluti

Patri legitimas proles, monstrosas illas communitates. At Seneca epistolâ xcv. sectæ diuersæ conditorem facit: Adjice nunc, quod artes quoque pleraq̃, imo ex omnibus liberalissima habent decreta sua, non tantum præcepta; sicut Medicina. Itaque alia est Hippocratis secta, alia Asclepiadis, alia Themisonis. Quia verò ut notat Galenus libro 1. methodi, methodicorum erat infelix in curando successus, hinc fortè Iuuenalis Satyra x. imperito medico nomen Themisonis affinxit;

Quot Themison agros autumnò occiderit uno.

Errat enim vetus Scholiastes, qui Themisonem illius temporis Archiatrum facit. Primus autem Themison scripsit de tardis affectionibus; Cælius Aurelianus in præfatione: *Medicorum nullus ante Themisonem tardarum passionum curationes principaliter ordinavit.* Laudantur etiam libri epistolarum ad Dimantem; & Paulus libro III. cap. xv. earum decimum citat. Hydromeli, & Oxymeli prorsus damnavit Plinius libro XIV. capite xvii: *Omnia à Themisone summo auctore damnata.* Vulgarem herbam plantaginem, tanquam inuentor, & volumine de ea edito celebravit. Plinius libro xxv. capite

Plantago

capite VIII. Quando, & quo genere mortis obierit, nondum comperi. Cælius à Canine morsum Hydrophobiam incurrisse, & medicamentorum ope incolumen euasisse tradit. Idipsum à Dioscoride proditum libro VI. Τὸν Θεμίζωνα οἱ μὲν λέγουσι τῷ πάθει δηχθέντα πεπεσῆν, ἢ σωθῆναι. Themisonem ferunt demorsum in hunc affectum incidisse, & seruatum.

DIOSCORIDES.

DIOSCORIDES patriâ Anazarbeus, author Herbariæ nobilissimus. Est autem Anazarba Ciliciæ ciuitas, quam postea Cæsaream augustam vocarunt. Stephanus: Αναζαρβά πόλις Κιλικίας, &c. ἀφ' ἧς ἦν Διοσκορίδης ὁ ἀριστοτάτος ἰατρός. Suidas autem falsus est & multos fefellit: nam cum plures fuerint Medici, nomine Dioscoridis insignes, vni duorum notas adsignauit: Διοσκορίδης Αναζαρβῶς ἰατρός, ὁ Ἰπικληθεὶς Φακάς, ἀπὸ τοῦ ὄψεως Φακῆς, σωτῆρ ἢ κλεοπάτρα Ἰπὶ Αντονίᾳ. γέγραπται αὐτῷ βιβλία κσδ', τα πάντα ἰατρικὰ περὶ βόηται. Dioscorides Anazarbeus Medicus, cognomento Phacas, id est lenticularis, quod lentigine vultus eius notaretur.

Adfuit Cleopatra sub Antonio. Scripsit libros
 XXIV. *Medicos omnes, & celebres.* At Gale-
 nus *Anazarbeum, & Lenticularem* haud ob-
 scurè *diuersos* statuit. nam *Anazarbeum*
empiricæ sectæ addictum, Lenticularem ve-
rò, rationalis Medicinæ authorem, & He-
rophili sectatorem fuisse affirmat. Cæterùm
 in præfatione operis sui ait se, quamuis mi-
 litarem vitam duceret, omnem ætatem in-
 uestigandis herbarum viribus impendisse;
 ex narratione omnibus consonâ, & indaga-
 tione rerum apud singulos vernacularum,
 sua diligenter concinnasse. *μὲν πλείστης ἀκρι-*
βείας, τὰ μὲν πλείστα δὲ αὐτοψίας γνόντες, multâ
diligentiâ, plurima inspectione cognoscentes.
 Sed quod militiæ assuetus cultum orationis
 neglexerit, monet Lectorem suum, ne ver-
 bis facultatem æstimet, sed potius adhibitam
 rebus, cum peritiâ curam. Et Galenus li-
 bro XI. de facultate simplicium, ait eum non
 satis pernosse græcanicarum vocum signifi-
 cata: At libro VI. in præfatione fassus est
 omnium perfectissimè tractatum de mate-
 riâ medicamentorum confecisse: & libro
 IV. de compositione medicamenti secun-
 dum genera, nulli secundum esse scribit
 eorum, qui rem herbariam tractarunt. An
 verò

verò Dioscoridem Plinius legerit, aut contra num à Plinio Dioscorides sua mutatus sit, Leonicens & Pandulphus animosè disceptant; quod in medio relinquimus; neque enim nostrum tantas componere lites. Quamuis isti non fuerit controuersiae locus, si authoritas Suidæ admittatur.

ARCHAGATHVS.

HIC omnium primus vsum medendi Romanos docuit. Plinius libro XXIX. capite I. *Cassius Hemina ex antiquis author est, primum è Medicis venisse Romam Peloponneso Archagathum Lysania filium, L. Aemylio, M. Livio Cos. anno urbis DXXXV. Eiq; ius Quiritum datum, & tabernam in compito Acilio emptam ob id publicè.* Sed præter hunc Romæ scientiâ medendi floruerunt M. Cato, C. Valgius, Pompeius Lenæus; de quibus idem Plinius libro XXIV. capite II. *Primusq; & diu solus idem ille M. Cato, omnium bonarum artium magister, paucis duntaxat attigit, Bonam etiam medicinâ non omisâ. Post eum vnus illustrium tentauit C. Valgius, eruditione spectatus, imperfecto volumine ad D. Augustum, inchoatâ etiam præfatione religiosâ,*

ut omnibus malis humanis illius potissimum
Principis semper medicetur maiestas. Antea
condiderat solus apud nos Pompeius Lenæus,
Magni libertus, quo primum tempore hanc sci-
entiam ad nostros pervenisse animaduerto.

A N T O N I V S M V S A, E T
E V P H O R B V S. E T A L I I
N O N N V L L I.

E ADEM ætas clarissimos Medicos tulit,
qui artem ex Græciâ in Italianam trans-
tulisse videntur. Ex his Antonius Musa, &
Euphorbus nobile par fratrum; quorum al-
ter Augusti Cæsaris, alter Iubæ Regis Me-
dicus fuit. de priore Plinius libro XIX. capi-
te VIII. *Diuis certè Augustus lactucâ conser-
uatus in aegritudine fertur, prudentiâ Musæ
Medici, quamobrem P. R. statuam illi posuit,
iuxta signum Æsculapij.* Suetonius capite
LIX. *Medico Antonio Musæ, cuius operâ ex
incipiti morbo conualuerat, statuam ære collato
iuxta signum Æsculapij statuerunt.* Horatius
etiam meminit libro I. epistola XV:

————— Nam mihi Baias
Musæ supervacuas Antonius.

Euphorbus etiam inuentâ herbâ clarus.
Plinius

Plinius libro v. capite i. Iuba Ptolemæi Pa-
 ter, qui primus Mauritaniæ imperavit, studio-
 rum claritate memorabilior etiam, quam regno,
 similia prodidit, de Atlante, præterquam gigni
 ibi herbam Euphorbiam nomine, ab inventore,
 Medico suo appellatam: Cuius lacteum succum,
 miris laudibus celebrat, in claritate visus,
 contra serpentes, & venena omnia, priua-
 tim dicato volumine. Et iterum libro xxv.
 capite vii: Inuenit & patrum nostrorum æta-
 te Rex Iuba, quam appellavit Euphorbiam, Me-
 dici sui nomine, & fratris Musæ, à quo Diuum
 Augustum conseruatum indicauimus. Idem
 fratres instituere à balneis frigidâ multâ corpo-
 ra adstringi. lib. xxix. cum Musæ alios nomi-
 nat. Sed & illa (Themisonis placita) muta-
 uit Antonius Musæ eiusdem authoritate Di-
 ui Augusti, quem contraria Medicina graui pe-
 riculo exemerat. multos prætereo Medicos, cele-
 berrimosq; ex ijs Cassios, Carpitanos, Aruntios,
 Albutios, Rubrios. CCL. H - S. annuâ mercede
 ijs fuere apud Principes. hoc est, sex millia au-
 reorum ducenti, & quinquaginta. Quin-
 tus verò Stertinius imputauit Principibus,
 quod H - S. quingenis annuis, id est, duode-
 cim millibus aureorum, & quingentis con-
 tentus esset. Sexcenta enim H - S. id est,

quindecim millia, sibi questu vr̄bis fuisse numeratis domibus ostendebat. Stertiniꝝ fratrem Claudius pari mercede tenuit. Itaque hi fratres, quanquam operibus, & exornata Neapoli censum exhausissent, tamen Heredi H - S C C C. siue 75000. aureorum reliquere.

A R T O R I V S.

NVLLVS omnino principum Romanorum Augusto felicior. Atqui bonæ fortunæ partem non exiguam Medici impleuerunt. non repeto, quod de Antonio Musa nunc proposui: quod viuis antequam rerum potiretur, adhuc nutantibus in alterutram partem fatis in potestatem hostium non venerit, Medico debet. Valerius Maximus libro I. capite VII. *Quem locum unde potius ordiar, quàm à Diui Augusti sacratissimâ memoriâ? Eius Medico Artorio somnum capienti nocte, quam dies insecutus est, quo in campis Philippicis, Romani inter se exercitus concurrere, Mineruæ species oborta præcepit, ut illum graui morbo implicitum moneret, ne propter aduersam valetudinem proximo prælio non interesset: Quod cum Caesar audisset, lecticâ se*

se

se in aciem deferri iussit: ubi dum supra vires corporis pro adipiscenda victoria excubat, castra eius à Bruto capta sunt. Quid ergo aliud putamus, quam diuino munere effectum, ne destinatum iam immortalitati caput, indignam caelesti spiritu violentiam sentiret. Breuiter Velleius libro II. Cornu cui Brutus praerat, impulsis hostibus castra Caesaris cepit. nam ipse Caesar, etiamsi infirmissimus valetudine erat, obibat munia ducis, oratus etiam ab Artorio Medico, ne in castris remaneret manifestè denuncitatione quietis territo.

CORNELIUS CELSUS.

AVRELIVS Cornelius Celsus, vir in omni disciplinâ summus, Augusti principatu, vel Tiberij floruit: nam Columella, qui scripsit potiente rerum Claudio, Celsi meminit, tanquam superioris, eumque fuisse tradit, non solum Agricolationis, sed uniuersæ naturæ prudentem: Quintilianus censuræ plerumque iniquæ compertus, ubi non absunt motus æmulationis, aut frigidè laudat, aut etiam apertè reprehendit. libro IX. eruditum virum appellat libro XI. Scripsit non parùm multa, inquit, Cornelius Celsus, Scepti-

Scepticos secutus, non sine cultu ac nitore. Libro XII. colligas fuisse Rhetorem, Historicum, Iurifconsultū; nam factâ harum disciplinarum mentione, addit; Quid plura? cum etiam Cornelius Celsus, mediocri vir ingenio, non solum de his omnibus conscripserit artibus, sed amplius rei militaris, & rusticae etiam, & Medicinae praecepta reliquerit? dignus vel ipso proposito, ut eum scisse omnia illa credamus. Ex his supersunt praecepta medendi, tantâ puritate Sermonis condita, ut meritò Latinus Hippocrates appelletur. Sed & iuris civilis authores in Pandectis aliquas eiusdem sententias retinuerunt. Ex quibus tam exactæ diligentiae reliquijs iudicare possumus eum in omnibus disciplinis ita versatum ac si ex destinato singulas tantùm excoluisset.

*Latinus
Hippocrates*

A E M Y L I V S M A C E R.

A E M Y L I V S M A C E R, Poëta Veronensis, Virgilio æqualis, & ijs Poëtis, quos Augusti ævo Mæcenatis benevolentia fouit. Scripsit de venenatis animalibus, de Herbis, & Auibus. Ouidius IV. Tristium elegia IX.

Sape

*Sape suas volucres legit mihi grandior aeo,
Quæq; nocet serpens, quæ iuuet herba,
Macer.*

Quinctilianus libro x. in censendo cum Lucretio componit. Nam Macer & Lucretius, legendi quidem, sed non ut phrasim, id est corpus eloquentiæ faciant: elegantes quisq; in sua materia; sed alter humilis, alter difficilis. Eusebius prodidit eum paucis annis post Virgilium obijisse. Quæ verò nunc de viribus herbarum carmina circumferuntur, non esse huius Macri, adeo esse manifestum puto, ut probatione non egeat.

VECTIVS VALENS.

A Plinio memoratur: Exortus deinde est Vectius valens adulterio Messalinæ Claudij Caesaris nobilitatus, pariterq; eloquentiæ affectator. Is eam potentiam nactus, novam instituit sectam.

XENOPHON.

XENOPHON natione Cous, è genere Asclepiadarum; Claudij Caesaris Medicus. Eius intercessione Coi tributorum immu-

immunitatem obrinuerunt. Tacitus libro XII. annalium : *Rettulit dein de immunitate Cois tribuenda. Multaq; super antiquitate eorū memoravit. Argiuos vel Cæum Latonæ parentem, vetustissimos insulæ cultores. mox aduentu Æsculapij artem medendi illatam, maximeque inter posteros eius celebrem, nomina singulorum referens, & quibus quisq; atatibus viguisent; Quin etiam dixit Xenophontem, cuius scientia ipse uteretur, eadem familia ortum: precibusq; eius dandum, ut omni tributo vacui in posterum Coi, sacram, & tantum Dei ministram insulam colerent.*

C H A R I C L E S.

CHARICLES Tiberio familiaris; de quo Tacitus libro V. *Erat Medicus arte insignis, nomine Charicles, non quidem regere valetudinem Principis solitus, Consilij tamen copiam præbere. Is velut propria ad negotia degrediens, & per speciem officij manum complexus pulsus venarum attigit, neque fefellit. nam Tiberius incertum an offensus, tantoque magis iram premens, instaurari epulas iubet, discumbitq; ultra solitum, quasi honori abeuntis amici tribueret. Charicles tamen labi spiritum,*
nec

nec ultra biduum duraturum Macroni firmavit. Paria Suetonius capite LXII. Non quidem regere valetudinem Principis solitus, inquit Tacitus, quod cum Suetonio conuenit cap. LXVIII. Valetudine prosperrima usus est; quamuis à trigesimo atatis anno, arbitrato eam suo rexerit, sine adiumento, consilioque Medicorum.

E V D E M V S.

LIVIA soror Germanici, vxor Drusi Eudemo Medico vfa; qui per adulterium, in intimam amicitiam se insinuauit. Et Seianus, cum viam sibi ad imperium strueret, Drusumque vellet amoliri, vxorem eius adulterio pellexit, & ad necem mariti impulit. Tacitus libro IV. annal. *Sumitur in conscientiam Eudemus amicus, ac Medicus Liuiæ, specie artis frequens secretis. Plinius libro XXIX. adulterium Liuiæ exprobrat. Iam verò, & adulteria, etiam in Principum domibus, vt Eudemi in Liuiâ Drusi Cæsaris.*

ARCHI-

A R C H I G E N E S.

ARCHIGENEM nobilem fuisse Medicum oportuit. nam Iuuenalis eius nomen veluti *κατ' ἐξοχλῶ* passim vsurpat:

si non eget Anticyrâ vel

Archigine.

& Satyra VI:

Aduocat Archiginem onerosâq; pallia iactat.

Iterùm Satyra XIV:

Ocyus Archiginem quare, atq; eme, quod Mithridates

Composuit.

Fuit & alius Archigenes Adriani Imp. aui, Galeno æqualis. Hic Adriano vitæ pertælo locum ostendit sub mamillâ, cui illitum venenum repente mortem acceleraret. In Xiphilino tamen pro Archigine, legitur Hermogenes. Sed Mercurialis libro I. variarum capite V. locum emendauit. Galenus libro de præcognitione ad Posthumum, Archiginem in pulsuum ratione diligentem agnoscit, & libro III. de pulsuum differentiâ, librum eius de pulsibus laudat. Et libro II. de locis affectis Archiginis doctrinam interpre-

pre.

pretatur, contra quam nonnulli eius sectatores opinarentur.

T H E S S A L V S.

THESALVS natione Trallianus, Themisonis placita secutus, Methodicorum sectam magno seculi sui applausu contulit. In quo superbissimus homo sic gloriabatur, ut omnes ante se Medicos, & ipsum quoque Hippocratem, non contemneret modò, sed etiam inscitiam argueret. Galenus libro 1. methodi capite 11. fragmentum affert epistolæ cuiusdam ad Neronem, ex quo hominis effrænem impotentiam, velut ex ungue leonem dignoscas. Παραδεδικώς νέαν αἴρεσιν, ἢ ὡς μόνω ἀληθῆ, διὰ τὸ εἶναι προχρηστέρας πάντας ἰατρὰς μηδὲν ὀφθαλμοῦ συμφέρον πρὸς τὴν ὑγείαν συντήρησιν, ἢ νόσων ἀπαλλαγὴν.

Qui tradidi nouam sectam, & solam veram, quia precedentes Medici nihil tradidère, quod vel conseruationi sanitatis, aut morborum curationi expediat. Plinius libro xxix. capite 1: Eadem ætas Neronis principatu ad Thessalum transiuit delentem cuncta maiorum placita, & rabie quadam in omnis æui Medicos perorantem. Non ille, ut Hippocrates, artem

G longam

longam esse censebat; Sed eam se sex mensium spatio edoctrum speciosè pollicebatur; quo compendij lenocinio tantam sibi auditorum multitudinem conciliauit, vt, teste Plinio, *Nullius Histrionum, equarumq; trigarij comitator ingressus in publico esset.* Galenus etiam fatetur: καὶ τῶ μνησιν ἐξ ἐπαγγελίας λαοῦ διδάξειν τὴν τέχνην ἐτόμως, ἐλάμβανε μαθητὰς πάντοτε. & eo quod promitteret artem se edoctrum spacio sex mensium, plurimos discipulos habuit. nam eiusmodi ignauia inuitamento iuuenum ætas improuida plerumque ludificatur, non considerantium, nihil posse habere festinationis laudem, & perfectionis. Eleganter in hanc sententiam Apuleius libro de Deo Socratis. *Nulla enim res potest esse eadem festinata simul, & examinata. nec esse quidquam omnium, quod habeat & laudem diligentia simul, & gratiam celeritatis.* Duo tantum morborum genera agnoscebat, ex victus ratione nata, vt docet Galenus, *ροῶδες, καὶ στεγνόν. fluxum, & adstrictum:* Quæ principia à Themisone sumpsit, cuius sectatores etiam ætas Celsi tulit: Et quidem, inquit, *Medici seculi nostri, sub authore (vt ipsi videri volunt) Themisone, contendunt nullius causæ notitiam quidquam ad curationes perti-*

perti-

pertinere, satisq; esse quadam communia mor-
 borum intueri. Siquidem horum tria genera
 esse; unum adstrictum, alterum fluens, tertium
 mixtum, &c. Et istud commune est igno-
 rantiae patrocinium nihil ad artem pertine-
 re iactantis, quæ longo studio comparanda
 forent. Itaque Thessalus solidæ doctrinæ
 robore destitutus, omnisque Philosophiæ
 expers in communitatibus nescio quibus
 omne momentum collocabat. nam eâ con-
 ditione natus fuit, ut per hæc honestarum
 artium exercitia non potuerit educari; quod
 Galenus ei objicere non est oblitus. κείνου
 ἀδωάτον ἦν σοι τραφέντι καὶ ἐν γυναικωνίῳ
 ὡς πατρὶ μοχθηρῶς ἐργία ξαίνοντι. μὴ γὰρ
 ἀγνοεῖσθαι μοι δοκεῖ τὸ θαυμαστὸν σε γυῖον, καὶ πῶ
 αἰοιδιμὸν σε παιδείαν. μηδὲ ὡς ἐν κωφῷ θεατρῶ
 λοιδορεῖν Ἰπποκράτιω τε, καὶ οὐτ' ἄλλας παλαιάς.
 ἀλλὰ τίς ὢν, καὶ ποθεν, ἐκ ποίης γύρας, ἐκ ποίας
 ἀνατροφῆς, καὶ ποίας παιδείας Ἰππίδειξον πρέ-
 τερον. fieri non potest ut recte iudices, cum in
 Gynæceo sis educatus apud patrem ora lanas car-
 pentem. Neque enim puto ignorari admirabile
 tuum genus, & celebrem institutionem. neque
 ut Hippocrati, alijsq; antiquis, velut ex Thea-
 tro conuitia facias. Sed quis, unde quo genere,
 quâ educatione, quâ disciplina primum de-

monstra. Sic passim Galenus Theffalum, antiquorum placitis ubique repugnantem, ceu Marfyam Phæbo obstrepentem tantum non excoriat; & potissimum in methodo medendi, atque in lib. de sectis ad eos, qui introducuntur. Scripsit Theffalus *libb. de communitatibus, Syncritica, contra Aphorismos Hippocratis.* Obijt Romæ; Sepultus viâ Appiâ: monumento Iatronicem se inscripsit. Plinius: *Quali prudentiâ, ingenioq; estimari vel uno argumento abundè potest, cum monumento suo (quod est Appia via) Iatronicem se inscripserit.*

C R I T I A S , E T C H A R M I S .

PLINIUS: *Critias Massiliensis arte geminata, ut cautior religiosiorq;, ad Syderum motus, ex ephemeride mathematicâ cibos dando, horasq; obseruando, autoritate Theffalum præcessit.* Nuperque centies H-S reliquit muris patriæ; mœnibus quoque alijs penè non minori summâ exstructis. Atque hac ratione, eius diuitiæ ad 4100000. aureorū adscendissent. Pergit deinde Plinius: *Hi regebant fata, cum repente ciuitatem Charmis ex eadem Massiliâ inuasit, damnatus non solum prioribus Medicis, verum*

verum & balineis: frigidaq; etiam hybernis al-
goribus lauari persuasit, mersit agros in lacus.
Videbamus Senes Consulares usq; in ostentatio-
nem rigentes.

Scald bad.

A N D R O M A C H V S.

A N D R O M A C H V S Cretensis, Neronis.
Ἀρχίατρος: nam hoc nomen ei tribuit
Galenus libro 1. de antidotis. Theriacæ
compositio versibus ad Neronem perscripta
celebratur à Galeno lib. de Theriacâ, & li-
bro 1. de antidotis: cuius hoc est initium:

Κλῦθι πολυθρονίῃ βασιλῆος ἀνιδότου
Καῖσαρ ἀδαιμαίτη δῶτορ ἑλευθερίας.

Κλῦθι Νέρων & c.

Ex quibus liquet de eo rectè iudicasse Gale-
num in principio libri de Theriacâ ad Pifo-
nem, cùm dixit, ἐντελῶς πεπονημένον πρὸς
τέχνῳ, μὴ μόνον τῇ πράξῃ τῶν ἔργων, ἀλλὰ καὶ τοῖς
λόγοις τὸν ἐπ' αὐτοῖς λογισμὸν ἀκριβῶς ἠσκημέ-
νον, Non modò experienciâ rerum instructum,
sed etiam sermonis elegantîâ ad rationem in
ipsis exactè exercitum.

G 3

ATHE-

A T H E N A E V S.

ATHENAEVS Attalus recensetur ab Authore introductorij inter Rationales princeps eorum sectæ, qui Pneumatici vocantur. & extat etiam Galeni ad stipulatio libro IV. de pulsum differentijs. Idem in eius sectatores frequenter inuehitur; vt I. de elementis, & I. de febrium differentijs.

E V A X.

EVAX Arabum Rex eam Medicinæ partem excoluit, quæ de simplicium viribus agit. Plinius libro XXIV. capite II. *Ex his Euax Rex Arabum, qui de simplicium effectibus ad Neronem scripsit.*

A N T O N I V S C A S T O R.

ANTONIVS CASTOR Herbariæ peritissimus; cuius scientiâ Plinius se profecisse fatetur. *Nobis, inquit, exceptis admodum paucis, contigit reliquas contemplari scientiâ Antonij Castoris, cui summa autoritas erat in eâ arte, nostro auro, visendo hortulo eius*
in quo

in quo plurimas aiebat, centesimum ætatis annum excedens, nullum corporis malum expertus, ac ne atate quidem, memoriâ, aut vigore concussus. Plin. lib. xxv. cap. 11.

L V P V S.

LVPI Macedonis meminit Galenus lib. I. de naturalibus facultatibus. Viguit enim propter novitatis gratiam, quæ in tantum illi lenocinata est, ut veluti ex adytis oracula fundere crederetur.

A R E T A E V S.

ARETAEVS natione Cappadox, Medicus inter antiquos longè doctissimus. Quâ verò tempestate vixerit, apud nullum Græcum, Latinumve Scriptorem hætenus reperire, vel coniecturis assequi potui. Galenus nusquam eius meminit. Paulus semel initio libri IV. Aetius autem frequentius eum nominat. Ionicâ utitur Dialecto, & Hippocraticam sequitur brevitatem cum gravitate coniunctam. Nulli sectæ addictum se apertè demonstrat. In quibusdam etiam ab Hippocrate, Galeno, & Aristotele dissen-

tit; & in nonnullis morbis propriam sententiam, ab alijs quidem discrepantem, rationi tamen consentaneam, scituque dignissimam exponit. Habemus libros eius *de morbis acutis* II. *de eorundem curatione* II. *de diuturnis*, II. & *de curatione*, II. sed mutilos, quos Paulus Crassus latinè vertit.

T H E O N.

THEON Alexandrinus, primum Gymnastes, mox ad Medicinam transijt. Scripsit librum de exercitationibus, cuius testimonio ad suum institutum Galenus utitur, libro II. & III. de tuendâ sanitate.

R V F V S, E P H E S I V S.

RVFVS hic Traiani ævo floruit. multa scripsit inter quæ memorantur à Suida, de victus ratione libri V. de diætâ navigantium I. de vulnerarijs medicamentis I. de ficibus I. de antiquâ Medicinâ I. de lacte I. de vino I. de melle I. extant præterea libri II. de partibus humani corporis, lib. I. de vesicæ renumque affectibus, fragmentum de medicamentis purgantibus.

PLI-

P L I N I V S.

CAIVS PLINIVS Secundus, equestribus militijs functus, procurationes etiam splendidissimas integritate summâ obiuit. Sed nepotem eius facundissimè singula narrantem audiamus, *libro III. epistola v. ad Marcum, siue Macrum. Pergratum est mihi, quod tam diligenter libros auunculi mei lectitas, ut habere omnes velis, querasq; qui sint omnes. fungor indicis partibus, atque etiam quo sunt ordine scripti, notum tibi faciam; est enim hac quoque studiosis non iniucunda cognitio. De iaculatione equestri vnus: hunc cum praefectus ala militaret, pari ingenio curaq; composuit. De vitâ Pomponij secundi duo, à quo singulariter amatus, hoc memoria amici, quasi debitum munus exoluit. Bellorum Germania viginti, quibus omnia, quae cum Germanis gessimus, bella collegit. Inchoavit, cum in Germaniâ militaret, somnio monitus; Adstitit enim ei quiescenti Drusi Neronis effigies, qui Germaniâ latissimè victor ibi perijt: commendabat memoriam suam, orabatq;, ut se ab iniuriâ oblivionis assereret. Studiosi tres in sex volumina propter amplitudinem diuisi, quibus oratorem*

G 5

ab in-

ac incunabulis instituit, & perfecit. Dubij sermonis octo scripsit, sub Nerone nouissimis annis, cum omne studiorum genus paulo liberius, & erectius periculosum seruitus fecisset. A fine Aufidij Bassi triginta vnus. Naturalium Historiarum triginta septem: opus diffusum, eruditum, nec minus varium quam ipsa natura, miraris quod tot volumina, multaque in his tam scrupulosa homo occupatus absoluerit: magis miraberis, si scieris illum aliquandiu causas actitasse. decessisse anno sexto, & quinquagesimo. medium tempus distentum, impeditumque, qua officijs maximis, qua amicitia Principum egisse pernoscutur. Sed erat acre ingenium, incredibile studium, summa vigilantia. Lucubrare a volcanalibus incipiebat, non auspicandi causa, sed studendi, estate statim a nocte multa, hyeme vero ab hora septima, vel cum tardissime octaua, saepe sexta. Erat sane somni parcissimi: nonnunquam etiam inter studia instantis, & deserentis. Ante lucem ibat ad Vespasianum Imperatorem; nam ille quoque noctibus utebatur. inde ad delegatum sibi officium reuersus domum, quod reliquum erat temporis, studijs reddebat. Post cibum saepe (quem interdum leuem & facilem veterum more sumebat) estate si quid ocij iacebat in sole, liber legebatur.

adno-

B

adnotabat, excerpebatq̄. nihil enim legit, quod
 non excerperet. Dicere enim solebat, Nullum
 esse librum tam malum, ut non aliqua parte
 prodesset. Post solem plerumq̄ frigida lauaba-
 tur, deinde gustabat, dormiebatq̄ minimum.
 Mox quasi alio die, studebat in cœna tempus:
 super hanc liber legebatur, adnotabatur, & qui-
 dem cursim. Memini quendam ex amicis, quum
 Lector quædam perperam pronuntiasset, reuo-
 casse, & repeti coëgisse, huic Auunculum meum
 dixisse, Intellexeras nempe? quum ille annuis-
 set, cur ergo reuocabas? decem amplius versus
 hac tuâ interpellatione perdidimus. Tanta erat
 parsimonia temporis. Surgebat æstate, à cœna,
 luce: Hyeme intra primam noctis. & tanquam
 aliquâ lege cogente hæc inter medios labores
 urbisq̄ fremitum. In secessu solum balinei tem-
 pus studijs eximebatur. Cum dico balinei, de in-
 terioribus loquor; nam dum dstringitur, tergi-
 turq̄, audiebat aliquid, aut dictabat. In itinere,
 quasi solutum cæteris curis, huic uni vacabat,
 ad latus notarius cum libro, & pugillaribus; cu-
 ius manus hyeme manicis muniebantur, ut ne
 celi quidem asperitas ullum studij tempus eri-
 peret: qua ex causa Romæ quoque sellâ vehe-
 batur. Repeto me correptum ab eo cur ambula-
 rem: Poteras, inquit, has horas non perdere.

nam

NB

V NB

nam perire omne tempus arbitrabatur, quod studijs non impertiretur. Hac intentione tot ista volumina peregit, electorumq; commentarios centum sexaginta mihi reliquit, opisthographos quidem, & minutissimis Scriptos, quae ratione multiplicatur hic numerus. Referebat ipse, potuisse se, cum procuraret in Hispaniâ, vendere hos commentarios Laertio Licinio, quadringentis millibus nummum; & tunc aliquanto pauciores erant. Nonne videtur tibi, recordanti quantum legerit, quantum scripserit, nec in officijs ullis, nec in amicitia Principum fuisse? Rursus cum audis quid studijs laboris impenderit, nec scripsisse satis, nec legisse? Quid est enim, quod non aut illa occupationes impedire, aut hac instantia non posset efficere. Libro VI. epistolâ XVI. ad Tacitum eius mortem describit. Erat Miseni, classemq; imperio praesens regebat. Nono Cal. Septemb. horâ diei ferè septimâ, Mater mea indicat ei, apparere nubem inusitatâ & magnitudine, & specie. usus illo sole mox frigidam gustauerat iacens, studebatque, poscit soleas, ascendit locum, ex quo maxime miraculum illud conspici poterat. Nubes (incertum procul intuentibus ex quo monte, vesuuium fuisse postea cognitum est) oriebatur, cuius similitudinem, & formam non alia magis arbor,

Cal. signum

arbor, quam pinus expresserit. nam longissimo
 velut trunco elata in altum, quibusdam ramis
 diffundebatur. Credo quia recenti spiritu eue-
 cta, deinde senescente eo destituta, aut etiam
 pondere suo victa, in latitudinem vanescebat:
 candida interdum, interdum sordida, & ma-
 culosa, prout terram cineremque sustulerat. Ma-
 gnum propiusque noscendum, ut eruditissimo
 viro visum. Iubet Liburnicam aptari: mihi si
 venire una vellem facit copiam: respondi stu-
 dere me malle: & forte ipse quod scriberem de-
 derat. Egrediebatur domo, accepit codicillos:
 Retinae classiarum imminenti periculo exterriti,
 (nam villa eius subiacebat, nec vlla nisi nau-
 bus fuga) ut se tanto discrimine eriperet, ora-
 bant. Non vertit ille consilium, sed quod stu-
 dioso animo inchoauerat, obit maximo. deducit
 quadriremes: ascendit ipse non Retinae modo,
 sed multis (erat enim frequens amenitas ora)
 laturus auxilium. properat illuc unde alij fu-
 giunt, rectumque cursum, recta gubernacula in
 periculum tenet, adeo solutus metu, ut omnes
 illius mali motus, omnes figuras, ut deprehen-
 derat oculis, dictaret, enotaretque. Iam nau-
 bus cinis inciderat, quod propius accederet, cali-
 dior, & densior, iam punices etiam, nigrique,
 & ambusti, & fracti igne lapides: iam vadum
 subitum,

subitum, ruinaq; montis littora obstantia : cun-
 ctatusq; paululum an retrò flecteret, mox gu-
 bernatori, ut ita faceret, monenti, fortes, in-
 quit, fortuna iuuat. Pomponionum pete.
 Stabijs erat, diremptus sinu medio. nam sensim
 circumactis, curuatisq; littoribus mare infundi-
 tur. Ibi quanquam periculo nondum appropin-
 quante, conspicuo tamen, & cum cresceret pro-
 ximo, sarcinas contulerat in naues, certus fuga,
 si contrarius ventus resedisset : quo tunc auun-
 culus meus secundissimo inuectus complectitur
 trepidantem, consolatur : hortatur : utque ti-
 morem eius suâ securitate leniret, deferrî se
 in balineum iubet, lotus accubat, cœnat, atque
 hilaris, aut quod est æquè magnum, similis hi-
 lari. Interim è Vesuuiio monte pluribus locis la-
 tissima flamma, altaq; incendia relucebant, quo-
 rum fulgor, & claritas tenebris noctis excitaba-
 tur. Ille agrestium trepidatione ignis relictas,
 desertasq; villas per solitudinem ardere in re-
 medium formidinis dictitabat : tum se quieti
 dedit; & quieuit verissimo quidem somno; nam
 meatus animæ, qui illi propter amplitudinem
 Corporis grauior, & sonantior erat, ab ijs, qui li-
 mini obversabantur, audiebatur. Sed area, ex
 quâ diæta adibatur, ita iam cinere mixtisq;ue
 pumicibus oppleta surrexerat, ut si longior in
 cubicu-

cubiculo mora esset, exitus negaretur. Excitatus procedit, seque Pomponiano, ceterisque qui per-
vigilarant reddit. In communem consultant,
an intra tecta subsistant, an in aperto vagentur;
nam crebris, vastisque tremoribus tecta nutabant,
& quasi emota sedibus suis, nunc huc, nunc il-
luc abire, aut referri videbantur. Sub dio rur-
sus, quanquam leuium, exesorumque pumicum
casus metuebantur, quod tamen periculorum
collatio elegit, & apud illum quidem ratio ra-
tionem, apud illos timorem timor vicit: Cerui-
calia capitibus imposita linteis constringunt. Id
munimentum aduersus decidentia fuit tam dies
alibi, illic nox omnibus noctibus nigrior, den-
siorque, quam tamen facies multa, variaque
lumina soluebant. Placuit egredi in littus, &
e proximo aspicere ecquid iam mare admitte-
ret, quod adhuc vastum & aduersum permane-
bat. Ibi super abiectum linteum recubans, se-
mel, atque iterum frigidam poposcit, hausitque
deinde flamma, flammarumque prænunciis odor
sulphuris, alios in fugam vertunt, excitant il-
lum. Innixus seruis duobus assurrexit, & statim
concidit, ut ego coniecto, crassiore caligine spi-
ritu obstructo, clausoque stomacho, qui illi na-
tura inualidus, & angustus, & frequenter in-
terestuans erat. vbi dies redditus, ab eo quem
nouissi-

novissimè viderat, tertius, corpus inuentum est integrum, illæsum, opertumque ut fuerat indutus: habitus corporis, quiescenti, quàm defuncto similior.

S O R A N V S.

DVOS fuisse SORANOS, discimus ex Suidâ: quorum alter, natione quidem Ephesius, Patrem habuit Menandrum, Matrem verò Phæben: sed Alexandria primùm egit, deinde se Romam contulit, ibique principatu Traiani, & Adriani Medicinam exercuit. Alter autem & Ephesius, sed isto posterior, libros edidisse fertur IV. de morbis mulierum. I. de vita & sectis Medicorum; aliaque opera numero decem memorantur. Cæterùm ad vtrum horum sint referenda, quæ Cælius Aurelianus tradit in præfatione, haud satis liquet; vbi ait Soranum diuturnorum morborum exactam tractationem instituisse. Libro autem III. capite III. ait ambos fuisse Theffali sectatores.

GALE.

GALENVS.

Paracelsus in Chir. f. 839. ponit effigiem

CLAVDIVS GALENVS, Pergamo Asiæ minoris ciuitate nobili ortus, patrem habuit Niconem, virum facultatib. affluentem, & omnibus disciplinis instructum. nam *libro VIII. methodi, & libro de cibis boni vel mali succi*. Patrem suum Geometriæ, Architectonicæ, Astronomiæ, Arithmeticæ, Logices studijs plurimum valuisse testatur. Et alio loco, summæ felicitati sibi ducit, quod Patrem ab omni iracundiâ alienum, iustissimum, frugalissimum, humanissimumque nactus fuerit. Matrem verò habuit, insigni quidem honestate matronam, & officij sui diligentem; sed adeo morosam, atque iracundam, vt etiam morderet interdum ancillas, & crebrò cum Patre contenderet; atque instar Xantippes iurgaret. Igitur disciplinâ Patris ad annum XV. institutus, ad Philosophos transijt, eorumque sectas omnes lustrauit, à Philopatore Stoicam, à Caio Platoniam, ab Aspasio Peripateticam, & Athenis Epicuream edoctus. Cùm annum ageret ætatis XVII. Pater euidenti insomnio monitus, vt est

H prodi-

*Pater dicitur
et hinc**Mater
moresa.**philosophia
f. 839.**NB
Moresa.*

proditum *libro de præcognitione ad Posthumum*, & IX. *methodi*, ad medendi artem transtulit, quasi præfagiente iam tum animo futuram claritatem, quam tot doctrinæ monumentis sibi comparauit. Itaque annum agens XIX. Præceptori se tradidit ex Athenæi sectatoribus cuiusdam, ut illius de elementis sententiam disceret. Sed ubi cognouisset eius in Logicâ contemplatione ignorantiam, tum etiam quod Athenæi sententiam pugnare secum videret, eo deserto alios sequi constituit. Præceptores inde habuit primò Satyrum, deinde Pelopem apud Smyrnam. Fuit ille discipulus Quinti, cuius sæpe meminit Galenus: Hic Nemesiani, qui & ipse inter auditores Quinti celebratur. Post hos Nemesiano Corinthi operam dedit. Usus est etiam Feciano præceptore, qui & ipse Quinti fuit discipulus, & cum eo diu vixit, uti & Satyrus. Cuius rei meminit *Commentario I. libri III. de morbis vulgaribus*. Tanti autem Quintum fecit, ut Corinthum, Alexandriam & alia loca perlustrarit, ubi aliquem esse Quinti discipulū percepisset. Et tamen *libro de præcognitione*, Quintum, ait, Româ pulsus, quod ægros occidere diceretur. Sed & Pergami Stratonium

nicum

nicum Sabini Hippocratici discipulum, præceptorem habuit, quod in *libello de atrabile* testatus est; Smyrnæ verò Albinum Platicum. His occupatus vsque ad annum ætatis xxviii. in Patriam redijt, vbi omnia, quæ passim cognouerat, medicamenta medicis amicis diuisit, vt eorum effectus vsu confirmaret. Ita refert ipse, *libro III. de compositione medicamentorum secundum genera*. Deinde visum ciuitatis eius Pontifici Curationem gladiatorum Galeno committere, adhuc Iuueni; quippe annum xxix. vix attigerat: quod munus felicissimè obiuit: nam ante eum nemo rariora funera habuit. Cæterùm non diu in patriâ moratus, ortâ isthic seditione, Romam contendit, vbi plurimorum amicitiam, & præstantiam virorum nactus est; Eudemi Peripatetici, Alexandri Damasceni, Sergij Pauli Consularis, & non multo post Urbani Prætoris, Boethi, Barbari Auunculi Lucij Imp. quos etiam Anatomem se docuisse gloriatur *libro de præcognitione ad Posthumum*. Et eodem tempore administrationum Anatomicarum libros primùm adornauit. Sub hæc scribendo & curando tantam apud Romanos sibi famam peperit, vt

ab omnibus non tantum *ἰατρολόγος*,
 sed etiam *ἰατροποιός* appellaretur. Et Eu-
 demus ab eo seruatus crebris sermonibus in
 vulgum iactabat vaticinari Pythium Apol-
 linem ægrotantibus voluisse per os Galeni,
 & quibus remedijs ad sanitatem reuocari,
 & quâ die perfectè liberari deberent. Auge-
 batur indies admiratio, cùm Boethus, &
 Seuerus, qui tum Consul erat, eum in in-
 teriorem Imperatoris Antonini amicitiam
 insinuare decreuerunt. Sed veritus ne pa-
 triâ cogeret perpetuo carere, si Impera-
 tori innotuisset, rogauit vt parumper ab isto
 officio desisterent; se tempus indicaturum,
 quo apud Imperatorem commendari vel-
 let. Igitur exactis Romæ tribus annis, vt
 audiuit seditionem Pergami compositam, in
 Campaniam secessit, vno seruatorum domi
 relicto, cui rei familiaris negotia commen-
 darat. Atque inde magnis itineribus in
 Græciam properauit. Verùm tempore haud
 ita multo post, cùm ab expeditione Parthi-
 câ Lucius rediisset, bellumque contra Ger-
 manos suscepisset, Amicis occasio de Gale-
 no apud Imperatores loquendi fuit. nam
 cùm sermo de hisce incidisset, qui non ver-
 bis, sed operibus artem medicam & Philo-
 sophiam

sophiam exercerent; non pauci eorum, qui cum Imperatoribus erant, qualem requirerent, talem esse Galenum asseuerarunt. Quare cum iam ex vrbe in hostem mouissent, ac dum Aquileiæ hybernarent, militemque cogere, per Legatos ad se vocarunt. hac necessitate compulsus Romam iterum venit. Defuncto autem Lucio Antonino aduersus Germanos cum exercitu profecturus modis omnibus secum abducere Galenum laborabat. Sed Aesculapij monitu eum arbitrio suo tandem reliquit. Interea nactus ocium varios libros de re medicâ, & Philosophiâ conscripsit, quos reuerso Romam Principe legendos amicis efflagitantibus permisit. Antonino laborante, & cunctis de morbi genere dubitantibus, Galenus, explorato venarum pulsu, affectum cognouit, eiusque stomachum à cibo, priusquam excernatur, æstuante vexari pronunciauit: quod verum adeo prudentissimus Imperator intellexit, vt in hanc vocem eruperit, ter exclamans, *αὐτό ἐστίν, αὐτὸ τῆτο, ὁ εἶπες, ἐστίν*; palamque fassus sit vnum esse medicum inter omnes principem, eundemque solum Philosophum. Commodò quoque Antonini filio contra præscriptum Thessali

*De huius
Vita vici
Curarum
Historiarum*

prop. m. d. d.

& methodicorum perfanato, Faustina mater Galenum manu apprehendens exiuit; atque in medicum quendam ex Comitibus suis methodicum iocata; *Galenum hunc vides, inquit, non verbis, sed operibus vos methodicos expugnare.* Sed nimis longum foret singula persequi, quæ passim de se ipse suis operibus inferuit. nam si quid bene fecit, eius gloriam prædicatione non fraudavit, ita hominem non planè Stoicum fuisse existimare debeamus. Cæterùm Pergami consenuit; vbi eum excessisse ferunt, cùm annos centum & quadraginta vixisset. Sed toto errat cælo Cælius Rhodoginus, qui scribit illum citra vllam omnino affectionem ad decrepitam senectutem peruenisse. nam anno ætatis xviii. inuitatus ab æqualibus, liberaliore fugacium fructuum esu tam acutum morbum contraxit, vt sanguinis missione opus habuerit. Post obitum Patris vnà cum æqualibus suis iterum eiusmodi fructibus vsus eodem remedio conualuit. Postea vsque ad xxviii. ætatis annum, tantummodo vnum sine morbo transiit. Ac cùm periculum esset ne abscessus in ea parte decumberet, qua iecur septo transuerso committitur, ab vniuersis fructibus

bus

bus abstinere decreuit, præterquam ab vuis exactè maturis, & ficibus mediocriter sumptis. *Atque ita*, inquit, libro de cibis boni, & mali succi, *concoctionis, & exercitationis equalitate multos iam annos ad hunc usque diem nullo morbo obnoxius vixi*. Tametsi alibi scribit se ob nimium literarum studium aliquando in diariam incidisse. & *lib. de locis affectis*, aliarum meminit ægritudinum cum quibus aliquando fuerit conflictatus. Cæterùm vir omni laudum genere dignissimus, quas etiam secuti scriptores certatim in eum pleno ore congesserunt. Quin etiam Eusebius *libro v. Ecclesiasticæ Historiæ, capite ultimo*, à quibusdam pro Deo cultum tradidit.

SCRIBONIVS.

SCRIBONIVS LARGVS vetustissimus Medicus non multis ab hinc annis Ruellij operâ è tenebris erutus, & diligenter castigatus. Sub Tiberio Cæsare, quantum ex ipsius fomentario conjicere licet, Sed tamen locus in epistola ad Callistum non sapit Tiberij æuum: *ut primùm enim potuisti, non es passus cessare tuæ erga me pietatis of-*

tis officium, tradendo scripta mea latina medicinalia, Deo nostro Casari. nam Tiberius eiusmodi Adulationes compescuit. De compositione medicamentorum librum scripsit, in quibus emplastra, & confectiones efficacissimæ continentur.

C A E L I V S A V R E L I A N V S.

IN Lucem superioribus annis prodijt Cælius Aurelianus, operâ Ioannis Sichardi, cuius hæc de illo verba sunt in epistolâ nuncupatoriâ. *De eius vita, inquit, non satis quod in presentia dicam, occurrit, nisi quod ex cognomento satis diuinare licet Afrum fuisse; quod ipsum per se, vel tacente me, ipsa satis dictio clamat, &c.* Edidit autem, vt ipse testatur, libros Responsionum, in quibus Chirurgiam tractat. Item de passionibus mulierum. Græcarum epistolarum libros aliquot ad Prætextatum. Libros adiutoriorum. Libros Pharmacorum. Celerum quoque passionum libros, qui tamen intercederunt.

SERE-

S E R E N V S.

QVINTVS SERENVVS Sammonicus,
 Poëta, & Medicus variæ eruditionis,
 vt præcepta Medicinæ heroico versu con-
 scripta restantur. Gordiani Præceptor fuit.
 Capitolinus de Gordiano verba faciens:
*Sereno Sammonico qui Patri eius amicissimus,
 sibi autem Præceptor fuit, nimis acceptus, &
 charus; usque adeo vt omnes libros Sereni
 Sammonici Patris sui, qui censebantur ad
 LXII. millia Gordiano minori moriens ille
 relinqueret: quod eum ad calum tulit: Siqui-
 dem tantæ Bibliothecæ copiâ, & splendore do-
 natus in famam hominum literatorum decorè
 peruenit. Multa alia scripsisse videtur, vt de
 piscibus: argumento est Macrobius libro
 III. Saturnal. capite XVI. vbi accipenserem,
 Traiani æuo, ex Plinij libro IX. capite XVII.
 nullo in honore habitum fuisse contendit;
 & vtitur Sammonici autoritate. Nam tem-
 poribus, inquit, Seueri Principis, qui ostenta-
 bat duritiem morum, Sammonicus Serenus, vir
 vt eo seculo doctus, cum ad Principem suum
 scriberet, faceretque de hoc pisce sermonem,
 verba Plinij, quæ superius posui, præmisit. Et*

H 5 capite

capite xvii. eiusdem libri, partem dissertationis adducit super lege Fanniâ. Terentianus nobilem Poëtam inter Lyricos statuit. Lilius Gyraldus alium fuisse Quintum Serenum, & alium Sammonicum Serenum contendit: quod, vt in medio relinquamus, Certe Sammonicus Serenus, à portento hominis, & bonorum hoste Caracallâ interemptus est. Spartianus: *Cedes deinde in omnibus locis, & in balneis facta, occisiq̄ue nonnulli etiam canantes; inter quos etiam Sammonicus Serenus, cuius libri plurimi ad doctrinam extant.*

Z E N O.

Supra f. 96
ZENO Iuliani principatu Medicus apud Alexandrinus excellentissimus; quem religionis causâ pulsum Imperator intercessionem Alexandrinorum ab exilio reuocauit. Extat ad eum epistola Iuliani, quem libens adscribo, quod in eâ viri laudes cumulatè proponantur.

B
 Πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα σοι μαρτυρεῖ, καὶ ἰατρικῆς τέχνης εἰς τὰ πρῶτα ἀνήκειν, καὶ ἠθους, καὶ Ἰππικείας, καὶ βίης σωφροσύνης συμφόνως πρὸς τὴν τέχνην ἔχειν. νυῦ ᾗ προσήλθε τὸ κεφάλαιον
 ἡ μαρ-

ἔμαρτυρίας. πλὴν τῆς Ἀλεξανδρέων πόλιν ἀπὸν
 Ἰππικρέφεις εἰς σεαυτὸν. τοσῶτον αὐτῇ κέντρον,
 ὡς περ μέλιτις, καταλέλοιπας. εἰκότως. καλῶς
 γὰρ εἰρηόσται καὶ Ὀμήρω δοκεῖ,

Εἰς ἰητρός ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιον ἄλλων.

οὐ γὰρ ὅτι ἰατρός ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ διδάσκαλος
 τοῖς βελουδίοις τῆς τέχνης. ὥς τε σχεδὸν ὁ πρὸς
 σοὺ πολλὰς εἰσιν οἱ ἰατροὶ, τῶτο σκείνοις σύ. λύει
 γὰρ σοὶ πλὴν Φυγίω καὶ ἠεροφασίᾳ αὐτῇ, καὶ μά-
 λα λαμπρῶς. εἰ γὰρ Διὰ γεωργίας μετέστης, καὶ
 δικαιοτάτα ἀνὸπίσω κατέλθοις. κἀλίθι ποίνω
 Ἰππικρέω, καὶ πρὸ πρῶτον ἔχων ἀξίωμα. καὶ ἡμῖν
 κοινῇ πρὸς ἀμφοτέρων χάρις ἀντικείσθω, Ἀλεξ-
 ανδρεῦσι μὲν Ζεῶνα, σοὶ γὰρ ἀποδῶσα πλὴν Ἀλεξ-
 ανδρείαν.

*Cum multa alia res testificantur te ad sum-
 mum Medicæ artis gradum peruenisse, eique
 parem morum, ac vite temperantiam adiun-
 xisse: tum verò hoc tempore maximum omnium
 testimonium accessisset, quod Alexandriam ab-
 sens uniuersam in te conuertis: tantum ei tuo
 decessu aculeum, tanquam apis, reliquisti. Præ-
 clarè enim Homerus:*

*Vir medicus par est multorum millibus unus.
 Tu verò non tantum Medicus es, verum etiam
 magister omnibus, qui eius artis studio ducun-
 tur: ut propemodum quod Medici sunt populo,
 hoc*

hoc ipse sis Medicus. Hæc autem causa te liberat exilio, & quidem magnificè. Nam si propter agriculturam Alexandriam excessisti, non iure excessisti: Iustissimè autem reuerti potes. Redi igitur cum honore, & dignitate pristina: nobis autem gratia sit apud utrumque, & quia Zenonem Alexandrinus, & quia Zenoni Alexandriam restituimus. Hactenus Imperator, vt non tam restituti, quàm laudati Zenonis monumentum posteritati voluisse relinquere videatur.

O R I B A S I V S.

ORIBASIVM Patria pergamus tulit; qui natalis gloriam eius auxere, perinde vt nati Athenis, patriæ gloriâ splendorẽ assequuntur, eloquentiâ clari habeantur, famâ ferente Atticam esse Musam, & domesticum ornamentum. Honestis natus parentibus à pueritiâ clarum nomen obtinuit, ob haustam liberalium artium doctrinam, quæ ad virtutem conducit, & momentum omne confert. Iuueniles annos ingressus auditor fuit Zenonis, Magni Condiscipulus, quem à tergo reliquit cum reddendis sensis luctantem, qua in re ipse præcellebat. Itaque ad artis Medicæ summum fastigium curriculo

culo

culo ibat, patrium Deum imitatus, quatenus mortali Deum imitatione assequi licet. Cùm verò illustris esset eius ab Adolescentiâ fama, Iulianus ad Caesaris titulum viam affectans, artis nomine secum abripuit medicum: qui tantum in ceteris quoque excelluit virtutibus, ut ad imperium etiam Iulianum euexerit, quæ res in Annalium historiâ exactius perscripta est. Verùm ut sine cristâ non est alauda (quod loquitur paremia) ita non caruit inuidiâ Oribasius. Siquidem propter fama celebritatem Imperatores Iulianum subsecuti, facultates illi omnes eripuerunt, & de medio tollere conati, supersederunt incepto: facinus tamen padendum, atque indignum alioqui fecere, inter Barbaros eum ad necem exponentes, quomodo Athenienses commutatis testulis, optimum quemque & virtute præditum exilio multabant. At his leges Patriæ dictabant, permittebantque solum ciuitate expellere, nihilque accedebat aliud: Imperatores vero exilio insuper adiecerunt, quod immanissimæ Barbarorum genti in manus traditus sit: quare quid aliud, quàm suorum consiliorum participes illos fecere. Oribasius in hostilem terram expositus, edidit virtutis eximiæ specimen, non locorum spacio definitæ, non domicilijs circumscriptæ, sed quæ
animi

*Artes medica
in ipsa bar-
barie. Sci-
entia.*

animi constantiam, & firmitatem ostendit, quæ per se ipsa actiuosa efficacitatem suam prodit, ubi tandemcumque extiterit; quemadmodum numeri solent, & artes Mathematicæ. Statim namque apud Barbaros Reges clarum consecutus nomen, inter primores habitus est, excitato etiam in Romani imperij finibus ingente sui desiderio: Barbaris ut numen quoddam eum colentibus, dum hos longis morbis implicitos seruat, illos à mortis vestibulo reuocatos educit: nimirum prædicta iam calamitas, fortunarum, felicitatisq; omnis ianuam, & occasionem illi aperuit. Quare Imperatores repudiato oppugnandi viri consilio, cuius ubique virtus eminebat, reditum ei confecerunt. Ille adeptus redeundi potestatem, & uniuersa substantiæ loco solum se habens, virtutisq; opes ostentans, uxorem duxit diuitijs, & genere claram, quaternosq; ex eâ habuit liberos, qui supersunt, & ut incolumes maneant, Deos rogo, quia & ipse, quo tempore ista scribo, inter homines, utque sit, eosdem obsecro. Recuperauit quoque ex arario pristinam opes, abolitâ, Imperatoribus indulgentibus, priore, qua ceciderat, sententiâ. Atque ista quidem ita se habent. Certè non cuiusuis, sed eximij Philo-
phi est, cum Oribasio agere, & colloqui, ut sciat
quid

quid præ alijs admirari debeat, tanta est harmonia, & gratia in omnibus diffusa, & coniuncta ipsius congressibus, & colloquijs. Hactenus Eunapius, vir ut impiæ superstitionis affectator, ita & eorum, qui eiusdem criminis affines sunt, laudator immodicus. Sed iam quoque Suidam audiamus. Ορειβάσις, Σαρδιανός, Γνώριμος Ιουλιανῶς ἑὸς ἑταίρος, καὶ Κοιῶν ἕως αὐτῶν κατασθεῖς Κωνσταντίνου πόλεως. ἔγραψε πρὸς τοὺς ἀπορροῦντας τὰ ἰατρῶν βιβλία δ. πρὸς Ιουλιανὸν τὴν βασιλέα βιβλία οβ'. Ἐπιτομὴ αὐτῶν ἐν βιβλίοις θ. πρὸς Ευστάθιον τὸν υἱόν, καὶ περὶ βασιλείας, καὶ περὶ παθῶν. Oribasius Sardinianus familiaris Iuliano Apostata, & Quaestor ab eo Constantinopoli constitutus, scripsit ad illos quibus non est copia Medicorum libros IV. ad Iulianum Imperatorem libros LXXII. Epitomen eorundem libris IX. ad Eustathium filium. Scripsit etiam de regno, & affectionibus. Libro I. Anthologiae isto elogio celebrantur eius libri;

Δίς Ορειβάσις. τὸ ἀθανάτων διὰ τέχνῃ

Πολλάκι δειμαίνεσθαι μίτῃς ἀνεβάλλετο μοίρη.

Diui Oribasij: quem immortalē propter artem

Sæpius reuerita, vitas hominum remittebat
Parca.

MAGNVS.

Μεδία . in
m. h. 6.

M A G N V S.

DE MAGNO in hunc modum Euna-
pius: *Magnus oriundus fuit Antiochiâ,
quæ trans Euphratem sita, Nisibis nunc appel-
latur, Zenonis auditor, qui natiuâ mole Ari-
stotelem prouocare potuit ad differendum de
corporibus electiuis, & quibus ad arbitrium vi-
res suppetunt. In dicendo cogebat Medicos te-
nere silentium, sed non perinde medendi arte
pollebat. Quemadmodum autem memorant
veteres Archidamum interrogatum, numquid
Periclem viribus superaret, respondisse, quin
ubi Periclem prostrauero, mox vicit, humi se
deiectum fuisse negans: Eodem modo curatos
ab alijs Magnus demonstrabat adhuc morbo te-
neri: cumque pristinae valetudini redditi, et-
iam sospites Medicis suis gratiam habere se
testarentur, ille verbis, & quasiunculis ob-
iectis os Medicis obstruebat. Delecta fuit, & in-
stituta Alexandria schola publica ubi doceret,
ad quem peregrè, & nauigio, & terrestri itine-
re confluebant omnes, vel contemplandi solum
hominis causâ, vel ut ex abundantia eius fru-
ctum aliquem decerperent; quod ipsum nun-
quam fefellit illos, aut enim in lucro ponebant
loquen-*

*In verbis
non verbis*

Cavillatio

loquentem, aut insuper opponebant posse aliquid industriâ suâ præstare, & facere. In Anthologia hoc de eo carmen habetur:

Μάγνον, ὅτ' εἰς αἴσιω κατέβη, τρομέων Αἰδωνός

Εἶπεν ἀνασήσων ἤλυθε ἢ νέκυας.

Prætrepidus Pluto, Magno veniente sub Orcum,

Defunctos, inquit, qui reuocabit, adest.

P A V L V S.

PAULVS à Patriâ Aeginâ, Aegineta nuncupatus, indefesso cognoscendæ artis studio, præter Græciam omnium artium parentem, remotissimas orbis regiones peragrauit; quod ipsius de se breuiter senarijs operi suo præfixis testari voluit:

Παύλος πόνον με γράθει τ' γῆς τὸ πλεόν

Δραδραμόνῳ, Φωτῷ ἐκ γῆς Αἰγίνης.

Pauli laborem nosce qui plurimas

Terras obiui Aeginâ natus patriâ.

Longâ iam rerum obseruatione instructus, Hippocratis, Galeni, & Oribasij monumenta latissimè diffusa, summo breuitatis artificio, in septem librorum compendium aptauit; opus sanè præclarum, quod omnes

I

since-

Inde Simia
Galeni etc

sincerioris Medicinæ sectatores meritò amplectantur.

A E T I V S.

NON satis liquet, quis fuerit Aetius ille qui inter Principes authores Medicinæ recensetur. Alij enim Antiochenum fuisse autumant, & eundem cum Hæresiarchâ, Eunomij magistro: quem Constantius in exilium misit, Iulianus autem reuocauit; in quam rem extat eius inter epistolas rescriptum; & testatur Sozomenus libro v. capite. v. Sed Iulianus Episcopum inscribit: quod si ita esset, Suidas nō omisisset, qui Diaconum à Leontio Antiochiæ Episcopo creatum affirmat. Et quidem Hæresiarcham licet ex artificis humili officinâ prodeuntem; varijs tamen artibus instructum fuisse, & Peripateticis ratiocinationibus ingenium exercitatum habuisse, D. Epiphanius, & Suidas abundè declarant. Sed nemo vnquam Medicum fuisse, aut de Medicinâ libros conscripsisse tradidit. Alij etiam Comitem opificij faciunt. Sed cum plures fuerint Aetij, nominis similitudo parum curiosis imposuit. Quare similior
vero

vero mihi sententia videtur eorum; qui ex optimorum Codicum fide Aetium hunc Amidenum esse prodiderunt. Est autem Amida Mesopotamiæ oppidum, quod Iustiani ævo à Persis direptum Procopius refert. Nam cum alter ille Constantini principatu floruerit, & Iuliani quoque tempora attigerit, atque adeo Oribasio æqualis esse debuerit; hunc ab illo diuersum esse oportet, cum se non vno loco sermonum suorum longè posteriorem Oribasio fuisse manifestè ostendat. Sed quisquis tandem sit author, habemus in eo Galenum contractum, Oribasium explicatum, Paulum ampliatum. nam in sermonum libris xvii. cuncta quæ ad curandi artem pertinent, congesta sunt, ex omnibus qui vsque ad eius tempora scripserant, diligentissimè excerpta. Præterea libri de oculorum affectibus, de intemperie, & infirmitate Hepatis, & de his qui sanguinem ex ventre reuomunt, in Bibliothecâ Regis Galliæ, Græcè extare memorantur.

MARCELLVS.

MARCELLVS ætate Gratiani, & Theodosij Magni floruit, Aufonio Medico,

co, Aufonij Poëtæ Patri, æqualis. non at-
tem in infimo dignitatis gradu constitu-
tum operis titulus ostendit; nam cum ea-
rum ordines tres Imperatorum æuo fuerint,
ipse in supremo illustrium censetur. *Mar-*
cellus vir inluster ex magno officio Theodosij
Sen. filijs suis salutem. Scribonij Largi scripta
in suum librum vniuersa transtulit. Cætera
prorsus Empiricus, vt ipse etiam præfatur.
Nec solum, inquit, veteres Medicinæ artis au-
thores latino dumtaxat sermone perscriptos,
cui rei operam vterque Plinius, etiam proxi-
mo tempore inlustres honoribus viri, Cives ac
maiores nostri Silurius, Eutropius, atque Auso-
nus commodarunt, lectione scrutatus sum; sed
etiam ab Agrestibus, & Plebeis remedia for-
tuita, & simplicia, quæ experimentis probaue-
runt, didici.

Mutua hic

et verba et

sententia Tho.

plur. Paracels.

Vide infra Sen.

nextu cap. 4.

ALEXANDER TRALLIANVS.

INTER antiquos authores ALEXANDRO
TRALLIANO meliori ordine nemo The-
rapeutica conscripsit. nam summum in do-
cendo iudicium, fidem, diligentiam, artifi-
cium adhibuit. Oribasio & Aetio posterior
fuit: nam eorum mentionem facit: sed
Paulo

Paulo Aeginetâ prior. nam Paulus tam libenter, atque ambitiosè non pauca ex hoc authore in sua scripta transtulit, vt non modo sensus, sed verba ipsa in Codice eius fidelissimè conseruata inueniantur. Atque ita Alexander veluti medius inter illos, nempe non multò post Iuliani tempora vixisse rectè dicetur. Ad discendum varias orbis partes peragrauit instar Hippocratis, Italiam, Galliam, Hispaniam. vnde etiam diuersarum gentium vocibus nonnunquam vtitur, quod insignem eius diligentiam arguit. Eius opera primùm habuimus studio, atque industriâ Petri Castellani Antistitis Matisconensis, qui ea ex Regiâ bibliothecâ deprompsit. Mercurialis libro 1. variarum capite xi. problemata illa, quæ Alexandri Aphrodisæi nomine circumferunt, Tralliano adsignat.

*Aegineta
compilator.*

*Problemata
Alexandri.*

ACTVARIVS.

QVI vir fuerit ACTVARIVS à nemine proditum scio. Sed ex ijs, quæ ipse disputauit, videre est nequaquam plebeio ingenio fuisse præditum. Magnum composuit opus, in quo omnes Medicæ facultatis

formæ summâ cum diligentia, & arte pertractatæ continentur. Item libros vii. de vrinis. De medicamentorum compositione librum quem Ruellius latinitate donauit.

N I C O L A V S M Y R E P S V S.

NICOLAVS MYREPSVS, Alexâdrinus, vulgò Præpositus nominatur. Recentissimis Græcis adnumerandus: nam citat Actuariû & Mesuë, qui floruit à nato Christo ann. 1155. sub Federico Sueuo, cui Cognomen tum Barbarossa. Floruit sæculo, quo cum summâ barbarie superstitio regnabat. vnde & Barbaras voces, multa que superstitiosa scriptis suis admiscuit. Extat eius liber de compositione medicamentorum particularium secundum genera ordine literarum.

A R A B E S.

PATRVM nostrorum memoriâ regnum in scholis Arabes obtinebant. Solos Auicennas Auenzoares, Rhafes, Auerrhoes, Isaacos, aliosque id genus scriptores pulpita,

pita, cathedræque personabant. Hippocrates autem, Galenus, Oribasius, Aetius, Alexander, Paulus, & cæteri doctrinæ purioris authores, instar Megarensium, ἔτ' ἐν λόγῳ, ἔτ' ἐν δειθμῶ. Sed rursus efflorescente literarum studio, pulsus Barbaris, Græci pristinum statum, dignitatemque recuperarunt. Atque adeo iam plerosque videas Arabum etiam præclara reperta fastidire, quod paupere, sesamoque consperfa non sint; Quodque alio dicente reciperent, quia ab his profectum cum nausæâ rejicere, planè ritu Laconum, qui sententiam ab improbo dictam, siquidem Reipub. utilis esset, à viro bono repeti iubebant, ne mali cuiusquam vfi consilio viderentur. Ego sanè repertis frugibus velle βαλανοφαγεῖν ὑᾶδες puto: sed tamen omnem Arabum cohortem non proscripserim. Neque enim ingenium requiras in ijs aut diligentiam. Quin imo non paucos videre est, qui quod de Ennio Virgilius vsurpabat, ex eorum stercorebus gemmas collegerunt. Et barbaries impudanda seculo, quod interpretes omnis literaturæ expertes illis dedit. Nam patrio sermone non incultos esse crediderim; & pe-

*Antony
Lucio
quam et
Fervidij
imitaty.*

riti quoque affirmant. Cæterùm ab huius
familiæ principe Auicenna ordiamur.

A V I C E N N A.

NOMEN authoris huius ita concipien-
dum esse docet, Andreas Alpagus.
Abuali, Alhasen, Ebenhali, Ebensina. Ap-
pellantur *Abuhali*, ex Arabum ritu. nam vt
apud Græcos olim, & hodie in quibusdam
Belgicæ regionibus moris est, vt filio patris
nomen apponatur; Ita Arabes addito filij
primogeniti nomine Patrem designare so-
lent. *Alhasen* nomen authoris proprium
cum articulo *Al Ebenhali*; hoc est, qui *Ha-
sen* fuit filius *Hali*: siquidem *Eben* filium
significat. *Ebensina*, id est, qui *Hali* pater
Hasen filius extitit *Sina*. Ex quo licet col-
ligere authorem hunc nomine *Hasen*, ha-
buisse filium *Hali*, Patrem quoque *Hali*,
Auum verò *Sina*; à quo, corruptâ voce
Ebensina vulgò Auicenna nuncupatur. Fal-
luntur etiam, qui Hispanum esse prodide-
runt: nam *Perfam* fuisse constat ex capite
III. Doctrinæ II. fen. II. primi Canonis,
& capite I. libri sexti de animalibus. nec
minus errant, qui regiâ stirpe Principum
Cordu-

Cordubensium ortum scripserunt; ex quo passim Princeps appellatur; quod Gentilis non omisit, vbi in laudes eius ampullari nititur: *Auicenna vir grandis ingenij, omnium mundanarum scientiarum habitu luminosus, ex regiâ stirpe, nobilitatis origine generosus, virtutum moralium omnibus operationibus graciosus, ac suorum claritate spirituum gaudiosus.* Errori causam dedit, quod fuerit Vzir, id est, primus Regi Persarum à secretis, & qui dignitatis alicuius primum ordinem occupat, Arabibus, Abraijs, id est, Princeps appellatur.

Igitur *Hasen* patre *Hali*, matre *Citarâ* natus est in villâ *Aussene*, ad *Bucharam*, vt traditum est à *Sorsane* eius discipulo; cuius de vitâ illius historiam *Marcus Fidella Damascenus*, Venetorum mercatorum *Damasci* interpretes in *Italicam* linguam transfudit, & *Nicolaus Massa* latinè vertit. Puer admodum, anno ætatis decimo tam luculentum ingenij specimen Præceptoribus dedit, vt miraculo esset; quippe Alchoranum, qui liber Mahomethi leges continet, memoriâ tenebat. Postea Pater *Hali* natalinum *Philosophum* filij studijs addidit. Sed ingenij acrimoniâ spem Præceptoris antecessit;

cessit; & Dialecticam ab illo non intellectam per se didicit. In Mathematicis disciplinis, nullo etiam magistro usus. Hinc ad naturalis Philosophiæ penetralia ingressus, Medicinam tantâ industriâ tractauit, vt iuniorem senes admirarentur. Ab his item, ad Dialecticam redijt, quam ea animi contentione voluit, vt sesqui-anni spacio totam noctem vix dormiuerit: nihil legere solitus, quod non exciperet. In Metaphysicis summas difficultates offendit: quas cum superare vellet, libros Aristotelis quadragies perlegit: Cumque ne sic quidem intelligeret, integros memoriæ mandauit: nec tamen adyta illius scientiæ penetrauit. Quare cum eam se assequi posse desperaret, omisit. Sed fortè librum Albumazaris Arabij nactus, ex ijs, quæ iam ante didicerat, & memoriæ mandarât, in cognitionem aliorum peruenit. In hac disciplinâ diutiùs se exercuit: nam reliquas anno ætatis octauo, & decimo hauserat. Per hæc summa famæ crebritas. Itaque Nuch Regis filius, in ægritudine frustra suorum Medicorum operam expertus, Hasen ad se vocari iussit, & ab eo curatus est. Hinc ad Regiam Bibliothecam admissus, in qua nobilissimorum

*Aristotelis
Metaphysicæ
Difficultates.*

rum Medicorum libri seruabantur, quorum antea ne quidem nomen audiuerat, maiore contentione operam ijs dare cœpit. His doctrinæ præsidijs instructus, cum reliquum tempus in discendo absumpsisset, anno ætatis XXI. ad scribendum se appulit, & instinctu Abrelchezin Ellarudi libros Eucyclopædiæ edidit. Deinde libros XX. de demonstratione, item librum de gratiâ, & satisfactione rogatu Abubach Elbarchæ; quo tempore Patrem amisit. Mortuo autem Patre ad rempub. accessit, & negocia Regis administravit. Interim librum occultæ Philolophiæ conscripsit, qui vniuersæ Magiæ rationem continet. Post hæc Eleram vocatus, ad Principem melancholiâ laborantem, quem sanauit. Per id temporis Almahad, id est, librum de loco animarum, post separationem à corpore, composuit. Deinde Abdam profectus, eius loci Principem inuenit Colicis doloribus miserè vexatum, & sanauit. Quod ob meritum Princeps amplissima illi munera contulit, & Senatus sui principem constituit. Hinc Asphecam se contulit, ad Regem Isphecam, qui eum magnis conditionibus apud se detinuit. Sed Regis castra secutus in Colicum dolo-

*Chic' rem,
dian.*

dolorem incidit; à quo multo clysterum
vsu semet ipse liberauit. Aliàs corpore ro-
busto, & valetudine prosperrimâ vti potuis-
set, nisi effreni Veneris intemperantiâ, in
quam naturâ maximè pronus erat, ea labe-
factasset. Itaque assiduâ libidine exhaustus,
prostratisque facultatum viribus eidem
noxæ iterum affligenti resistere nequijt;
sed accedente morbo sacro diem suum ob-
ijt, anno ætatis LVIII. fortunas, quas reli-
quit amplas, pauperibus distribui iussit. Se-
pultus est in Ciuitate Chamedan. Floruit
circa annum recuperatæ salutis CIOCLIX.

A V E R R O E S.

A V E R R O E S in Arâbum classe disputa-
tor subtilissimus. Tamen admodum
pauca de eo habemus. Floruisse tradunt an-
no partus Virginei M. C. L. Aegidius Ro-
manus IX. quodlibet. scribit se vidisse duos
filios Auerrois in aulâ Imperatoris Federici
cognomento Barbarossæ. Scripsit in omnes
libros Aristotelis, vnde Commentatoris
nomen meruit. In Medicina composuit
opus *Colligit* dictum, in quo ars vniuersa
breuiter explicatur. id se fecisse refert im-
pulsu

18

pulsu amicorum; & maximè iussu Regis Miramamolimi, cuius Medicus fuisse videtur.

A V E N Z O A R.

AVENZOAR annum ætatis x. agens ad Medicinæ studia animum appulit; eaque pertinaci labore ad annum XL. tractavit. Tum demum omnia edoctus, artem exercere cœpit: vixitque annos centum, triginta quinque; Ideoque ob singularem doctrinam, & longissimam experientiam, Maiores illum peculiari cognomento *sapientem & gloriosum* appellarunt. Certè Averroes, aliàs ad calumniandum pronus, aliorumque infectator, hunc ubique non sine honoris præfatione nominat libro IV. Collig. cap. XL. vbi id, quod iam antea dictum est, memoravit, ait in hunc modum; *Cui Corona erit exhibenda; cum vidit, atque cognovit, quantum humanitas videri, cognosci, & observari licet.* v. Collig. cap. VII. contra authoritatem antiquorum nititur rationibus Avenzoaris. *Sed, inquit, nobiles viri filij Avenzoar testificati sunt hoc, & illi sunt quibus debet attribui scientia Medicinæ.* & iterùm

vii. Collig. capite xxxix: *Vnicuique volenti ad huiusmodi præclaritatis scientiam pervenire, bonum est, bonum est ut libros Abhumeron Auenzoar studiosè legat, nam illic Medicina Thesaurus patet manifestè. Scripsit libros Theisir, in quibus omnium propè ægritudinum curatio traditur.*

R H A S I S.

RHASIS vulgò advocatur Almanforis nomine. quod liber eius iussu Regis Manforis editus sit. Hic enim Rex inter Arabes primus Gymnasia & Bibliothecas aperuisse memoratur; quod etiam causæ fuit, cur eius ævo tot illustrium ingeniorum monumenta in lucem prodierunt. Nomen autem huius authoris ita concipiendum asserit Montanus. *Abo Petri filij Rasi filij Zacharia: ut nihil aliud, inquit, sibi velit, id quod diximus (Abo Petri) quàm Domini Petri filij Rasi, qui fuit filius Zacharia, & hoc factum est, quoniam consuetudo apud ipsos erat, ut nomen Patris & Aui poneretur.* Sed ex ijs, quæ suprâ de Abu Hali diximus, alia ratio nominis *Abu Petri* possit afferri. Cæterum Rhases præter libros ad Mansorem, cuncto-

cunctorum ante se scriptorum commentarios ingenti volumine coëgit, quod à Medicis *Continens* appellatur; in quo verbum *Dixit*, toties repetitur, vt bono stomacho eum esse oporteat, qui *cramben* illam sine nausâ concoquat.

ALBVCASSIS.

ALBVCASSIS singularem inter Arabes commendationem meretur, quod vnus ex eorum familiâ, rationes, & formas instrumentorum, quibus Chirurgia vtitur, omnium diligentissimè tradiderit; atque adeo vberimam Græcorum scholam, sed hac parte defectam, necessario additamento locupletarit.

MESVE.

IOANNES MESVE regiâ stirpe ortus patrem habuit Mesuen, Auum Hamech, Abauum Hely, atauum Abdelam Damasci Regem, enituit anno CIO. C. LVIII. Pontificatu Adriani. Sunt etiam qui Græcè putent scripsisse, quo tempore Godefredus Lotharingorum Rex Syriam, & in ea Damascum,

maſcum, & Hieruſalem expugnauit. Sed verofimilior eſt ſententia eorum, qui Arabicè eum ſcripſiſſe cenſent; nam verſio antiqua, impolita quidem, ſed fidelis (vt aiunt) voces Arabicas non paucas ſervauit. Legiſſe tamen non Arabes ſolos, ſed etiam Græcum neſcio què in ſimplicibus ſæpe citatum, & Hippocratem, & Galenum, ipſius ſcripta Therapeutica planè conuincunt. Cæterùm in deſcribendis morborum remedijs tam eſt exactus, vt vulgò Euangelista Pharmacopæorum appellatur. extat opus *de rectificatione medicin. ſolut.* vel vt Syluius inſcribit, *Methodus medicamenta purgantia deligendi, & caſtigandi*: Item liber de antidotis. Scripſit præterea *Methodum medendi*: Sed morte præuentus non abſoluit. nam cum ad Cordis ægri tudines opus deduxiſſet, ipſe interiit.

I S A A C.

DVO fuère ISAAC; alter *Heben Amaran*: alter Iſraëlita: Ille Philoſophus inſignis, & de definitionibus ſcripſit: Hic etiam Medicus; & ob raram artis præſtantiam à Salomone Rege Arabiæ adoptatus. Reliqui

Reliqui etiam Arabes, Mesue, Serapion, Rhasis hunc plurimi fecerunt, & sua scripta testimonijs eius impleuerunt, vt meritò inter illos de principatu contendere posse videatur. Superfunt eius libri *de victus ratione*.

H A L I A B B A S.

HIC author operis sui capite III. nomen suum proponit in hunc modum; *Hali, filius Abbas Magi, discipulus Abimeher, Moysi, filij Serar.* Aliud, quod de eo proferam, non habeo. Constat fuisse virum doctum, multaque lectionis; neque enim Græcos solùm, sed etiam Arabes omnes, qui ante eum scripserunt, studiosè lustravit, vt non malè iudicasse de omnibus videatur. Vniuersam Medicinã eo ordine tractauit, vt ad perfectam artis cognitionem discipulis sufficere vnum se gloriatur. Titulum autem libro fecit: *Liber Regalis completus artis Medicinæ.* & rationem reddit, quod nomen hoc utilitati competat proposita in eius dispositione, cum illum Regi ordinauerit excellenti principatus fortitudine.

Sunt complures alij ex Arabum gente

K

cele-

celebres Medici; vt IOANNES DAMASCENVS Decapolitanus, cuius extat Methodus curandi quam ex Galeno, Aetio Paulo transcripsit. RABBI MOYSES, qui ad scribendum iussu Soldani Regis Babyloniae se compulsus affirmat. Præter hos, quos iam commemoravi, *Alsharunius*, siue, *Alpharabius*, *Abinquesit*, *Albatarich*, *Aaron Algazel*, *Auempaces*, *Messias*, *Abenbicar*, alijque, effecere, vt cum ingenijs Græcorum, ingenia Arabum contendere possimus.

PETRVS HISPANVS.

Pontifex R.
NEMO lineam aduersum me poscet, opinor, si nunc Arabum sectatores producam, & in suum gregem referam, quos ratio scribendi, & similitudo sociare videtur. Et initium faciam ab eo, quem in summo dignitatis fastigio constitutum, nec tantum sacris honorum insignibus, verum etiam clarissimis doctrinae monumentis eminentem orbis vniuersus adorauit.

Petrus à natione Hispanus vulgò dictus, patriâ Vlyssiponenfis, anno **CIOCC LXXVI.** vt supputat Martinus Polonus, ex Episcopo Tuscu-

Tuscu-

Tusculano; Pontifex Maximus creatur, assumpto Ioannis nomine, quod ordine XXI. reperitur. Platina verò his verbis describit: *Hic etsi doctissimus est habitus, tamen ignorantia rerum gerendarum, & morum inaequalitate plus detrimenti, quàm honoris, & emolumentum Pontificatui attulit. Multa enim stoliditatem præ se ferentia egit. In vno tantum commendatione dignus, quod Adolescentes literarum studiosos, inopes maximè, beneficijs ecclesiasticis, & pecuniâ iuuit. Vexabant tum Veneti Anconitanos, qui in Dalmatiâ mercaturam exercerent, nullo persoluto Venetis portorio: neque eos (vt par erat) Vectigales Ecclesie Pontifex ipse tuebatur, in verbis tantummodo promptus, in rebus agendis timidi, & infracti animi. Anconitani autem Pontificis auxilio destituto, seipsos colligentes, eruptione factâ, Venetos urbem obsidentes magno illato incommodo propellunt. Vsus tamen Consilio Ioannis Caietani, cuius nutu omnia tum gerebantur, quod ipsius auxilio & suffragijs Pontifex creatus fuerat; Legatos tum ad Paleologum, tum ad Reges occidentales misit; qui eos suo nomine cohortarentur, vt pace inter se initâ, arma in Sarracenos, & hostes Christiani nominis pararent. Pollicebatur homo stolidus sibi*

*infractus
ab infra,
80.*

longam vitam: & diu se victurum omnibus
 prædicabat. Quippe cuius vita, & mores omni-
 bus patebant; adeo erat inuerecundi, & scor-
 dis ingenij. Sed ecce dum hanc stultitiam o-
 mnibus prædicat, Camera quædam noua, quam
 in palatio Viterbiensi extruxerat, subito cor-
 ruit; atque inter ligna, & lapides iuentus,
 septimâ die post tantam ruinam, acceptis omni-
 bus Ecclesiæ sacramentis, Pontificatus sui men-
 se octauo moritur, Viterbijque sepelitur. Vir,
 vt dixi, admodum literatus; sed parum pru-
 dens. Multa enim in vitâ suâ scripsit: Potis-
 simùm verò Canones quosdam ad Medicinam
pertinentes. Nam medendi arte admodum pe-
 ritus habebatur. Scripsit & librum, quem The-
sauros pauperum vocat, edidit & Problemata
quædam Aristotelem imitatus. Sed vt intel-
 ligamus quantum ingenio suo Platina in-
 dulserit, operæpretium est verba referre
 Martini Poloni, ex cuius Chronico historiæ
 suæ fundamenta ille desumpsit. Hic Ponti-
 fex, inquit, Ioannes, Petrus antea dictus, in
 diuersis scientijs famosus, primò Tusculanus E-
 piscopus, tandem Romanus Pontifex efficitur:
 qui scientiarum florem, & Pontificatus digni-
 tatem morum quædam stoliditate deformabat:
 adeo vt naturali industria carere videretur. In

hoc

yuina obvr,
 tus #

Medicina

hoc quamplurimum laudabilis fuit, quod se tam pauperibus, quam diuitibus communem exhibens multis, egenos studijs literarum amplectentes fouit; & beneficijs ecclesiasticis promouit. Et quum sibi vitæ spacium, & annos plurimos existendi crederet, subitò cum camerâ nouâ, quam pro se circa palatium Viterbij ipse construxerat, solus corruit: & inter ligna, & lapides collisus, sextâ die post casum, sacramentis omnibus Ecclesiasticis perceptis, exspirauit; & ibidem in Ecclesiâ S. Laurentij sepultus extitit. †

T R V S I A N V S.

A Quibusdam Turisanus, ab alijs Taurisanus appellatur. Patriâ Florentinus; inclaruit Imperante Alberto, anno Christi 1300. Scripsit Commentarios in artem Medicinalem Galeni tanto sæculi illius applausu, vt plusquam Commentator ipse, & eius liber, plusquam Commentum vulgò diceretur, & nunc quoque dicatur. Sed cum insignem eruditionem in medendo successus destitueret, veluti fortunæ digitum ostendens in Carthusianorum solitudinem se abdedit. in quo vitæ genere multa pietatis monumenta edidisse perhibetur.

Divina absque
benedictio.

IACOBVS DE PARTIBVS.

Patris Caroli IACOBVS DE PARTIBVS, medendi scientiâ longè celeberrimus, valetudinem Philippi, Ducis Burgundiæ, nec non Caroli VII. Gallorum Regis valetudinem diu rexit. Postea Tornacensis Ecclesiæ Canonicus, & sacro ærario Præfectus, ibidem dotatâ leproforum domo testatam apud posteros pietatem reliquit. Commentarios scripsit in omnes Canones Auicennæ, opus sine nitore quidem, vt sæculi illius genius fuit; sed latissimè diffusum, quodque omnes Medicinæ partes ita pertractatas continet, vt exquisitæ eruditionis, & singularis diligentia laudem mereatur. Memoratur etiam liber I. de Antidotis, Introductorium Medicinæ, de quibusdam morbis peculiaribus liber. I.

GENTILIS FVLGINAS.

GENTILIS FVLGINAS, siue de Fulgineo, natione Perusinus, magni nominis Medicus, & Auicennæ enarrator accuratissimus. Floruit anno CIO CCC X. Deceffit

cessit fermè Octogenarius Bononiæ, ibidemque apud P.P. Dominicanos sepultus scripsit Commentarios in Auicennæ Canones, de diuisione librorum Galeni, Consilia varia, Tractatum de proportionibus Medicinarum miscendarum, & de ratione inuestigandi temperamentum earum & dosim, de Peste, tractatus duos de Balneis, de Febribus librum 1.

PETRVS APONENSIS.

PATAVIO, vetere & illustri Italiae ciuitate Petrus Aponensis prodijt, vir subtilis ingenij laude cumulatus, & Philosophiæ atque Medicinæ famâ tam clarus, vt ob discrepantes in ijs disciplinis sententias in consonam, aptamque vnius sensus concordiam reuocatas vulgò *Conciliator* appelletur. Docuit Bononiæ, non solùm eximiâ doctrinæ opinione, sed tanto etiam artis vsu celebris, vt ex omnibus Italiae locis ad ægros euocaretur; etsi non minoris, quam pactâ quinquaginta florenorum in singulos dies mercede, suam operâ locaret. Quin etiâ ab Honorio, Pontifice Maximo, centum in dies stipulatus, sanitate feliciter restitutâ,

K 4

mille

D. F. M.
hoc nosko
tempore
septem die
proijt.

Suspicio
Magia
post obitum
publice via
dicata.

mille accepit. Tandem circa annum ætatis LXXX. magiæ suspectus à Quæstoribus sacrarum cognitionum in ius vocatur. Sed pendente lite mortuus, anno CIO CCC V. vt author est Bernardus Scardeon *libro II. classe IX. historia Patauina*, nec sic tamen è manibus iudicum elapsus, in effigie supplicium tulit; quæ Patauij in foro, lectâ condemnationis sententiâ, Flammis tradita, seueræ animaduersionis exemplum præbuit. Scripsit in problemata Aristotelis. Item libros differentiarum, de venenis. Librum Mesuæ in affectibus cordis desinentem ad calcem vsque perduxit. Item librum de omnimoda Medicina ad Ioannem Pontificem eius nominis XXII.

ARNOLDVS VILLANOVANVS.

QVEMADMODVM de Homero multæ ciuitates pugnarunt inter se, & contenderunt, earum alijs atque alijs suum ciuem esse confirmantibus: Ita Arnaldum Villanouanum, Galli, & Hispani, vt suum sibi vindicant; & vtrisque argumento est natalis soli nomen, quod in Narbonensi prouinciâ, similiter & in eâ Hispaniæ parte, quæ

quæ Cathalonia dicitur, oppidum sit, quod *Villa noua* appellatur. At secundum plures natus est Arnoldus in oppido illo Gallia Narbonensis anno salutis CIO CCC. eo ferme tempore, quo Petrus Aponensis, & Raymundus Lullius enituerunt. Iuuenis annorum xx. ad Academiam Parisiensem se contulit. Inde montem Pessulanum medicinae studio tum celeberrimum adiuit. Hic iactis scientiae fundamentis, vt penitioris Philosophiae robur adiungeret, in Italiam ad audiendos Pythagoræos, & mox in Hispaniam profectus est, vt Arabes audiret. Itaque quod eo seculo mirum, ad profundam rerum naturæ, & Medicinae scientiam, linguarum quoque Hebraicæ, Græcæ & Arabicæ cognitionem adiecit. Post bene longas peregrinationes in Galliam reuersus Parisijs docuit non sine gloria, quam tamen prædictionibus Astrologis, & diuinandi vanitate decoxit. Quippe magnâ contentione asseuerabat appetere aduentum Antichristi, imminere Ecclesiae vexationes, idque Danielis Prophetæ, & Sibyllæ Erythreæ vaticinationibus confirmabat. Per hæc minuenta famâ, rursus in Italiam concessit. Sed cum intelligeret Pe-

K S trum

Momyalin
Vide Elysi
Lotichij &
vitam hanc
dolkij ap
loubertum

gloria va
na nationij
gloriatione
depdit. sed
sermones hi
non cinerem
grant.

trum Aponensem ab Inquisitoribus in ius
 vocatum, sibi tempestiuè consulendum ra-
 tus, dum proximus ardet Vcalegon, in Sici-
 liam ad Regem Federicum se contulit, apud
 quem non modo tutum per fugium, sed et-
 iam honores inuenit. Deinde Romam mis-
 sus à Rege ad sanandum Pontificem, in iti-
 nere obiit & Genuæ sepultus est. Scripsit:

Speculum Medicinæ,

De diuersis intentionibus Medicorum lib.

De humido radicali,

*Commentaria & quæstiones in librum Galeni
 de mala temperie,*

De regimine sanitatis,

*De iuuentute conseruanda, & retardanda se-
 nectute,*

*Tractatum de considerationibus operis Medi-
 cinæ,*

Aphorismorum libros cum commentis,

*Tabulam Medicum informantem, quando agri-
 tudinem ignorat,*

*Canones ægritudinum omnium corporis hu-
 mani,*

Partem operatiuam,

De regimine Castra sequentium,

Commentaria in Scholam Salernitanam,

Breuiarium Practicæ in lib. iiij. diuisum,

Practi-

Practicam summariam ad Clementem Pontif.

De ratione victus in morbis acutis,

Regimen quartanae febris,

Consilium siue Curam febris hecticae,

Consilium contra Podagram,

*De sterilitate, tam ex parte viri, quam mu-
lieris.*

De signis lepra,

De bonitate memoria,

De Melancholia ex amore,

De Cautelis Medicorum,

De Venenis, & arte ea cognoscendi,

De Theriacalibus dosibus,

De graduationibus Medicinarum,

De simplicibus,

Antidotarium,

De vinis,

De aquis Medicinalibus,

De ornatu mulierum,

De decoratione,

Parabolas Medicum erudientes,

De Coitu,

De Medicinarum, & ciborum natura,

*Commentum in primum Hippocratis apho-
rismum, cum Tabulâ eiusdem,*

*Commentum in aphorismum xxxiiij. parti-
cula ij.*

Item

- Item regulas generales de febris,*
De somnijs,
De Astrologiâ,
De verâ naturalis Philosophiæ compositione,
quem librum appellant Rosarium Philoso-
phorum,
De curatione Calculi,
De curatione Catharri,
De Tremore Cordis,
De Epilepsiâ,
De esu carniū pro sustentatione Ordinis Car-
thus.

HUGO SENENSIS.

HUGO SENENSIS capaci ingenio, re-
rum diuinarum, & medendi scien-
tiam complexus in vtraque sic excelluit, vt
in alterâ pauci. Floruit Eugenio IV. Pontifi-
catū gerente, Ferrariensi Concilio interfuit
vir prōptissimæ doctrinæ, vt ad quas causæ
quæstiones, siue ex Platonis, siue ex Aristo-
telis decretis peterentur, ex tempore se re-
sponsurum in nobili conuiuio, gloriari non
sit veritus, erectâ Parmæ à Nicolao Hesten-
si Marchione primūm Academiâ, ad docen-
dum fuit euocatus, vt testatur ipse in pro-
æmio

æmio Comment. in artem Galeni. Obijt
Romæ anno **CIO CCCC XXXVIII.** Scripsit
in primum Canonem Auicennæ, In Apho-
rismos Hippocratis, In artem Galeni, volu-
men Consiliorum, de febris librum I.

MATTHÆVS DE GRADI.

IOANNES MATTHÆVS DE GRADI Pa-
tria Mediolanensis, Philosophus, & Me-
dicus suo æuo celeberrimus Ticinensem
Academiam famâ doctrinæ plurimùm illu-
strauit. Scripsit in nonum Rhasis ad Alman-
zorē Commentarios absolutissimos, quibus
vniuersam curandi rationē facillimo ordine
tradidit: prætereà consiliorum opus erudi-
tissimū: Itē in **XXII. Fen. Can. III. Auicennæ.**

IACOBVS FORLIVIENSIS.

IACOBVS FORLIVIENSIS, nimia subtili-
tatis Medicus, artē Sophisticis tricis im-
pleuit. Floruit an. Christi **CIO CCCC XXX.**
Alij tamen extinctum referunt Patauij an.
CIO CCCC XXIV. Scripsit de extensione
graduum lib. I. In primum Canonem Aui-
cennæ, cum quæstionibus. In Aphorismos
Hippo-

Hippocratis, In artem Galeni cum quaestio-
nibus. Expositionem in caput Auicennæ de
generatione Embrij etiam cum quaestionib.

MATTHAEVS SILVATICVS.

MATTHAEVS SILVATICVS patriâ
Mantuanus, genere nobilissimus.
Floruit anno M^o CCCCXIX. Scripsit de sim-
plicium effectibus ad Robertum Siciliae Re-
gem. Liber eius Pandectarum nomine
fertur.

THADAEVS.

THADAEVS gentis nomine Florenti-
nus vulgò dictus; Bononiae Medici-
nam docuit amplissimo honorario, tanta-
que omnium opinione, vt secundus Ga-
lenus illo tempore prædicaretur. Obijt an-
no Christi M^o CCLXX. & Bononiae in
Cænobio Dominicanorum sepultus. Scri-
psit in Aphorismos Hippocratis, In pro-
gnosticâ eiusdem, In artem Galeni, De
tuendâ sanitate lib. I. Consilia contra varias
ægritudines, In librum Hippocratis de ra-
tione victus in acutis.

ALEXAN-

ALEXANDER BENEDICTVS.

ALXANDER BENEDICTVS Medicorum Italiae suâ tempestate decus eximium, indefesso artis cognoscendæ, Medicæque materiæ studio remotissimas gentes lustravit. Docuit deinde Patauij maximâ frequentiâ auditorum. Medicinam operatricem Venetijs quoque diu professus est. Scripsit de morbis medendis à vertice ad calcem, libros xxx. Aphorismorum librum 1. De peste, eius causis, & materiâ auxiliorum librum 1. Anatomes, libros v. Floruit Imperante Maximiliano, qui vxorem duxit Mariam, hæredem domus Burgundicæ. *caroli filiam*

DINVS DE GARBO.

DINVS DE GARBO Florentinus, Patrem habuit Brunonem, Medicinæ, quæ manu medetur, peritissimum. Thadæum Florentinum audiuit; à quo eruditus, iuuenis admodum in III. & IV. Fen. Auicennæ de Chirurgiâ scripsit. Docuit Bononiæ extra ordinem; Deinde propter belli tumultus Senas se recepit. Composito tandem

tandem bello redijt Bononiam. Floruit circa annum CIO CCC. Scripsit in librum Galeni de malitiâ complexionis variæ. In librum Hippocratis de natura fœtus, Diuersarum quæstionum librum I. De ponderibus, & mensuris librum I. De Cœna, & prandio epistolam.

THOMAS DE GARBO.

THOMAS Dini filius, velut paterni ingenij hæres in eiusdem quoque professionis deus venit. Scripsit summam Medicinæ, reductione medicamentorum ad actum lib. I. claruit CIO CCC XLVI.

N I C O L V S.

NICOLVS patriâ Florentinus, Medicus sui temporis excellentissimus, & Philosophus doctissimus complura edidit; inter quæ celebratur opus quoddam praticen Theoricenque complectens. Obijt Florentiæ anno Christi CIO CCCXII. Pontificatu Ioannis XXIII.

MARSI.

MARSILIVS.

MARSILIVS de sancta Sophia, Pataui-
nus Medicus, vir multarum rerum
cognitione insignitus, cum quædam in
Hippocratis libros edidisset, multos Scri-
ptores ingenij acumine obscuravit. Scripsit
de medicamentorum particularium com-
positione, In 1. Fen. IV. Avicennæ, Consi-
lia medica, maximè de auditu, tinnitu au-
rium. Vixit anno MDCCC VIII. Sepultus
Bononiæ.

ANTONIUS CERMISONVS.

ANTONIUS CERMISONVS Patauij le-
ctionem ordinariam diu sustinuit.
Scripsit Commentarios aliquot in Auicen-
næ Canones, Consiliorum libr. I. De vri-
nis librum I. Moritur Patauij admodum
senex anno Salutis partæ MDCCC LXVII.
Sepultus in D. Antonij.

CONSTANTINVS.

CONSTANTINVS AFRICANVS, Mo-
nachus ordinis D. Benedicti, in monte
L Cassi-

Cassinenſi, Medicinæ & Philoſophiæ peritiſſimus, Græco, Latino, & Arabico ſermone inſtructus, omni denique laudum genere efferendus, niſi eas ambitioſius affectaſſet. nam dum multitudine Scriptorum, nominis celebritatem quærit, etiam aliena involauit; & quam labore ſuo gloriam meruerat, plagij ignominiâ fædauit: quippe Ifacij opera diu pro ſuis uſurpauit; donec infeſcuta ætas, quam fucus non ſemper fallit, iuſtis vindicijs ea ſuo authori reſtituit. Præter multa, quæ ex Arabica tranſtulit, *ſcripſit de ponderibus medicinal. lib. I. De urinis I. De morborum cognitione, & curatione à capite ad pedes uſque libros VII. De ſtomachi affectionibus naturalibus, & præternaturam I. De victus ratione variorum morborum. De Melancholia libros II. De Coitu lib. I. quibus proſit aut obſit, quibus medicaminibus aut alimentis augeatur aut impediatur. De animæ, & ſpiritus discrimine. De paſſionibus mulierum, & matricis. De Chirurgiâ. De gradibus ſimplicium medicamentorum. De humana natura. De Elephantiaſi. De remedijs & animalibus Viaticum Medicina. De communibus medico cognitu neceſſarijs lib. x.*

IOAN-

IOANNES ARCVLANVS.

IOANNES ARCVLANVS natione Romanus; vel, vt alij prodiderunt, Veronenlis, Medicus suâ tempestate celeberrimus, æqualis fuit Hugonis Senensis. Bononiæ, & Patauij longo tempore docuit. *Scrispsit in nonum Almanzoris, opus eruditum. Item de febribus lib. I. Commentarium in IV. Fen. Auicenna.* Ferrariæ etiam docuit, ibidemque in medio cursu studiorum, acerba morte sublatus. Sepulchro hæc addita inscriptio:

*Qui iusta vite meritis, & Philosophiæ
Summa arte, ac studio gloria summa fuit:
Ipsam qui verè Medicinam nouit, & agris,
Si qua fuit, solus spesque, salusque fuit.
Reges & populos, deflendâ morte Ioannes:
Orbatos linquens, conditur hoc tumulo.*

BERTRVCIVS.

BERTRVCIVS Medicus Bononiensis inter compendiorum concinnatores optime operam collocasse fertur, eoque sibi summam existimationem peperit. Barbarus
L 2 tamen

u v

tamen stilo, & à nitore sermonis Romani prorsus alienus. Ipse de se ita loquitur: *Ego Bertrucius genere Lombardus, in scientiâ Medicinæ, Bononiæ conuersatus. & infra ait se Hippocratis, Galeni, Rhafis, Auicennæ, & Ioannis Hebe, Mesue vestigia sectari. Obijt Bononiæ; Sepultus in æde sacrâ D. Petronij. Scripsit Methodum cognoscendorum morborum, tam particularium, quàm vniuersalium.*

S A V A N O R O L A.

IOANNES MICHAEL SAVANOROLA Patauinus Iacobi Forliuensis Medici filius, & ipse artis paternæ sectator, non minorem in eâ sibi laudem comparauit. Discipulus fuit Antonij Cernisonij. Scripsit

De morbis particularibus,
De febribus,
De Balneis,
De Pulsibus, urinis, & egestionibus,
De aqua vitæ,
De compositione medicamentorum.

IOAN.

IOANNES SERMONETA.

IOANNES SERMONETA, Medicus & Philosophus insignis. Floruit Bononiæ anno Domini c15 cccc xxx. Scripsit *Questiones in Aphorismos Hippocratis. In artem parvam Galeni.*

IOANNES DE TORNAMIRA.

IOANNES DE TORNAMIRA natione Gallus, & Montispeffulanæ Academiae Decanus, in medendo felix, & in scribendo eruditus. Scripsit

In nonum Rhasis ad Almansorem

De febribus lib. I.

Commentarium in Gal. de interiorib. lib. I.

Practicam.

BERNARDVS GORDONIVS.

BERNARDVS GORDONIVS Montispeffulanæ itidem Medicus, suo tempore celeberrimus, Qui postquam docuisset annos xx. scribere est aggressus insigne volumen, cui titulum fecit, *Lilium Medicina*, in

L 3

quo

quo vniuersa medendi ratio explicatur. E-
didit præterea

*Tractatum de X. ingenijs curandorum morbo-
rum,*

De regimine acutarum egritudinum,

De Prognosticis,

De urinis, & de pulsibus,

*De Conseruatione vitæ humane, à die natiui-
tatis vsq; ad ultimam horam mortis.*

Floruit circa annum redemptionis CIO
CCC V.

VALESCVS DE TARANTA.

VALESCVS DE TARANTA Monspe-
lij, circa ann. Domini CIO CCC LXXXII.

Medicinam laude magnâ, & multorum fru-
ctu insigni facere cœpit. In quo genere stu-
dij cùm triginta sex annos continuasset,
quæcunque & lectione, & quotidianis ex-
perimentis didicerat, in vnum volumen
concessit, quod *Philonij* nomine circum-

fertur. Tradunt etiam Archiatrum fuisse
Regis Gallorum.

Philonij

Harbmanii

Bavari.

IOAN-

quo

L 3

IOANNES DE S. AMANDO.

IOANNES DE SANCTO AMANDO, Tor-
nacensis Ecclesiæ Canonicus, Scripsit
In Antidotarium Nicolai,
De simplicibus librum I.
De Balneis.

SYMPHORIANVS CAMPEGIVS.

SYMPHORIANVS CAMPEGIVS, Lugdu-
nensis natione equestris ordinis, & Fa-
uergiæ dominus, Ducis Lotharingiæ vale-
tudinem rexit. Hic bonarum artium admi-
niculo vsus artem è tenebris reuocare co-
natus est. Scripsit

*Castigationes Pharmacopolarum,**De Claris Scriptoribus Medicinae.**De corporum animorumque morbis.**Aphorismos siue Collectiones Medicinales.**Hortum Gallicum.**De sanguinis missione in pleuritide.**Practicam medicinalem.**Crebrationem medicamentorum.**Quæstionem de exhibitione Medicinarum Ve-
nenatarum.**Symphoniam Galeni ad Hippocratem.*

L 4

IACO-

IACOBVS CARPENSIS.

IACOBVS CARPENSIS Chirurgiam Bononiae summâ cum laude professus: & Fallopius eius artis peritissimus, primum Anatomes restauratorem appellare non dubitavit. Idem primus in morbo Gallico in*unctionem Hydrargyri* adhibuit: quod etiam Fallopius scribit libro de morbo Gallico, capite LXXVI. in hunc modum. *Prima ratio empirica, qua sanatus est morbus in Italiâ fuit ab argento viuo sumpta: quoniam cum cœpisset grassari morbus, Chirurgici, qui nitebantur omnem lapidem mouere, cum legissent Hydrargyrum nimium valere ad scabiem rebellem, cumque primis temporibus lues hæc ulcera afferret, experti sunt argentum viuum, & feliciter quidem. unde multi diuites facti sunt: Inter quos Iacobus ille Carpensis, cum solus caleret secretam hanc Medicinam, ita opulentus redditus est solo isto questu, ut testatus fuerit numeratam pecuniam 40000. scutorum, præter argenteam materiam; quæ omnia Duci Ferrariae reliquit: omnis enim aqua ad mare currit. Hic ita erat infensus Hispanis, ut, cum esset Bononiae, geminos ex ijs laborantes morbo Gallico*

Gallico

*Gallico ceperit, & viuos anatomicis admini-
strationibus destinauerit; quamobrem profliga-
tus Ferraria obiit.*

PETRVS LEONIVS.

PETRVS LEONIVS Spoleti natus, multo
acumine perspicacis ingenij, erudita-
que facundiâ, inter Medicos primus ferè
prolato Galeno, verum Medicinæ limen
aperuit, quum in clarissimis Italiæ Gymna-
sijs profitendo exercendoque artem summâ
nominis autoritate, non ex fœculentis
Arabum Lacunis; sed ex purissimis Græco-
rum fontibus haurienda præcepta artis, at-
que remedia docuisset. Is erat validis disci-
plinarum omnium præsijs instructus, ita
vt Astrologiæ, & veteris item Magiæ peri-
tissimus haberetur: quod de euentu grauif-
simarum rerum diuinâ prædictione iudica-
re consueuisset. Constat enim eum amicis
sæpe dixisse, sibi subitæ mortis periculum
in aqua portendi: vnde flumina, crebrasque
nauigationes formidaret, quam ob causam,
quum alia omnia ad quæstum & decus se-
cunda retineret, è Patauio, Venetijsque in
Vmbriam, & Spoletum emigrarit, vt mutatâ
L 5 fede,

fede, nauigationum occasiones effugeret. Sed fata vbique viam inueniunt. Inde enim Laurentio Medice, supremâ valetudine tentato, Florentiam accitus, adeo inani, aut certè fatali spe conceptâ de salute decumbentis, occultans atrocis morbi impetum contempfit, vt oblata ab alijs, ex arte remedia rejiceret, & insurgentis naturæ viribus nihil verendam morbi vim facilè cessuram polliceretur. Verùm non diu pòst ab eâ cunctatione, detectâ malignitate pituitæ, ægroque sensim deficienti superuenit Lazarus Placentinus, illustris Medicus à Ludouico Sfortiâ Ticino missus, sera quidem afferens remedia: sed obliquè Leonium iam toti familiæ inuisum perstringens, quod neglectis morbi inijs facillimæ curationis occasiones contemnentis imprudentiâ deperissent. Per hunc modum exspirante Laurentio, Leonius ex infamiæ dolore, commotâ mente, exitialem infamiam, lugentiumque familiarum lethale odium contraxit, ita vt in proximæ Caregio villæ puteum, sponte, an illatâ vi incertum, præceps datus mergeretur. Fuêre qui Petri Medicis feruidâ irâ mortem Patris more barbaro vindicantis id scelus admisum

sum

sum crederent, vti Actius Syncerus Etrusco carmine deplorauit. Sed nullum omnino præclarius patratae necis argumentum exortam inde suspicionem fouet, quàm ipsius authoris, par sceleri ad iustam pœnam interitus, quùm ille è Clade Gallorum ad Lyrim fugiens in ostio fluctibus naue obrutâ fædè perierit. *Iouius:*

MARSILIVS FICINVS.

Reusnerus. part. 2. f. 62.

QVVM clarissimi Græcorum Theodorus Argyropylos, & Trapezuntius, veluti ex condito inter se distributis operibus in traducendo Aristotele ad non obscuram æmulationem versarentur; vnus Latinorum Marsilius Ficinus diuinæ Philosophiæ amore incensus, transferendi Platonis negotium suscepit, atque perfecit, vsque adeo festinatâ felicis ingenij fæcunditate, vt plerique in pusillo eius corpore, quod vix semihominem æquaret, tantam vim inusitati spiritus, & tantas vtriusque linguæ facultates vigere mirarentur. nam eundem quoque insatiabilis studij tenorem secutus, Plotinum, Iamblicum, Synesium, & Pselum, Platonice sectæ nobiles authores Latinos

nos effecerat, hortante quidem Cosmo Me-
dice, & mox traditâ per manus summæ vir-
 tutis hæreditate, Petro filio, & Laurentio
 nepote suffragantibus. Ex eâ siquidem or-
 natissimæ domus liberali disciplinâ, Fici-
nus honestis ædibus, peramœnâ villâ, sacer-
 dotio, annuisque stipendijs, atque muneri-
 bus sese adauctum, & cumulatè perorna-
 tum sensit. Contemnebat enim maiores
 opes, vir minimè ambitiosus, & nitidæ, iu-
 cundæque vitæ ad bonam frugem percupi-
 dus, cùm vnâ studiorum laudem specta-
 ret, nec vllis vnquam contentionibus mi-
 sceretur, quod rerum omnium præterquam
 vini subdulcis, voluptates abdicasset, nullâ
 quidem animi tristitiâ, cùm esset omnino
 lætissimus: sed exactissimâ ratione ad tuen-
 dam valetudinem, sicuti deprehendere li-
 cet ex libris de triplici vitâ editis. Aded
 enim morosè sibi ad spem vitæ blandieba-
 tur, vt sæpè eadè die, quùm aër incalesce-
 ret, aut aliquo spiritu moueretur, capitis
 tegumenta permutaret. Sed cum sodalium
 suorum acerba funera luxisset, Laurentij,
Hermolai, Politiani, Mirandulæ, qui vno
 anno perierunt: Landinique item, & Saua-
norolæ, in Caregianâ ipsius villâ septuage-
 nario

Petrus post
 creatus

N. Uno
 anno

nario prouectior febriculâ interijt, diro quidem omine, cùm eodem die, punctoq; temporis duo clarissima Italiæ lumina Ficinum ipsum, & Paulum Vitellium, summæ, inuictæque virtutis Florentinorum Imperatorem, aliquando certiore inimicorum rabie, quam noxâ, capitali supplicio damnatum, vis ipsa fatalis exstinxerit: & cùm esset in Alpibus Ludouicus Rex Gallorum, armatus irrumpens, vt singulas illustres domos, & ad vnum ferè omnes Italiæ principatus euerteret. *In re medica edidit libros de triplici vitâ, Antidotum epidemiorum, Orationem de laudib. Medicinæ.* claruit anno cio cccc xc.

LAVRENTIVS LAVRENTIANVS.

LAURENTIVS LAVRENTIANVS aliquamdiu Florentiæ, & Pisis Philosophiam Medicinamque professus, ingenium elegantibus literis deditum, ad traducendum Hippocratem conuertit, quod Theodorus Gaza alioqui diligentissimus Interpretes circumscripti authoris Laconismis minimè seriò respondere videretur. Extant & eius eruditæ lucubrationes in Galenum Medicinæ Principis arcana perobscurè interpretan-

pretantem; sed in commentationum cursu planè miser atrâ bile correptus est. Empturus enim domum eâ pactione tertiam precij partem numerarat, v̄t, nisi intra sextum mensem totius summæ pecuniam repræsentaret, arrhabonis pecunia lucro venditoris amitteretur. Aduentante verò die cùm multa ei aduersa spem fefellissent, diffusus amicorum liberalitati, & iacturæ dolore perculsus, animum despondit, in profundumque puteum se coniecit, sub id tempus, quò Petrus Soderinus erecto populari dominatu, tanquam dictator perpetuus, summâ cum moderatione Florentinæ Reipub. præsidebat. *Iouius.*

M. ANT. TURRIANVS.

MARCVS ANTONIVS TURRIANVS Veronensis, diuino præditus ingenio, dum exactæ ætatis, inueteratæque auctoritatis Medicinæ Professores interpretationum subtilitate superaret, prius immiti fato gymnasijs ereptus est, quam admirandæ utilitatis, exquisitæque doctrinæ inchoata opera absoluerentur. Elaborabat is profitendo simul, atque secando damnatorum cada-

cada-

cadauera anatomes volumen ex placitis
 Galeni quò Mundinum rudis seculi scri-
 ptorem, & Zerbum in eodem negotio de-
 lirantem iugulàrat. Hic est Zerbus, qui
 ambitioso, auaroque ingenio, quum acci-
 tus grandi pecuniâ penetrasset ad Tribal-
 los, vt Schenderbassam recenti, & luctuosâ
 in Euganeos irruptione clarissimum, inter-
 cute morbo liberaret, nec demùm quod in-
 flatè promiserat morienti præstaret, à Bar-
 baris seruis, vt Domini manibus eâ scilicet
 victimâ parentarent, trucidatus interijt: ita
 vt lepidè Turrianus in eum iocaretur, cùm
 libri eius errata dispungeret, quasi iure con-
 cisus esset, quòd magnâ discentium iniuriâ
perperam secando cadauera, ipse viuus me-
 ritam talionis pœnam subisset. Natus est
 Turrianus ex ea perillustri familiâ, quæ an-
 te trecentos annos Insubribus imperarat,
 Patrem peracuto, excellentique Medicinæ
 professore; Ita vt non mirum sit ab ineun-
 te ætate in eadem educatum disciplinâ,
 multò maturiùs, quàm quique alius, ad
 primos suggestus honores Patauij, & Tici-
 ni pervenisse. Præferebat os maxime ve-
 nustum, serenâ quadam comitate occurren-
 tium animos alliciens: verùm docendo, &
 diipu-

ut et solus
 vixit; tamē
 & laudanda
 voluntas.

disputando mirus, prolatis Græcis authoribus, pudendos errores, & vitæ quidem exitiales ostendebat, in quos Medici ex herbariæ facultatis, ac anatomes inscitiâ cecidissent. Hoc eximio Præceptore in Gymnasio Ticinensi studiorum vigilias pro concione laudante, de liberalibus disciplinis, atque arte Medicâ, lauream, & annulum comprobatæ dignitatis ornamenta accepit Paulus Iovius, postea Episcopus Nucernus: Exstinctus est pestiferâ febre, iuuenis triginta trium annorum; quum Iulius Pontifex in Pseudo-Cardinales, fauentesque eis Gallos victricia arma in luctuosum vtriusque Rauennatis pugnæ euentum expediret. Luxêre Turrianum cuncta Gymnasia, & diuturnis quidem lachrymis. Nemo enim eo in literis absolutæ virtutis illustrius specimen, nemo certiolem consummatæ gloriæ spem dederat. Ad meritos autem titulos Veronæ nobili tumulo inscriptos, Nicolaus Archius hoc lepidum carmen apposuit:

*Ante annos sciuisse nocet; nam maxima virtus
Persuasit morti, ut crederet esse senem.*

THO-

P. Iovius

M.D.

post Episc.

NB

NB

THOMAS LINACRVS.

Fovius f. 132

THOMAS LINACRVS ex Insulâ Britan-
niâ ad perdiscendas Græcas literas in
Italiam profectus, Florentiæ Demetrium,
& Politianum audiuit, eaque enituit mo-
rum suauitate atque modestiâ, vt à Magno
Laurentio liberis suis, familiari studiorum
consuetudine, quanquam ætate maior, so-
cius adderetur. Inde verò multis variæ do-
ctrinæ ornamentis adauctus, quum Roma-
na quoque ingenia certius agnoscenda, ac
opulentiores Bibliothecas inspiciendas ex-
istimaret, ad Urbem contendit. In primo
autem appulsu fortè accidit, vt Hermolao
Barbaro amicitia iungeretur. Nam ingresso
vaticanam Bibliothecam, & Græcos codi-
ces euoluenti, superuenit Hermolaus, ad
pluteumq; humaniter accedens, non tu, her-
cle, inquit, studiose hospes, vti ego plattè
sum, Barbarus esse potes, quod lectissimum
Platonis librum (is erat Phœdrus) diligenter
euoluas. Ad id Linacrus læto ore respon-
dit; Nec tu sacrate Heros, alius esse iam
potes, quam ille famâ notus Patriarcha Ita-
lorum Latinissimus. Ab hac amicitia, (vti

M

casu

*Medici
Florentinorum
princeps.**Hermolai
et Linacri
conuersatio.*

casu euenit) feliciter conflata, egregijs demum voluminibus ditatus in Britanniam redijt : datusque est Praeceptor Arcturo Regis filio, cui dicatam Procli Sphaeram legimus. Transtulit demum ex felici vigilia Galeni librum de tuenda valetudine, quum in arte medica aequè doctus, & fortunatus spectaretur. Verum ab eo munere veluti questuoso potiùs, quàm ad parandam perennem gloriam nobili, refugit ad antiqua optimarum literarum studia, reuocatus societate Latomeri, atque Grocinij, qui constituto triumviratu, ad immortalem laudem, vertendum Aristotelem communicato labore susceperunt: sed Grocinus ad oblatum sibi sacerdotium, à decreto fideque discessit; & Latomerus consilio excussus est: Ita vt Linacro egregiae voluntatis decus maneret apud Henricum Octauum. Sexagesimo autem, & quarto aetatis anno, ex dolore disruptae herniae vitâ excedens honestam domum Londini Medicorum Collegio dedicauit.

N I C O L A V S L E O N I C E N V S.

NEMO profitentium Medicorum Nicolao Leonicensi Vicentino vera salutaris

Reussner. part. 2. f. 85.

lutaris scientiæ dogmata puriùs, atque niti-
 diùs explicauit. Nemo errores Sophistarum
 importunâ garrulitate cuncta fœdantium
 eloquentiùs, atque validiùs confutauit. Ne-
 mo eo demùm ad illustrem certioris peritiæ
 fidem longiùs, atque salubriùs vitam pro-
 duxit. Primus enim Græca Galeni volumi-
na Latinè interpretando studiosis perdi-
scenda demonstrauit, imperitorum latrati-
 bus; publicatis summâ eloquentiâ commen-
 tarijs occurrerat, vtpote qui ab ineunte
 ætate optimis literis deditus, ingentes opes
 capacis, & maximè constantis ingenij ad
 illustrandam Medicinam contulisset. Cibi
 enim & vini maximè abstinens, somniq̃ue
minimi, præsertim verò Veneris continen-
tissimus, vsque adeo mollioris vitæ volupta-
 tes abdicauit, vt pecunias, luxuriæ instru-
 menta, nec agnitâ quidem monetæ notâ,
contemneret, oblatum, & nullâ delectum
curâ cibum caperet. nec vnquam de fortu-
na quereretur, quod vnâ vir acutus, stu-
 diorum laudem respiceret, nec opportuna
 mediocris vitæ subsidia, benignitate Fer-
 rariensium principum Herculis, Alphonsi-
 que filij, sibi defutura prospiceret. Eum her-
 cle perfectum stoicum putasses, nisi honesto

ori hilaritas affuisset: edidit eruditum, & perelegantem librum, qui Romanus Medicus, Antisophista inscribitur, quum ante de ordine trium doctrinarum, & de virtute formatiua perutiles libellos publicasset. Dionis quoque historia, & Luciani Dialogi, vernacula Itatorum lingua loquentes, Herculi Latinarum literarum imperito mirè placuerunt. Peruenit ad nonagesimum annum integerrimis sensibus, vegetaque memoria, nec incurua quidem ceruice, cum esset staturæ celsioris, & sine scipione venerabilis. Cum verò Iouius aliquando comiter ab eo peteret, vt ingenuè proferret, quoniam arcano artis vteretur, vt tanto corporis, atque animi vigore vitia senectutis eluderet. Viuidum, inquit, ingenium perpetua vitæ innocentia, salubre verò corpus hilari frugalitatis præsidio facile tuemur.

IOANNES MANARDVS.

IOANNES MANARDVS Ferrariensis ab ineunte ætate Medicinæ studio addictus ad intima Hippocraticæ disciplinæ arcana penetrauit: sed neque Arabum scripta contempnit,

*Hercules Farnas
priorps La,
timitatis exps.*

SB

tempfit, ita tamen, vt se acerrimum Barba-
riæ impugnatorem exhiberet, artemq; for-
dibus oblitam nitore suo restituere fedulò
conaretur. Ad quod præter egregias natu-
ræ dotes, magna quoque institutionis subfi-
dia habuit. Hæc enim à teneris illi felici-
tas obtigit, vt optimis Præceptoribus vfus
per omnem honestarum artium cultum ie-
rit. Medendi verò scientiam Leonicensi
disciplina haufit: quamuis instar Aristote-
lis aduersus magistrum vsque adeò recalci-
tret, vt libro ix. epistol. med. i. quòd ali-
qua Galeni verba, non bona fide allegasset,
falsarium appellare non vereatur. In Pan-
nonia Vladislao Rege aliquamdiu medendi
artem exercuit, eandemque demùm in
Gymnasio Ferrariæ professus, epistolarum
libros xx. edidit, & censuras in medicami-
na simplicia, & composita Mesuæ, quibus
magna medentibus, & Pharmacopolis vti-
litas paratur, quum terræ frugibus, Indicis-
que præsertim in Medicinæ vfum adopta-
tis, obsoleto antiquo nomine, & incerta vi-
rium potestate per obscuris eruditam clari-
tatem attulerit. Duxit vxorem planè se-
nex, & articulorum dolore distortus, ab
ætate, formaque Florentis Iuuenis thoro

M 3

dig nam

In Jourem q. de casarum dixit aruhy
Non mentitur vna C. illa fuit
Vide part. 2. Imag. Rous.
f. 112.

*felix con-
pueni inci,
deu in na-
mus fidelis
& eruditus
Pythons.*

dignam, adeo leui iudicio, & lethali quidem intemperantiâ, vt maturando funeri suo, aliquantò prolis, quàm vitæ cupidior ab amicis censeretur. Obijt Ferrariæ anno CIO. D. XXXVI.

IOANNES RVELLIVS.

Iovius f. 204.

RVELLIVS in vrbe Sueffionum natus, quum susceptis liberis vxorem extulisset, abdicatâ medendi arte, sacerdotium in Templo Deiparæ virginis, Lutetiæ Parisiorum, Poncherij antistitis liberalitate promeruit, totumque id ocium optimis literis, vt fortunis auctum decebat, impendit; non ignobili gloriæ prouentu, quum eruditionis authoritate Budæo proximus esset, & latini sermonis nitidâ puritate superior haberetur, vt præclarè indicat Dioscorides in Latinum è Græco emendatè traductus. Leguntur libri aliquot probè, fideliterque translati, de Mulo medicinâ, & Actuarij Medici volumen de vrinis: sed proprio vsu ingenio libros tres de naturâ stirpium perscripsit, Theophrastum in multis, & Plinium eleganter æmulatus. Extant quoque singulari diligentia translati è Græco, **Quin-**

Quinque libri de Agriculturâ ex viginti, qui nomine Constantini circumferuntur: reliquos Coroneus Gallus vertisse dicitur: sed Cornarius Germanus expeditâ facundiâ celebrer, vniuersos viginti latinitate donatos nuper publicauit. Erat Ruellius natura modestus, & lenis, vultu multo rubore suffuso, & resimis naribus, staturâ verò mediocri. Sexagesimo ætatis anno vitâ functus est, paulò antequam Rex Franciscus niuosas Alpes, vt Copijs suis Cæsarianorum impetu percussis fortiter opem ferens subalpina oppida summotis hostibus in fide confirmaret: vt inde in spem inauspicatæ pacis induciæ pararentur.

*Med. Zwick,
vicensis.*

ANTONIVS GALATHEVS.

HIC è Salentino extremo Italiae angulo perillustri Medicus, atque Philo-
lophus, studia, quæ sectabatur, optimis literis expoliuit, extenditque ingenium, vsque ad Poëticam laudem, ob id Pontano, Hermolaoque grauissimè celebratus. Eius extant præter Etrusca carmina, & Physicæ quæstionis subtiles libellos, Iapygia Chronographicè descripta: quæ cum anti-

M 4

quis

quis comparanda censentur. Sed tum cum lepore doctus, & vrbanus apparuit, quum in curatione Podagræ leniendo dolori eius insanabilis morbi encomium festiuissimè cecinisset.

MARCELLVS VIRGILIVS.

MARCELLVS VIRGILIVS Florentinus, vir insigni vultus, & sermonis suauitate præditus, omnium in se ora vertebat, siue è suggestu Iuuentutem doceret, siue in coronâ loqueretur. Ex eo autem officij munere, quod antea Aretini, Pogijque fuerat; ab epistolis Reipub. operam præstabat; quum suppeteret otium tertio muneri vacare erat solitus. Susceperat enim Dioscoridem omnino traducendum expectantibus Medicis: petebat enim ex eo labore non obscuram laudem, quod in perdifficili herbario negotio, ab ineunte ætate accuratissimè desudasset. Sed edito opere statim in publicum exierunt duæ omnino diuersæ interpretationes, altera Hermolai, quæ extincta putabatur; altera Ioannis Ruellij à Latini stili munditijs multò maximè laudata; Quæ huius versionem quidem ele-

ele-

eleuauit; quamuis ob addita commentaria non minus frequentetur.

GUILHELMVS COPVS.

GVILHELMVS COPVS Basileensis ab exacta doctrina, feliciq̄ue artis industria Medicus, Francisco Galliaē Regi, repetita sæpe memoriâ magnoperè desideratus, non pauca Galeni Scriptorum transtulit, vt, de locis affectis, de morborum differentijs, & causis, Pauli etiam Aeginetæ præcepta, & Hippocratis prognostica.

IOAN. BAPT. MONTANVS.

IOANNES BAPTISTA MONTANVS, Veronensis, familiâ nobili ortus, in vera docendi ratione, explicandisq̄ue medendi authoribus, acris ingenij, & exquisiti iudicij laudem promeruit, quùm ad aperiendos, perpurgandosq̄ue melioris doctrinaē fontes, velut à Deo factus esse prædicaretur. Prima quidem egit artis experimenta Veronæ, Brixiaē, & apud Hippolytum Medicen purpurati ordinis Patrem, ea præcellentis doctrinaē fama, nominisq̄ue celebritate, vt ab

M 5

illu-

illustrissimo Reipub. Venetæ Senatu ad actualis Medicinæ professionem circa annum CIO D XL. honorificè Patavium euocaretur. Quo in quatuor annos versatus, ad eam Medicinæ partem, quæ in contemplatione consistit, explicandam mox transferretur. Et hanc prouinciam septem annos laudabiliter obiuit. Tandem cum Feriarum natalitiarum tempore prælectiones suspendisset, calculo renum morbo sibi familiari vexatus, per ingentes cruciatus aliquamdiu vitam egit, ac lentâ demum tabe confectus obiit anno CIO IO LI. cùm annum ætatis LXIII. attigisset. Splendidum in Patria monumentum ei gentiles erexerunt. Aetij libros decem transtulit. Scripsit præterea,

Metaphrasim eorum, quæ ad medicamentorum doctrinam attinent.

De gradibus, & facultatibus medicam.

Expositionem in nonum Rhasis ad Almans.

Explicationes in Aphorismos Hippocratis.

De fœcibus, & urinis lib. II.

Questionem de medicamento equali & inequali.

Consiliorum opus.

In primam Fen. Auicennæ.

In

Crato.

*Hippocratis actus inuenit: Galenus impli-
ficauit: Montanus perfecit.*

- In artem curandi ad Glauconem.*
In artem paruam.
De simplicibus medicamentis.
In primum Hipp. Epidem.
Examen aureæ Alexandrinæ.
Ideam Hippocratis.
De aquis distillatis.
De coctione & præparatione humorum.
De differentijs medicam. simpl.
*Explicationem qualitatum simpl. & comp.
 medic.*
Periocham methodicam in Galeni libros.
*Methodum uniuersalem in artem Galeni ad
 Glauconem.*
De componendis medicamentis.
De elementis.
De atra bile.
De natura humana.
De temperamentis & naturalibus facultat.
De generatione pituitæ.
Explicationem locorum Medicinæ.
De morbo Gallico.
De uteri affectibus.
*Summariam declarationem eorum, quæ ad uni-
 uersam cognitionem maximè faciunt.*
De Characterismis februm.

Quæ-

Quaestiones de febre sanguinis, de febre hectica, & pestilente.

De ordine in edendis legendisque Galeni libris servando.

B A S S I A N V S L A N D V S.

BASSIANVS LANDVS Placentinus, Montani discipulus, & in Professione successior, Praeceptoris vestigia secutus, ad absolutam medendi scientiam, non mediocri literaturæ cultum attulit, eoque doctrinam reddidit illustrationem. Sed in ipso studiorum cursu miserabilis fati casus oppressit. Quippe noctu à sicarijs confossus, ingenti cum luctu discipulis desiderium sui reliquit. Celebratur eius

Iatrologia, quam Iuuenis conscripsit.

Dialogi duo ad Herculem Estensem Ferrariae Ducem II. quibus continetur methodus cognoscendorum curandorumque morborum.

De humana historia libri II.

Demosthenis oratio contra Androtionem latine versa.

Ecphrasis de motu.

Ecphrasis de tempore.

Ecphrasis de loco.

Prefa-

Prefatio in Aphorismos Hippocratis.

Libellus de vacuatione.

Liber Epiphylidum.

Annotationes in Terentium.

Paraphrasis in libros Aristot. de anima.

Commentarius in artem paruam.

De origine & causa Pestis Patauinae, anno

CIO D LV.

De incremento.

De naturâ cœlesti.

V I D V S. V I D I V S.

VIDVM VIDIVM Florentinum Franciscus I. Rex Gallorum, ille felicium ingeniorum æstimator æquissimus, valetudini suæ præfecit, & Lutetiæ Parisiorum primo loco docere Medicinam voluit, quùm neminem magis idoneum iudicaret, qui cum summis viris, quos vndique exciuerat, Academiam senio effætam, doctrinæ suæ fama rursum, ceu firmata stirpe, restauraret. Verùm anno CIO D XLVII. cùm maximus ille omnis eruditionis Patronus fato concessisset, à Magnanimo Duce Medice reuocatus in Patriam redijt, sed opulentus admodum, & opimis sacerdotijs auctus,

auctus, quæ effusâ Regis liberalitate possidebat. Ergo redux amplissimo honorario Pisis medicinam docuit, & per viginti annos, illius gymnasij decus secundissimo totius Italiæ rumore sustinuit.

Edidit Chirurgiam è Græco in Latinum à se conuersam cum commentarijs Galeni & suis, in quibus continentur commentarij in libros Hippocratis de ulceribus; de fistulis; de vulneribus capitis, de fracturis, de articulis: Galeni liber de fascijs, Oribasius de laqueis & machinamentis. Vidus Vidius autem eius ex fratre nepos ex fragmentis collegit primam, & secundam partem methodi generalis.

Vide

Bibliotheca Jaticam Helmstedt

VICTOR TRINCAVELLIUS.

VICTOR TRINCAVELLIUS familiâ inter Venetos clarâ ortus, generis splendorem doctrinæ gloriâ promouit. nam Latinis literis ad vnguem imbutus, ad Medicinam accessit; Cui cum magnum à Græca linguâ subsidium afferri posse videret, animum ad eam appulit, tantaque felicitate perdidit, vt paucos in eâ pares per id temporis haberet. Disciplinæ Tyrocinia Patauij fecit. Inde Bononiam se contulit; vbi

vbi iuuenis admodum, Præceptoribus extra Arabum barbariem sese efferre luctantibus, in explicandis Græcorum locis operam præstitit, quam nec ipsi dissimulare potuerunt, cum egregiâ scientiæ prærogatiuâ Græcum vulgò appellarent. Acceptis supremæ laureæ insignibus, in locum Sebastiani Foscareni Venetijs docere Philosophiam ab Illustrissimo Senatu coactus, ita se gnauum exhibuit, vt conceptam de se opinionem antevenerit, & omnium ante se Philosophorum nomen obscurarit. Sub hæc Maranenses magnis conditionibus ad se invitarunt, à quibus ob loci amœnitatem se persuaderi passus est. Sed Veneti hoc suæ Reipublicæ decus ereptum ægrè ferentes denuò reuocarunt, & præter ingens stipendium exquisitis etiam honoribus affecerunt, & exemplo perquàm raro, in publicis concessibus senatorium ordinem adsignarunt. Defuncto Montano senatus successorem destinavit, cum iam annum ageret ætatis quinquagesimum nonum. Itaque Patavium concessit, relicto magnæ vrbis questu, quem tria aureorem millia excedere constabat; & in obsequium Reip. mille ducentis authorari voluit. Docendi munus

annos

annos XIII. obiuit. Annum autem agens
secundum & septuagesimum febre perijt.
Sepultus Patauij apud Crucigeros nobili
monumento.

*Scripsit de ratione componendorum medica-
mentorum.*

*Explanationem in Galeni librum de differen-
tys februm, & in priorem de arte curandi
ad Glauconem.*

Consilia, & epistolas.

Tractatum de reactione.

De venæ sectione in pleuritide.

De febre pestilenti.

*De ratione curandi particuiare corporis affe-
ctus.*

*Enchiridion de cognoscendis tam externis,
quam internis humani corporis morbis.*

*Transtulit etiam Galeni librum de constitutio-
ne artis.*

IOANNES FERNELIUS.

Effigies in eiusdem operibus.

INTER Gallici nominis insignes viros, qui
editis in lucem ingenij sui monumentis
illustrem in medendi scientiâ famam sunt
consecuti, Ioannes Fernelius omnium cla-
rissimus enituit; qui cum summâ doctrinâ
singu-

singularem dicendi facultatem tantâ felicitate coniunxit, vt decreta perspicacis ingenij acumine disquisita pari facundiâ consignaret. Non ergo falsus est iudicij Henricus II. Gallorum Rex, qui dum generosâ paternæ virtutis æmulatione sibi viros eminentissimos adiungit, hunc præcipuè delegit, cui curam valetudinis regendæ committeret. Cuius muneris ille partes egit eâ diligentia, & nominis existimatione, vt apud Regem, atque Reginam longè gratiosissimus esset. Quin etiam hæc crebris vsurpare sermonibus solebat, eius industriâ restitutam sibi fecunditatem; quodque tot liberorum mater esset, vni acceptum referri oportere Fernelio, qui naturæ ad iniuriam sterilitatis languenti, opportuno remediorum auxilio subuenisset. Sed Rex, quâ erat animi magnitudine, tam excellens ingenium sibi tantum cessare noluit; sed omnium seculorum, gentiumque salutem esse putauit. Igitur communi mortalium vtilitati consulens, otium ei fecit, & iussit, vt veterum medendi præceptiones pleniore doctrinâ, pluribusque obseruationibus illustraret. Itaque Fernelius posthabito quæstu, quamuis Principum obsequiis

N

&

quartam suam
viam Catho-
ricam Medicinam.

NB

& ciuium officiis implicatus, magnâ contentione laboris, magnisque lucubrationibus vniuersæ medicinæ opus absoluit, quo confusaneam Græcorum doctrinam perspicuo compendio, & ordine comprehendit, Arabumque errores firmissimis argumentis emendauit, eorumque fœdam barbariem puri sermonis elegantiam profligauit. Hinc Bassianum Landum acerrimo ingenio virum, & Philosophiæ præceptis, literisque politioribus egregiè cultum, lecto Ferneli libro, in hanc vocem prorupisse Crato refert: *Gallus iste, ingenij, & doctrine luce, atque ordine nobis Auicennam, vel totum obscurabit, vel, ut multos eius errores videamus, faciet.* Et multò plura vidissemus, si diutius superesse potuisset. Sed vir immortalis vitâ dignus, cum annum ageret ætatis XLIX. acerbo funere raptus est, vi. Calend. Maij C I O I O L V I I I. Quod F. Thorius numerali disticho notauit.

ConIVge FerneLiVs raptâ perCVLsVs,
Vt aVLæ,

Vt LVCIs fatVr, Vt noMInIs InterIt.

Filiam reliquit superstitem, quam Philibertus Bariotius præcipuæ dignationis vir,
& in

& in magno Regis concilio Præses, supplicumque libellorum in Regiâ magister uxorem duxerat.

Hoc elogium Fernelio tribuit Thuanus libro XXI. Historiarum. *Sexto post die* (post VIII. Calendas Apriles) *apud nos Ioannes Fernelius Ambianus, cum LII. annos exegisset, Regis Archiatros Lutetiæ ad B. Iacobi in Macello sepultus: Qui cū plures annos in Philosophicis, ac Mathematicis studiis summâ cum laude exegisset, demum Medicinæ se totum mancipavit, & vniuersam doctissimis ac politissimis scriptis complexus est. Qui etsi morte præuentus non edidit omnia, ut nec propriarum obseruationum desideratissimos libros; tantum tamen veræ gloriæ iis quæ publicata sunt, Europâ totâ est adeptus, ut tanto viro discipline suæ alumno Schola Medicinæ Parisiensis æternum sit iure gloriatura.*

*quærum
nominis videtur
Bisclimus.*

ANDREAS VESALIUS.

QVI medendi laborem frustra suscipi norunt, ab iis, qui naturam corporis humani cognitam, penitusque perspectam non habent; suis etiam momentis rectissimè

N 2 per-

perpendent, quantum ægra mortalitas ingenio Vesalij debeat, qui Anatomem, & mutilam, & erroribus obsitam, adeo felici conatu restituit, & expleuit, vt ante eum rudis, & inchoata solum, ab eo autem perfecta, & omnibus numeris absoluta fuisse videatur. Fallopius inter dissectionum magistros eximius, Vesalij decreta primùm tanti fecit, vt ab iis discedere sibi nefas esse putaret; & cùm rerum vsu peritior in eius placita minutâ diligentiam inquireret, vbi que summam venerationem adhibuit, & *Diuini* nomine semper exornauit. Et sanè opus illud *de corporis humani fabricâ*, certissimis demonstrationibus aptum, & grauissimo dicendi genere conditum, robusti ingenij diuinum vigorem, eruditionemque pertinaci studio auctam longè, lateque ostentat. Maior etiam erit admirandi causa, si ad ætatem eius respiciamus. Nam quo tempore discere plerumque solemus, ille docendi munus impleuit, & tam exquisitæ doctrinæ monumenta anno ætatis xxviii. elucubratus est. Porro decus hoc Orbi terrarum Bruxella dedit, nobilissima Belgarum ciuitas, & Principum sedes. In ea natus anno *MDLXIII.* pridie Calend. Maij

Maij

Maij. Sed origo vetus à VVesalia, celeberrimâ Cliuiæ ciuitate. Pater illi fuit Andreas vesalius maximi Cæsaris medicamentarius. Auus Euerardus cuius eruditissimas commentationes in libros Rhasis, & in quatuor priores Aphorismônû Hippocratis sectiones, & plura Mathematicæ scientiæ documenta, quæ singularem viri industriam ostenderent (et si xxxvi. ætatis annum non excefferit) se habuisse Vesalius ipse testatur *epistolâ de radice Chyna*. Atauus Ioannes, Medicus Mariæ Vallesix, quæ vnica Burgundicæ domus hæres Maximiliano Cæsari nupsit. Hic senio grauis, & aulæ pertæsus, Euerardo filio sibi substituto, Louanium concessit, ibique ocium non ignauum secutus medicinam docuit. Abauus Petrus medicus etiam præclarus; cuius lucubrationes in quartam Fen. Auicennæ, cum multis aliis à matre seruata meminit Andreas noster, & in iis fuisse libros maximo sumptu descriptos, qui illius æui medicis erant familiares. Tot vna familia medicos perpetuâ serie tulit, vt artem dicere possis in eâ diu cultam quò tandem absoluta prodiret. Sic olim Afsclepiadæ medendi scientiam diu soli retinuerunt, vt eam Hippocrates vniuerso

communicaret. Igitur à Patre Louanij libe-
 raliter in primis studiis educatus, medicinæ
 rudimenta, sub disciplinâ Iacobi Syluij, Lu-
 tetiæ Parisiorum egit; ibidemque secandi
 rationem penitus obsoletam, stupentibus
 etiam ad rei nouitatem magistris, ab interi-
 tu vindicauit. Mox etiam Louanium inso-
 lentis rei spectaculo in se conuertit, & ad-
 ministratis aliquamdiu sectionibus ipsos
 professores ad exactiorem corporis huma-
 ni contemplationem inflammauit. Inde in
 Italiam bonarum artium altricem profe-
 ctus, Bononiæ, & Pisis, in celeberrimo eru-
 ditorum virorum confessu, artem hanc tan-
 tâ secandi, enarrandi que peritia pertracta-
 uit, vt iam tum veterum gloriam obscura-
 turus esse crederetur. Ergo Veneta Respub.
 quæ, si quid vspiam egregium est, ad se per-
 trahere solet, circa annum CIO IO XXXVII.
 liberalitate largè munificâ ad Patauinum
 gymnasium euocauit. Atque ibi septem an-
 nos eam in hominis constructione inue-
 stigandâ operam nauauit, vt nihil ad con-
 summatæ scientiæ laudem ab Auditoribus
 requireretur. Sub hæc eum Cæsar, & Cæsa-
 ris filius, Philippus, Regum maximus, vale-
 tudini suæ præfecerunt; sed rebus haudqua-
 quam

Actalis 29

quam ex animi sententiâ fluentibus, auer-
sus ab aulæ strepitu conditionem mutauit,
iterque in Palestinam, & loca Sancta susce-
pit. Inde redeuntem infamis tempestas
excepit, & non ausis mergere tam clarum
caput fluctibus, in vasta Zacynthi nemora
distraxit; vbi miserâ solitudine, rerumque
inopiâ pressum morbus exstinxit. Monu-
mento addita est hæc inscriptio; *ANDREAE
VESALII BRUXELLENSIS tumulus, qui obiit
idibus octob. anno CIO IO LXIII. ætatis ve-
rò suæ LVIII. cum Hierosolymis rediisset. Ar-
genterius indicat æmuloꝝ calumniis
fuisse traductum; ait enim in præfatione
ad lectores. An non etiam Vesalius à Cesaris
aulâ, & familiâ ob id propemodum est exclu-
sus, quod aduersus Galenum scripsisset? Quid
non moliuntur adhuc in illum Galeni sectatores?
quem profecto amore, non odio prosequi oport-
eret si modo sensibus nostris magis quàm ho-
minum præiudicate opinioni addicti essemus:
&c. Præter libros VII. de corporis humani fa-
bricâ, scripsit Paraphrasim in nonum librum
Rhasis ad Almansorem. Epistolam qua docet
venam axillarem dextri cubiti in dolore late-
rali secandam. Epistolam qua docet rationem
propinandi radicis Chynæ decoctû, in qua pluri-*

ma anatomica pertractantur. Emendauit etiam translationem Anatomicorum aliquot Galeni librorum. Chirurgiam magnam eius, recognitam, & emendatam edidit in lucem Prosper Borganutius. Memorabile in primis quod refert Thuanus libro v. Historiarum: ferunt, inquit, Buranū (is fuit Maximianus Egmondanus) iam deploratā salute, cū ei Andreas Vesalius rare doctrinae, ac iudicij Medicus, mortis horam, ac panē momentum praedixisset, magno apparatu conuiuium instrui iussisse, & omni gazā, ac suppellectile expositā, amicos vocasse, quibuscum mensa assidens, dona liberalitate summā distribuerit, atque extremum vale nihil commoto animo dixerit; inde lecto impositum horā, & momento à Vesalio predictis exspirasse.

Miserum Vesalij fatum elegantissime describit Thuanus libro xxxv. hist. *Andreas Vesalius, inquit, Bruxellis in Brabantia natus, praestantissimus, & opere de fabricā humani corporis edito clarissimus, cum animi gratiā, cū Iacobo Malatestā Ariminensi, terrestrium copiarum Senatus Veneti duce in Cyprum nauigasset, à Senatu Veneto, honorificis stipendiis oblatus, ut Patavij profiteretur, euocatus, dum redit aduersis ventis ad Zazynthum insulam delatus*

*delatus, in loco solitario vitam miserabiliter
finit, mense Octobri, cum vix quinquagesimum
etatis annum attigisset, ab Aurifabro, qui forte
illuc paulò post appulit, agnitus, & ne escaferis
fieret, vili funere conditus.*

HIEREMIAS TRIVERIVS.

R Ectè atque ordine **Vezalium** Hieremias Triuerius excipiet, quos & laus doctrinae rarioris coniungi postulat; & inter vtriusque posteros contracta affinitas, separari vetat. Is igitur pago Flandriae nobili, & amœno ortus est. Vulgò *Brakele* vocatur; vnde *Brachelij* nomine passim laudatur. Ipse autem Triuerius in actis facultatis Medicæ Louaniensis vbique se *Gerardimontanum* inscribit. Nec iniuriâ; cum Pagus ille Flandriae Imperialis, sub *Gerardimontanâ* ditione comprehendatur. Idque adeo lubens commemoro, vt hanc Patriæ meæ gratiam referam; de qua mihi prædicare fas, quod in *Tunæo* de *Athenis* Plato, Regionem eam placidâ montium temperie amœnam, videri à *Mineruâ* delectam, quam non infelicem ingeniorum altricem fore prospexisset. Et enim vix aliam

N 5

reperias

reperias ciuitatem, quæ tam angustis arctata spaciis, & in eâ ciuium infrequentia tot viros eruditione præstantes extulerit. Igitur hoc editus loco Triuerius non solum inter prima nostræ Patriæ, sed totius etiam Belgicæ decora merito censi debet, quippe eximia vberis ingenij felicitate medicinam Louanij diu professus, multa accuratæ doctrinæ monumeta reliquit, quibus apud posteros famæ nunquam inter morituræ gloriam sibi comparauit. Tanta enim in iis eruditionis firmitas, tantaque iudicij constantia, vt etiam hodie, quod paucis oppidò concessum, in Doctorum virorum scriptis, cultissimarumque gentium scholis non sine nominis honore frequententur. Eorum autem maximam partem filius eius Dionysius, immaturâ morte maioribus conatibus ereptus, in lucem edidit. Sunt autem

Commentarij in Hippocratis aphorismos.

In lib. eiusdem de victus ratione in acutis.

In lib. Galeni de temperamentis.

In librum I. Cornelij Celsi

Oratio ad studiosos de duobus hodie sectis & ipsarum methodo.

Dispu-

*Disputatio cum Aristotele, & Galeno de natura
solidarum partium.*

*Paradoxa variarum dissectationum argumen-
ta.*

Sed his ingenij muneribus excellentem fa-
cto doctrinae raro inter viuos fortunatae, mors
praematura gloriae fructu priuauit. Conces-
sit enim naturae, lentâ tabe confectus, cum
vix annum aetatis suae LII. attigisset, Anno
MDLIII. Verum in parte felicitatis ei re-
ponendum, quod in posteritate non inglo-
ria fama nominis reflorescat. Quippe filiam
reliquit PETRONELLAM Triueriâ; quae nu-
pta CONRADO Syluio, iam ultra L. annos
Academiae Louaniensi ab actis, cōstāte per
annos LV. matrimonio liberos edidit, quorū,
si vel ingenium spectes, vel eruditionem,
non possit Auum pænitere, CORNELIVM
in eadem Academia Professorē iuris Pon-
tificij principem, iam secundum ad summa
Belgicae concilia nuncupatum; IOANNEM,
cuius insignem prudentiam in munere
Syndici (vulgo Pensionarium vocant) o-
beundo ciuitas Louaniensis indies expe-
ritur.

LEONAR-

LEONARDVS FVCHSIVS.

Imago ap. Reusnerum p. 1. f. 303.

L EONARDVS FVCHSIVS natione Sueuus, patrio Wembdingensis Medicus in Galeni doctrina egregiè versatus, & Græcæ linguæ notitiâ, literarumque auxilio affatim instructus bellum æternum Barbaris indixit, quos funditus ex omnibus scholis exterminare cupiebat. In quo purioris doctrinæ studiosis vtilem omnino operam nauavit. Et quamuis insultet Argenterius, ac vix Grammatici nomen illi concedat; Alius etiam alienæ doctrinæ decoctorem appellet; quicumque tamen ad eius scripta vacuum ab affectu æmulationis animû attulerit, cum præstantissimis authorum, qui rē medicam posterius attigerunt, meritò contendet; quemadmodum & Franciscus Valeriola *medicorum sui seculi Decus* appellare non dubitavit, Tubingæ medicinam professus est, ibidemque obiit VI. idus Maij MDCLXXVII. anno ætatis LXV. plurima eius scripta omnium manibus teruntur

*Methodus medendi**De compositione medicamentorum lib. III.**De curandis humani corporis egritud. lib. V.**Tabula*

Tabula medicina summam complectentes.

Tabula in libros Gal. de morborum causa & sympt.

Paradoxorum medicina lib. III.

Apologia tres aduersus Guil Puteanum, Sebastianum Montuum, Hieremiam Triuerium.

De Historiâ stirpium.

Commentarij in libros Hipp. Epidemiorum.

Annotationes in Gal. librum de sanitate tuenda.

In libros eiusdem de differentiis febrium & locis affectis.

In libros de simplicibus medicamentis.

An morbifica sit aliqua causa continens de Galeni sententia

Questiones de peste.

Commentarij in Galeni lib. de temperamentis.

Compendium Anatomie ex Galeno, & Vesalio.

Liber de significatione.

Institutionum medic. lib. IIII.

Responsio aduersus calumnias Christiani Eghenolphi.

Cornarius furens.

Apologia aduersus Gualtherum Ryffum

Difficilium questionum libri IIII.

Nicolai antidota vertit, & annotationibus illustravit.

FRAN-

FRANCISCVS VALLESIVS.

FRANCISCVS VALLESIVS Hispanus, & Regis Hispaniarum Philippi II. Archiatros, atque in Academia Complutensi Medicinæ Professor, libros x. edidit, in quibus difficiliore Medicinæ, & Philosophiæ controuersias explicat. Opus eruditi iudicij, quamuis id Iuuenis admodum scripserit, vt testatur libro v. capite vi. nec animo vulgandi: Et offendere licet nonnulla, quibus extremum manum non adhibuisse videtur. scripsit præterea

Commentaria in libros Hipp. de morbis popularibus

In aphorismos Hipp. & librum de ratione vitæ in acutis.

Idem testatur in præfatione de Philosophiâ sacrâ, se multos commentarios in Hipp. & Galenum scripsisse.

GABRIEL FALLOPIVS.

GABRIEL FALLOPIVS nobilissimus post Vesalium Anatomicus Mutinæ nascitur anno MDXXIII. vir sine controuersia

trouerfiâ magnus, & maior longè futurus, si vitam longiorem illi Deus concessisset. Nam quis tam angusto vitæ spacio tot exquisitæ eruditionis monumenta edi potuisse non miretur? Annos enim triginta nouem non excessit, & plurima tamen scripsit, vt sunt

Observationes Anatomica.

Institutiones Anatomica

Expositio in librum Galeni de ossibus.

Observationes de venis.

De cauteriis.

De tumoribus præter naturam.

De medicatis aquis, atque fossilibus.!

De asparagis.

De compositione medicamentorum.

De lue venereâ

Circumfertur etiam eius nomine liber de arcanis compositionibus

Prælectiones de partibus similaribus.

Præceptorem habuit Montanum. Docuit Patauij anatomen anno CIO IO LI. Sed antea Pisis docuerat anno CIO IO XLVIII. obiit Patauij anno CIO IO LXII. VII. idus Octob. monumentum illi in æde D. Antonij maioris ad ingressum posuerunt.

Io.

IO. PHILIPPVS INGRASSIAS.

SICVLVS HIPPOCR.

IOANNES PHILIPPVS INGRASSIAS. Sicu-
lus Rachalbutensis, ingenij subtilitate, &
Doctrinae firmitate nemini secundus, in
Neapolitano gymnasio publice medicinam
docuit, tanto auditorum studio, vt eius
memoriam honorificâ inscriptione testa-
tam posteritati transmiserint. PHILIPPO
INGRASSIAE SICVLO, QVI VERAM ME-
DICINAE ARTEM ATQVE ANATOMEN
PVBLICE ENARRANDO NEAPOLI RE-
STITVIT, DISCIPVLI MEMORIAE CAUSA
P. P. M. D. Auditus non ignobile instru-
mentum, quod stapedem, aut à formâ *δελτο-
ιδες* appellant, primus inuenit, & scripto
celebrauit, praeterea nouam ossis *ἠθμοειδῆς*
structuram deprehendit. De priore Fallo-
pij testimonium audiamus. *Tertium (si no-
lumus debitâ laude quemquam defraudare) in-
uenit, ac promulgauit primus Ioannes Philip-
pus ab Ingrassiâ Siculus, Philosophus, ac Medi-
eus doctissimus, dum Neapolitano in gymnasio
publicè anatomen doceret; Atque etiam Theori-
cam, & praëticam, (vt aiunt) medicinam pro-
fiteretur. Nam vir ille, vt patet ex ipsius scri-
ptis edi-*

ptis editis, ita in omnibus artis nostræ partibus exercitatus est, ut consummatissimus Medicus cum sit, meritò etiam haberi, & dici possit. & paulò post: Deus tamen gloriosus scit, Ingrassiæ fuisse inuentum. Atq; cum stapedis, aut staffæ nostrorum patrum effigiem gestet, meritò Stapedis nomine ab eodem fuisse donatum. Patriæ amore ductus Neapolim deseruit, summâ totius populi tristitiâ, & maximè Procerum à quibus mirificè colebatur. Pestem in Sicilia longè lateque grassantem extinxit, unde Siculus Hippocrates vulgo appellabatur. Et, quod de Liuiò legimus, illi etiam accidit; ut ex vltimis terrarum finibus ad eum visendum cuiuscumque ordinis venirent; & quos ad contemplationem sui Regio nō traxisset, vnius hominis fama perduceret. Hac viri celebritate motus Hispaniarum Philippus II. Aquilæ illi insignia, & iura contulit. In quo munere se adeo seuerum gessit ut neminem ad officia artis medicæ admitteret, nisi qui diligenter examinatus, iis rectè fungi posse iudicabatur. Quin etiam quosdam doctorali titulo insignitos, nō prius ad exercitia artis admisit, quàm positiones medicas publicè sustinuisset, ad quod impetrato Regis decreto eos compellebat.

O

Cæte-

NB
M. L. Lan
vigeri, pan
Phœbi.

Cæterùm doctorum virorum, cuiuscumque tandem disciplinæ, adeo studiosus, vt eius domus eruditionis emporium vocaretur.

Celebrantur eius scripta

De tumoribus præter naturam tomus I.

Quæstio de purgatione per medicamentum, & de sanguinis missione

Enarratio, & curatio Casus illustriss. Ducis Terre nouæ.

Iatrologia.

Synopsis commentariorum de peste.

Commentaria in Galeni librum de ossibus.

BERNARDINVS PATERNVS.

BERNARDINVS PATERNVS Saloensis parentem habuit medicum clarissimũ: vir excellentis ingenij, vt qui anno ætatis XIX. idoneus fit visus, qui in Academiâ Patavinâ publice Metaphysicam doceret. Deinde in Veneto Philosophorum, ac Medicorum collegio, ætatis suæ anno XXVII. maximo omnium applausu, Philosophiæ, ac Medicinæ Doctor est declaratus. Conductus fuit in tria celeberrima gymnasia, ad medicinam Theoricam ordinariam explanandam, Triente, Pisanum, Montis regalis

lis. Dumque Ticini doceret, Veronenses, illum ciuitate donarunt. Marinus Grimanus Cardinalis famâ viri motus ad se Romam euocauit, & quàm potuit honorificentissimè tractauit. Anno autem **CIO IO LXIII.** ad medicinam Theoricam ordinariâ in gymnasio Patauino explicandam Bassiano Lando successit. In qua professione tam accuratum egit Galeni iuterpretem, vt Galeni anima nuncuparetur. Multi eum Principes expetiuerunt; & inter cæteros Stephanus Battoreus amplissimo proposito præmio inuitauit. excessitè vitâ anno **CIO IO XCII.**

*Galenus
mal. pa.
feruus.*

Rex Poloniae

Extat eius liber

*De humorum purgatione in morborum initiis
tentandâ*

*Epistola quòd vberior prandio cœna esse de-
beat.*

Consilium de Balneis Aquensibus.

*Explanationes in primam partem primi Cano-
nis Auicennæ.*

HIERONYMVS MERCVRIALIS.

HIERONYMVS MERCVRIALIS Foro-
liuiensis, vt in Medicâ facultate ex-
celleret, non contentus iis, quæ tum vetu-

stiores, tum recentiores Medici tradiderunt. Philosophiam quoque studiosissime persecutus est: antiquitatem scientiam, & memoriã comprehendit: Literarum Græcarum, & Latinarum rationem percepit. Summa ei fuit amicitia necessitudo, cum Alexandro Farnesio Cardinali amplissimo, apud quem ipse Romæ diu vixit, & magno in honore fuit quousque Senatus Veneti decreto, anno MDLXIX. munus ei delatum est, ut in Academia Patavinã principem interpretandi medicinæ Practicæ locum obtineret. Anno autem MDLXXIII. Maximilianus II. Imperator ancipiti morbo implicatus ob famæ celebritatem ad se accersuit, missis ad Nicolaum Pontium Venetorum Principem literis, quibus potestatem illi fieri veniendi ad se postulabat. Quod iter felicissime fecit, & Imperatori mirum in modum satisfecit; à quo non modo magnis laudibus, verum etiam multis muneribus est exornatus, scilicet trecentis scutatis, & torque alteros trecentos valente, duobus magni precij equis, & sumptu itineris præstito: Comitibus, atque equitis dignitate honoratus. Comites in eo itinere habuit Herculem Saxonium Patavinum, & Antonium Tertium Viceti-

*Confiliã exbat.
Socii sub finem
Confiliã hinc
Antonius Marc.*

Vicetinum, donatos & ipsos aureo numifmate & mirificè honoratos. Anno **CIOIO** **LXXXVII.** ex Patauino Gymnasio euocatus Bononiæ docere cœpit honorario mille, & ducentorum scutatorum. Deinde Etruriæ Dux mercede mille & octingentorum scutatorum Pisanae Academiae authora-uit. Extant celeberrimi viri opera elegantissima.

Variarum lectionum libri VI.

De arte Gymnasticâ libri VI.

De morbis cutaneis, & omnibus corporis humani excrementis tractatus in V. libros digesti.

Tractatus de decoratione.

Explicationes de pestilentia.

Censura & dispositio operum Hippocratis.

De morbis puerorum.

De venenis, & morbis Venenosus.

Hippocratis opera omnia Græcè, & Latinè edita, & scholius illustrata.

Galenii opera Latinè conuersa, & emendata,

*Responsorum, & consultationum medicinalium
tomi duo*

Tractatus de compositione medicamentorum

De morbis oculorum & aurium.

Liber de morbis muliebribus.

Prælectiones Pisania:

Prælectiones Benonienses:

Practica medicina libri V. Riccobonus.

HIERONYMVS CAPIVACCEVS.

HIERONYMVS CAPIVACCEVS, Pata-
uinus anno CIO IO LII. Medicinam
Practicam Patauij docere cœpit; anno au-
tem CIO IO LXI. ad medicinam Theoricã
extraordinariam secundo loco traductus
est. anno CIO IO LXXXVII. à Magno Etru-
riæ duce Francisco Mediceo est per literas
inuitatus ad principem in gymnasio Pisano
locum medicinæ Practicæ interpretandæ,
maximo proposito præmio, scilicet mille,
& quingentorum scutatorum in singulos
annos, quingentorúmque pro impensis iti-
neris, atque transuectionis, & duorum mil-
lium mutuo dandorum, atque in ipsius po-
stea honorario compensandorum. Quibus
tamen per amplis conditionibus ipse prætu-
lit commoditatem, atque dignitatem gym-
nasij Patauini, maluitque in vrbe patriã
longè minore præmio docere, videlicet o-
ctingentorum florenorũ, & triginta, quàm
illuc ad tam amplum stipendium se confer-
re. Mor-

Q. Novatius

re. Mortuus est anno CIO IO LXXXIX, vir solâ quidem Medicinæ laude celebris inter literatos, proptereaque pluribus curationibus adhibitus, & maximo auditorum concursu honoratus. Ingentes etiam diuitias consecutus est, adeo vt cum magnificen-
tissimas ædes exstruxisset, insanâ substitu-
tione, montes quoq; muris circumdederit.
Eius edita sunt opera;

*Medicina practica, seu methodus cognoscen-
dorum & curandorum omnium corporis
humani affectuum in VII. libros distri-
bute.*

Tractatus de urinis.

*Libellus de ratione componendi medicamen-
ta.*

*Explicationes triginta quatuor de methodo
medendi.*

Liber de methodo anatomicâ.

Liber de differentiis doctrinarum.

Riccobonus lib. II. de gymnasio Patauino.

IOANNES ARGENTERIVS.

IOANNES ARGENTERIVS natione Pedemontius patriâ Castellonouensis, vir sine dubio summus, omnium quoque efferri laudi-

laudibus meruisset, nisi manifestæ æmula-
tionis reus, vbique ad censenda veterum
scripta nimiam reprehendendi libidinem
attulisset. Neque enim illi defuit in dicendo
 copia, in declarando facilitas, in arguendo
 subtilitas. At quandoque nihil pensi vide-
 tur habuisse, dummodò albis, vt aiunt equis
 in Galenum inueheretur. Sed de eo Doctio-
 res iudicent. Ego verò, quod Hercules eius
 filius memoratu dignum censuit, & nos sci-
 re voluit, epistolâ ad Lectorem operi præfi-
 xâ in medium afferam. Annus vix agens
xxv. Bartholomæi fratris videndi desiderio
Lugdunum profectus, eiusmodi in vrbe am-
 plissima, eruditionis suæ specimen dedit,
 tantaque cum dignitate, tamque felici suc-
 cessu medicinam fecit, vt incolis, atque ad-
 uenis pariter admirationi fuerit, nec nisi
 magni Medici nomine ab omnibus vsurpa-
 retur. Ibi inter cæteros artis, atque exercita-
 tionis collegam habuisse Ioannem Iouber-
tum, doctissimum, quod eius scripta testan-
tur, virum, complures ab eo scriptæ episto-
læ demonstrant. Sed cum exacto quinque-
 nio, Antuerpiam, celeberrimum, atq; opu-
 lentissimum tunc temporis Orbis terrarum
 emporium, se contulisset, eâ in ciuitate sum-
 mam

Epistola Her-
 culis filij

nam cum Vincentio Lauro, qui postea in Episcopum Montis Regalis, ac Romanum Cardinalem euasit, amicitiam contraxit, coluitq; quamdiu vixit, maximâ apud populos omnes, qui eò vndique confluebant, doctrinæ famâ, ac authoritate comparatâ. Ab illo tempore & amicorum continuis precibus, & amplissimis, quæ proponebantur, præmiis in Italiam reuocatus, laboriosissimum publicè docendæ medicinæ curriculum ingressus, non modo feruidis, quibus ad omne gloriæ fastigium ferebatur, ingenij rotis inuidiæ remoras, atque obices omnes facile superauit; sed longè post se spectatissimos quosque, qui in eodem puluere non tam currere, quàm præcurrere videbantur, summâ, de suâ docēdi, atque dicendi subtilitate, & facundiâ Neapoli primùm, deinde Pisis, admiratione concitatâ, reliquit. Quâ famâ permotus Emanuel Philibertus, Dux Sabaudia serenissimus, tunc primum patrio solo, atque solio restitutus, cum doctissimos viros vndique conquiret, ad eam, quam sibi renouandam proposuerat, in Monte Regali Academiam, Argenterium in primis duxit quibuscunque conditionibus aduocandum. Itaque, relicto

Etruriæ Duce, is nihil cunctatus, ac ingeni-
 tâ magis propensione animi, quàm spe am-
 plificandæ fortunæ, ad suum se Principem
 libentissimè recepit. Tandè verò, translata
 ac constituta Augustæ Taurinorum Aca-
 demia, huc cum reliquis commilitonibus
 demigravit: aucta que potius, quàm, quod
 maximis plerumque viris accidere solet, im-
 minuta per præsentiam fama, ita omnium
 ordinum, vix dum de facie cognitus, huma-
 nitate sua, ac quotidianis officijs promeruit
 benevolentiam, vt ei suam ipsi Ciues ciui-
 tatem vitrò, atque gratuitò, honoris causa
 impertierint. Et sanè hanc sibi suarum pe-
 regrinationum metam cœlitus destinatam
 facilè animo prospiciens vxorè duxit Mar-
 garetam, ex nobilissima Brolliæ Choriensi
 familia, eius Caroli Brolliæ sororem, qui
 nunc sedet huiusce ciuitatis Archiepisco-
 pus, ob singularem morum suauitatem mi-
 nimeque fucatam vitæ sanctimoniam, Prin-
 cipi, Proceribus, ac toti Populo iuxtà gra-
 tissimus, vtpote quem omnino omnes talè
 esse norint, qualem se quisque ea dignitate
 habere velit. Ex hoc Coniugio quinque
 susceptis liberis, me vnicum marem, atque
 adeo, prò dolor, impuberem, tum maximè,
 cùm

cùm ex nostro, & studiosorũ medicinæ omnium bono superesse debuit, reliquit. Reliquit autem Hæredem ex asse; ac tutore tabulis vnà cùm matre, Georgio Argenterio, suo ex fratre nepote adscripto, eidem aduersaria sua omnia, regeſtaque in Chartaceos codices, ſcholas, denique ſchedas ſuas omnes tradi iuſſit: atque ex iis, velle ſe typis mandari, eos duntaxat declarauit, quibus ſummam impoſuerat manum; nempe commentarios in Aphoriſmos Hippocratis, & in librum primum ad Glauconem; vtroſque ſane genuinos nec cuiuſquam ſane literatoris mangonio interpolatos. Reliquos porrò tractatus *de febribus, & de calore natiuo*, quãdoquidem diligenter exaratos, & ad colophonẽ perductos inuenimus, tametſi nihil de eo ſupremo cauit elogio, tantumque noſtro permittit arbitrio, eos nos itidem tuo permittimus libentiſſimè. Commentariorũ autem in aphoriſmos, quatuor fuẽre cùm obiit ſectiões, accuratiſſimè omnes, diuerſis licet manibus, exarata: ſed, (heu damnum!) Tertiã ſectiõ, omnibus rimis, atque veſtigiis, poſt patruelis diſceſſum, domi ſuæ, ac quorundam familiarium, quibus aliquando totum opus dederat vtendum, & per-

per-

perlegendum, indagata nusquam inueniri potuit. Hactenus *Hercules Argenterius*.

GVILLIELMVS RONDELETIVS.

vide opera Iouberthi.

VITAM Rondeletij copiosè descrip-
tam à Laurentio Iouberto, habemus
in operum eius parte secunda. hinc relictis
superfluis, præcipua subiiciemus. Guilliel-
mus Rondeletius patrem habuit Ioannem
Rondeletium, Ciuem Monspeliensem, &
mercatores aromatarium, Matrem Renal-
dam de Moncello. Natus est Monspelij an-
no Domini M D C X VII. die XXVII. mensis
Septembris. Ex iisdem parentibus fratres
habuit quinque; Albertum, Ioannem, Clau-
dium, Ioannem alterum, & Gasparem.
Sorores duas, Ioannam & Margaretam. Pa-
ter eo adhuc puero è viuis discessit, huius, &
iuniorum curâ relictâ Alberto, maiori na-
tu, & Hæredi; viro prudentissimo, & mer-
caturæ paternæ addicto. Pater Guillielmum
religioni Canonorum, quos Regulares
vocant, Maguelonæ destinarat. Sed Patris
vota fefellit. Nam à fratre Alberto liberali-
ter educatus, animum ad medicinam appu-
lit; ita fauente studiis fratre, vt sumptus
ad

ad

ad gradum doctoris adipiscendum sponte suppeditaret. Lutetiam discendi causa petiit anno CIO IO XXV. ætatis suæ XVIII. vbi cum aliquantum in medicinâ profecisset, in Prouinciam se contulit, vt praxim exercere adgrederetur. Pertusium urbem inhabitauit, ibique pædagogiam exercuit. Aliquanto post tempore Lutetiam reuersus, vt Græcas literas perdisceret. & quia pecuniis destituebatur, erudiendum suscepit filium Vice-comitis Turonensis. Habitaui tunc cum Ioanne Guinterio Andernaco, quocum Anatomix studiosius operam dare cœpit. Inde ad Aruernos profectus maiore quæstu medicinam factitare cœpit. Monspelim reuersus anno CIO IO XXXVII. doctorali laureâ insignitur. Defuncto iam Fratre uxorem duxit Ioannam Sandram bonâ formâ puellam. Quadriennium cum ea moratus apud Sororem eius Catharinam Sandram, cum dos malignè soluere-tur, Venetias abire constituit, ad Guillielmum Pelicerium Episcopum Monspeliensem, qui tunc regiam legatione illic obinebat. Sed Catharina iam vidua, discessum læuiri ægre ferens dimidiam partem bonorum ei donauit cum spe reliquorum, vt
eum

eum apud se sororemque retineret. Atque in hunc modum locupletatus in Patria mansit, & doctrinam publicè testatam facere conatus est. Itaque crebro ad scholas ventitando, sectionesque administrando sibi tantum nominis acquisiuit, vt Petro Laurentio in professionem regiam successerit anno CIO IO XLV. Cum Francisco Turnonio Cardinali Antuerpiani profectus occasionem cepit inuestigandi naturas piscium; cuius rei gratia Burdigalam, quoque & Bationam accessit. Anno CIO IO XLIX. cum eodem Cardinale Romam profectus est, dū creādus esset Papa, qui fuit Iulius huius nominis III. In ea peregrinatione viris celeberrimis innotuit, Ioanni Argenterio, Luca Chino, Cæsari, Odo, Antonio Musæ Brassauolo, Ioanni Baptistæ Montano. Cardinalis iam sæpius, etiam in ancipiti morbo Rondeletij felicem operam expertus, ei, quādiu viueret, & domi manenti stipendiū constituit CC. librarum. Monspelij, hortatu potissimum Rondeletij, Theatrum Anatomicum Rex ædificari curauit; in cuius frontispicio hæc exsculpta visuntur: CVRANTIBVS IOANNE SCHYRONIO, ANTONIO SAPORTA, GVILIELMO RONDELETIO, I. BOC-

I. BOCATIO, ANNO CIOIO LVI. vnâ
 cum eorum insignibus affabrè factis. Eo-
 dem anno CIOIO LVI. cum decessisset
 Ioannes Schyronius scholæ Monspeliensis
 Cancellarius, in eius locum suffectus est
 Rondeletius. Quod munus obiuit vsque ad
 annum CIOIO LXVI. Eius etiam anni, mē-
 sis Iulij die penultima, apud Regalem mon-
 tem Heluiorum (Albigeos vocant hodie)
 cū Tholosâ rediret, diem suum obiit an-
 no ætatis LIX. Scripta eius celebrantur à
 Iouberto, *etiam ab eodem vltis prælixio et scribitur*
Medicina Practica.

De impedimentis generationis.

*De affectibus grauidæ, Parturientis, & Puer-
 peræ.*

De affectibus infantium, & puerorum.

De morbis Hereditariis.

*Commentarij in aliquot Hippocratis aphorif-
 mos.*

*Commentarius in Aristotelis librum de mi-
 stione, & miscibilibus.*

Comment. in aliquot capita lib. I. Dioscoridis

In Galeni artem paruam.

In librum de constitutione Medicinæ.

In introductorium Medicinæ.

In librum de temperamentis.

De

De locis affectis.

Quos, quando, quibus purgare conueniat.

De paratu facilibus.

Anatome.

Chirurgia.

Dialectica.

Agricultura.

Commentarij in aliquot Davidis Psalmos.

Apologia ad Gorrhaum.

Apologia ad Cardanum.

HONORATVS CASTELLANVS.

HONORATVS CASTELLANVS magni nominis medicus, & senatoris honore insignis, ex Monspeliensi Academia ad regendam valerudinem Regis accitus, auctoritatem, quâ plurimum valebat, ad promouenda medicinae studia contulit. Nam quodcumque ex famâ clarorum virorum decus Academia Monspeliensis habet, illi debet imprimis, qui amplitudine praeiorum ingenia excitauit. Quippe cum modica primum essent stipendia Professorum, anno CIO IO LXIII. Regis magnificâ liberalitate, Castellani verò gratiâ ad C C C C. lib. auxerunt. Idque adeo omnium ani-

mos

*

mos erexit, vt copiâ doctissimorum hominum schola semper abundarit.

LAVRENTIVS IOVBERTVS.

LAVRENTIVS IOVBERTVS Valentinus, Delphinus: nascitur anno **CIOIOXXXIX**. Medendi scientiam Monspelij hausit, vsus Præceptore Rondeletio, apud quem habitauit, quo familiaris institueretur. Et tantam spem Præceptori de se breui dedit, vt hunc sibi generum adsciscere summa opereretur. Nec dissimulatâ voluntate, cum ex eius familiâ discessisset, & apud Viuarienses Albenatij medicinam faceret anno **CIOIOLVII**. per epistolam, Bacchanaliorum tempore, velut ad certas nuptias inuitauit. Et pactum quidem initum; sed ab eo discessit Ioubertus. Postea ex Viuariensi regione Monspelum reuersus, studij recouendi gratiâ idem domicilium elegit. Hic ei Rondeletius alteram filiam sponndit, erga quam magis affici videbatur. Sed quia in amore illi puella respondere non videbatur, quamuis magna constitueret Pater, ei morem in eo gerere non potuit. Ob id ad Forenses Gallos se recepit, eo animo vt non

P

prius

prius rediret, quàm illa nupsisset, quò Ron-
deletio spes omnis præcinderetur. Interea
in Honorati Castellani amicitiam se ar-
ctius infinuauit, qui industriam eius, atque
eruditionem ita probauit, vt dignum cen-
suerit, cui suas absentis partes in docendâ
medicinâ traderet, quamuis per Academiae
leges, muneris commissi fructus, vbicumq;
terrarum esset, liberè percipere posset, quâ-
do valetudini Regis vacaret. Hanc osten-
tandæ doctrinæ nactus occasionem, maxi-
mam apud omnes de se opinionem excita-
uit, & per omnes honorum gradus, ad su-
premam Academici ordinis dignitatem ad-
scendit. Varia scripsit; & omnia extant duo-
bus in folio voluminibus excusa apud Ste-
phanum Michaëlem. Tulit eadem Acade-
mia, atque ipsa etiam Gallia plures excel-
lenti doctrina viros, Jacobum Hollerium
Stempanum, Jacobum Syluium, & Ioan-
nem Tagaultium Ambianos, Ioannē Schy-
ronium, Antonium Saportam, Franciscum
Valleriolam, Duretum, Riolanū, Andream
Laurentium; quos tamen hîc præterire de-
bui, quia peculiare nihil adferre potui.

Præteriti.

LEVI-

LEVINVS LEMNIVS.

VERE aiebat ille olim, *Maiores nostros eadem de iisdem dicere solitos.* De viris huius ævi illustribus multi iã scripserunt, quorum me verbis vti non piget, quando de iisdem eadem sunt dicenda, nec plura suppetunt. Itaque quæ hic legis, Myræo debes. Levinus Lemnius natione Zelandus Patriâ Zirizæus primùm Theologiæ operam dedit: ab hac ad medicinam transijt; cui faciendæ naturâ, & ingenio fuit aptissimus, quum vel adspectu, & eloquentiâ ægros recrearet. Præceptorem habuit Ve- zaliū; Remberto Dodonæo familiariter vsus est. Filium legitimo Thoro Guilielmum sustulit, paterni & æris, & artis hæredem, qui Suetiæ Regi à consiliis valetudinis fuit. Quo Rege, à perfido quodam regnū affectante in vincula coniecto, Guilielmus fidus Domino medicus, vnâ fortunis vitaque exuitur. Parens in studiis acquieuit scripsitque eleganti stylo varia omnium artium candidatis apprimè utilia in libros tres distincta; *quorum primus de Astrologia tractat*; in quo obiter indicat, quid illa veri,

*Filius Suetia
Regis consilii
vi medicus
f. 12.*

quid ficti falsiue contineat, & quatenus arti sit habenda fides; in quo denique multæ amœnissimæ causæ explicantur, tum *Proverbij origo*, *Quarta lunâ nati*. *Secundus de prefixo cuique vitæ termino*. *Tertius de honesto animi & corporis oblectamento*. *Item de occultis naturæ miraculis, & variis rerum documentis libri IIII*. *Similitudinum, quæ ex fructibus herbisque, in sacris bibliis desumuntur, explanatio*. Quem commentarium sacrarum literarum studiosis vsui posse esse docuit Francisci Vallesij iudicium, qui diuinæ eum suæ Philosophiæ adiunxit. *Elatâ vxore, sacris ipse initiatus, Canonorum in patria Collegio adscriptus, ibidemque senex piè defunctus est.*

ADRIANVS IVNIVS.

ADRIANVS IVNIVS Hornæ natus est anno CIO IO XII. ipsis Calend. Iulij. Vir tum in *medendi scientiâ*, tum *variarum rerum imprimis, & linguarum cognitione admirandus*. Nam præter Græcam, Latinam & Hebraicam, etiam omnes propemodum quarum per Europam vsus est, exactè pernouit, vt abunde *Nomenclator* eius testatur.

Multa

Multa Scripsit ad Philologum spectantia; & in his *adagiorum aliquot centurias* omnifaria eruditione refertas. Plura etiam è Græcis Latina fecit; inter quæ ad medicinam spectant, *Cassij Iatrosophistæ questiones medicæ.* Obiit Middelburgi *CIO IO LXXV.* Iunij XVI. ætatis suæ anno *LXIII.* *Chymadensis magno.*

MARCVS NEVIANVS.

MARCVM NEVIANVM Gerardimons alterum Imperialis Flandriæ caput edidit, virum eruditionis famâ nobilissimû. Nam qui res Flandricas hac ætate scriptis illustrarunt, vt Guicciardinus, & Marchantius, hunc à singulari doctrinâ celebrem, velut in exemplum produciunt. Nec verò ciuibus suis medendo solùm profuit; sed etiam rempub. prudentiâ iuuit, gesto sæpius consulatu. Tandem sacerdotium nactus, & sacerdos Gandauum concessit, ibique reliquum vitæ in nobilis otij studiis transegit. Scripsit Carmine, *de viribus plantarum, & de morbis curandis.*

Verhony

P 3

REMB.

REMBERTVS DODONAEVS.

REMBERTVS DODONAEVS Mechli-
 niae natus III. Calendas Iun. anno
 CIO IO XVIII. Patrem habuit Dionysium.
 Editis in lucem plantarum historiis mag-
 num sibi nomen comparauit. Atque adeo
 Maximilianns II. Imperator, defuncto Bie-
 sio, cuius erat vsus consilio, eum valetudi-
 ni suae praefecit. sed, nescio quam ob causam
 relictâ Caesaris aulâ Lugduni Batauorum
 medicinam profiteri maluit; ibidemque vi-
 vere desit anno CIO IO LXXXV. Præter
 opus Botanicum in libros xxx. distinctum,
 edidit *Medicinalium obseruationum exempla VIII.*
Epistolam de Alce animali.

NICOLAUS BIESIUS.

NICOLAUS BIESIUS Gandauî nasci-
 tur anno CIO IO XVII. VI. Calend.
 Apriles. Post peracta in patriâ literarum Ti-
 rocinia libatoque medicinæ studio in His-
 paniam profectus Valentiae Editanorum
 hæsit inuitatus gratâ cœli amœnitate; ibi-
 demque

demque ducibus Calabriae gratus vixit; Ad quos & habitam, *pro studiis literarum orationem* euulgavit, & *de arte dicendi libros II.* Ibidem quoque usus est familiaritate Ioannis Baptistae Agnesij, Theologi, ac Poetae, quocum mutuis versibus saepe lusit. Philosophicis maximè deditus *de vniuersitate* cum prosa, tum carmine, *Libros II. De Natura libros V. De Repub. libros IV.* foras emisit. Denique ad suos postliminio, tanquam Ulysses alter, reuersus, in Iconoclastarum tempestatem incidens, Patriam tumultibus agitatum reperit. Cui, pro virili, iuuandae *de opinionum varietate libello* edito, à lectarum varietate populares suos reuocare, atq; in maiorum religione retinere tentauit. Louanij publicam Doctoris Personam sustinens & rem medicam tractans, *in Galeni artem commentarios* conscripsit; Medicinæ item methodum, ac Theoricen publicauit. In grauissimis illis, periculosissimisque turbis ad Albanum Oratoris Academici munus bonâ fide obiuit. Post à Maximiliano II. Imperatore, tuendae valetudinis ergò accitus, ei liberisque eius gratus, & acceptus satis ibidem concessit, CIO 15 LXXIII. Eadem circiter extate inter Belgas floruerunt

scilicet

P 4

Iason

Iason Pratenfis medicus, illustri familiâ ortus, qui parentes *Beuere* Toparchas habuit.

Reinerus Snoyus, qui Louanij decurso Medicinæ studio, & postea Bononiæ institutis quæstionibus & declamationibus celebris, honorarium ab Academiâ meruit. Reducem verò in Belgium, *Carolus V.* Imperator ad Reges Scotiæ, & Daniæ legatum misit: Goudana Respublica consulari dignitate ornauit.

Quisusbord

Balduinus Ronsæus, & ipse Gandensis Triuerij discipulus; cuius extat libellus de magnis Hipp. lienibus. Pliniq; stomomace, ac Scelotyrbæ, & commentarij in Celsum.

Nicasius Ellebodius, Casletanus Granuelano familiaris, Possionij Canonicus, cui versionem Nemefij debemus.

Arnoldus Lensæus Belliolanus frater Ioannis Lensæi, Doctoris Theologi, ac Professoris Louanensis. Ille ad Ducem Moschouæ profectus, vt valetudinem regeret, & in Mathematicis disciplinis erudiret, communem regni calamitatem incurrit, cum Metropolis incendio funditus à Tartaris deleteretur.

Hermanus Crusarius, qui præclaros in Hippocratem commentarios edidit, eoque nomine

mine

mine Guilielmo Cluorum Regulo gratus,
& à Confiliis, dum filiam eius Boruffiæ
Principi desponsam comitatus ad statio-
nem reuertitur, in itinere obiit C I O I O
L X X I I I.

IO. GOROPIVS BECANVS.

HILVARIBECÆ nobili Campaniæ
Brabantinæ municipio natus Goro-
pius vnde & Becani nomen illi perpetuò
adhæsit, ab incunabulis pœnè in literis e-
ruditus, deinde inter Philosophos enutritus,
exactam Hebraicæ, Græcæ, Latinæ, aliarum-
que linguarum scientiam consecutus est.
Ætate grandior, ad exquisitiorem ingenij
cultum, Italiam, Hispaniam, Galliam, alias-
que prouincias peragrauit. Duarū Leonoræ
Galliæ, & Mariæ Pannoniæ Reginarum,
Caroli V. Cæsaris sororum, in Hispaniâ
diu medicus fuit; ob id, quoad viueret, insi-
gni annuo vectigali donatus. Pòst in pa-
triam redux, multos annos Antuerpiæ me-
dicinam fecit, vir certè præcellentis, ac di-
uini propemodum ingenij; Qui nouo do-
cendi genere demonstrare conatus est, ve-
tustissimam illam Philosophiam, quam

P 5

olim

NB

olim Linus, Orpheus, Thamyras, aliique tradidêre, ab ipso Noacho, eiusque filius, Iapeto præsertim, profectam esse, ac gentibus ad quas, Deo duce delati fuerint, traditam, eamque cum sacra Moyſis historiâ optime conuenire. In quâ inuestigatione, dum ſcriptorum omne genus euoluit; Poëtas maxime, qui pœnè ſoli, ſi Platonem cum paucis excipias, vltimæ antiquitatis reliquias nobis conſeruarunt nobis ſemper (vt dies diem docet) ſuppeditantibus argumentis, quod de Philoſophiâ dixi, ad Theologiam, ſiue de Deo opinionem tranſtulit, oſtenditque priſcam illam poëſim, ſeu muſicam, quæ lota diuina à veteribus credebatur, à Catho- licâ religione, ſi fabularum inuolucra de- mas, verbis, ac figuris quidem, ſed re ipſâ parum, aut nihil diſcrepare. Diuino planè vir ingenio, qualem vix ſingulæ ætates fe- rant, ſeu Philoſophiam, ſeu Philologiam (in vtraque enim ad miraculum excelluit) tra- ctaret, vt ſeculi ſui Varro nominari meritò potuerit. Paradoxum enim illud patriam linguam, hodieque cum Germanis, ſi pro- nuntiationem, & dialectum excipias, Belgis communem (Cimbricâ ipſe vocat) omnium eſſe antiquiſſimam, ideoque ante diluuium primo-

primo-

primorum parentum fuisse, tam ingeniosè, redditis passim etymis, persuadere conatur vt velit, nolit, in eius sententiam pedibus ire Lector pœne cogatur. Vtinã, quod Critici quidam desiderant, grauius tantoque ingenio dignius argumentum tractandum suscepisset; vt de Platonis, & Aristotelis consensione, vt de Repub. vt de omni historia, vt de Hippocratis, & Galeni præstantiã, vt denique de medicæ artis, ac Philosophiæ comparatione: omne sane punctum volisset, vtili dulcere admiscens, nec æquale cuiquam concessisset. Nam minuta illa, fateor, de linguæ Belgicæ veriloquiis (vt etyma Varro nominat) exteros plerisque, gemmas ibi latere ignorantes, à legendo deterrent. Sed vitio nescio quo plurima peccantur à doctis in eam partem, dum aut humile nimis argumentum deligunt, (vt qui Quarta, nam febrim Phauorinus, & è Belgis Guilielmus Insulanus, laudarunt, quæ Caluitium Synesius) aut maius, quam humeri ferre possint (quorum maxima copia est) suscipiunt, præcepti illius Horatiani inmemores:

*Sumite materiem vestris qui scribitis aptam
viribus.*

Equi-

Equidē non ignoro fuisse, qui acerbius eū de Ambactō, Gigantibus, Paradiso, Noachi arcā, & Nilo fluuio perstrinxerint. Sed amici sui Patrocinium Leuinus Torrentius præfando suscepit. Atque, vt non omnes hac in re habeat adstipulatores, his tamen lucubrationibus suis altissimarum disciplinarum arcana plurima è tenebris in lucem edidit, atque ad eadē accuratius cognoscēda doctorum ingenia mirificè exacuit. Cæterum ætate grandior, cæteris se functionibus abdicans, in Bibliothecam se abdidit: quamquam à Philippo II. Hisp. Rege, ad valetudinis suæ curam, ingenti pollicitatione, ac regali torquis aurei munere accerferetur. Summā in gratiā Groesbechij Cardinalis, & Eburonum Principis fuit, multisque ab eo donis honestatus. Leodico Traiectum Mosæ à Medinæ Cœli duce euocatus, cum podagrâ tentatus, Mosæ flumini pedes, artis suæ oblitus intulisset, lethalem in morbum incidit, fatoq; functus est IV. Calend. Iulij **CIO IO LXXII.** ætatis **LIII.** Moriens domum, vxorem (quam & perhonestam, & prædiuitem duxerat,) liberos, & ingenij sui partus nōdum editos (euulgerat autem viuens Origines Antuerpianus) Tor-

*8 Heliodorus ad
torporem iuda,
ceterum pedes
summi dolera,
tus frigida
improbandos
scripsit.*

Torrentio commendauit; Qui postea Plantino Architypographo Regio eius *Hieroglyphica* cum adiunctis publicanda dedit. *Miræus.*

GEMMA FRISIUS.

ET

CORNELIUS GEMMA F.

QVIDNI GEMMAM cæteris illustribus annumerem, qui vt gemma quædam rarior, inter æui sui mathematicos illuxit? quo nomine Carolo V. Cæsari harum artium nō ignaro, in primis gratus, sæpe Bruxellam est euocatus, & vicissim ab Aulicis Louanij salutatus. Solitus quidem domi Mathematicas disciplinas quasi radio demonstrare, publicè verò in gymnasio Medicinã profiteri. Staturâ erat mediocri, membrisque gracilibus & facie pallida quo factum est, vt dum *Hieremia Triuero* collega familiariter vteretur, essetque hic procerior multò, facièque rubicundâ, & corpore obeso; cum eo conspectus in publico sæpiùs, non potuit Salsi cuiusdam vrbانيتatem effugere, qui Gemmam & Hieremiam Louanienfiũ medicorũ, facetè par impar appellabat,

tabat, visitur hodieq; effigies tumulo appē-
 sa Louanij in æde sodalium Dominicanorū.
 Obijt calculi malo CIO IO LV. Maij xxv.
 ætatis XLVII. *Cornelius Gemma* Poeta, Rhe-
 tor, Philosophus, & Medicus egregius acce-
 ptam à Patre famam, præclaris ingenij sui
 monumentis sic auxit, vt vter alteri plus
 debeat, meritò ambigas. In libris certè, quos
de arte Cyclognomica, deque naturæ diuinis
 characterismis edidit, dum altissima Philo-
 sophiæ mysteria recludit, se ipsum quodam-
 modo superauit. Neque Theoricâ solum va-
 luit, sed in praxi quoque felix, arte suâ vi-
 tam multis produxit, sibi tamen eam serua-
 re non potuit, cùm anno CIO IO LXXVIII.
 apud Grudios epidemica lues grassaretur.
 Reliquit *Cornelius filios* duos, Alterum
Raphaelem Canonicum, & Scholasticum
 Ecclesiæ D. Petri, Louanij; Alterum *Philip-
 pum* doctorem quoque medicum; raro cer-
 tè exemplo filios, Patrem, Auum, &
 eruditos, & ijsdem deditos studiis, vt in
 Italiâ nostro æuo Manutios, floruisse.
Mirans.

IO. GVINTERIVS ANDERNACVS.

NOTA fatis huius viri doctrina, cui si
 verbis addere laudes velim, nihilo se-
 cius infaniam, quam si meridianum Solem
 illustrare coner. de vitâ eius nihil aliud in
 medium afferre possum, præter id, quod
 Lambertus Hortensius, vir eruditione sin-
 gulari præditus, in suâ ad Plutum Aristo-
 phanis præfatione, memoriæ proditum re-
 liquit. Clarebant, inquit, ea tempestate, in
 illâ ipsâ Academiâ (Louaniensem intelli-
 git) linguarum Professores, Græcæ Rutgerus
 Rescius, Latinæ Conradus Coclenius, He-
 braicæ Ioannes Campensis, viri cùm dili-
 gentes in tradendo, tum in suâ quisque pa-
 læstrâ primi nominis, quorum famâ, & cele-
 britate vndique studiosi exciti Lycaum il-
 lud literatissimorum hominum frequentia
 ita replebant, vt breui inde, tanquâ ex equo
 Troiano foeto innumerabiles milites armis
 Palladis instructi, & egregiè exercitati pro-
 dierint. Audiebam etiam eximium Peripa-
 teticum Ludouicum Viuem, & insignem
 Rhetorem Ioannem Paludanum, iam tùm
 senem admodum: quem quoties audiebam
 decla-

declamantem & libros Rhetoricorum Ciceronis ad Herennium explicantem; videbar mihi videre, & audire Nestorem illum Homericum.

Τὸν ἠδυεπῆ,

τῶ καὶ διὰ σόμῳ & μέλι & γλυκίων
ῥέεν αὐδῆ.

Erat mihi tum in eo studiorum meorum curriculo contubernalis, cum quo omnes rationes illorum sedulò communicabam, in re literariâ mecum ab vnguiculis Ultraiecti æducatus, *Ioannes Guinterius Andernacus* tenuis fortis tum quidem, sed ingenij præstantis, & ad apicem eruditionis natus, id quod brevi tempore pòst non obscure declaravit. Huius rei testem locupletem habeo Stephannum Montanum, virum grauem iuxtâ, & eruditum. Nam brevi pòst ille Lo- uanio digressus, cùm Lutetiam venisset, statim specimen ingenij sui, quod ad id temporis vsque in vmbriâ delituerat, cum magnâ laude, & gloriâ edere cœpit. Etenim Græcæ linguæ professionem auspiciatus, stipendium idque splendidum, & magnificentum paucis diebus meruit. Inde vbi aliquamdiu rei medicæ non segnem operam nauasset, ad laurum eius professionis peruenit. Testan-
tur

tur id eius versiones. Et hodie in Republicâ Argentoratensi inter Senatores summum locum tenet. haftenus Hortensius. Obijt Argentorati **MDIO LXXIIII.** Octobris **iiii.** Ex Græcis plurima Lâtina fecit, tam Hippocratis, quàm Galeni scripta. *Paulum Aeginetam* vertit, & commentariis illustravit.

Scriptit commentarios *in librum Hippocratis de naturâ humanâ*

Anatomicarum institutionum secundum Galeni sententiam ad candidatos Medicinæ, libros IV.

De victus, & medendi ratione, cum alio, tum pestilentie maximè tempore observandâ.

De medicinâ veteri, & novâ tum cognoscendâ tum faciendâ commentarios II.

De Balneis, & aquis, Dialogos. III. De peste,

De compositione medicamentorum.

Commentaria Oribasij (vt credidit) in aphorismos Hippocratis primus edidit.

PAVLVS CRASSVS.

PAVLVVS CRASSVS Patauinus anno **MDIOLIX** cœpit cum Bassiano Lando Placentino ad studiosorum vtilitatem concurrere

Q

currere

currere in declarandâ medicinâ Theoricâ ordinariâ: & post mortem Bassiani fuit collega Bernardini Paterni in secundâ cathedrâ; vir non solum medicæ scientiæ, sed etiam eloquentiæ laude clarissimus, optimisque literis tum græcis, tum latinis ornatissimus. Edidit anatomen, seu de humani corporis fabricâ Theophili Protospatharij, quam de Græco in Latinum sermonem conuertit: & præclarum opus Aretæi, Græci medici præcellentissimi, & Rufi Ephesij opuscula: & Galeni libros complures à se conuersos. Scripsit etiam de Balneis agri Patauini, & annotationes in Theophrasti libros de plantis. ex hac vitâ excessit anno CIO IO LXXIIII. *Riccobonus.*

HIERONYMVS FABRICIVS.

HIERONYMVS FABRICIVS ab Aquapendente, electus est Chirurgiæ professor in locum Gabrielis Fallopij Mutinensis anno CIO IO LXV. tribus scilicet annis post eius mortem, de quo illud vulgatum:

Martia Fabricio iactat se nomine Roma,

Pendula Fabricios tu quoq; gignis aqua.

Dona-

Donatusque fuit iure Patavinæ ciuitatis. Anno autem CIO IO LXXXIII. præter munus, quod adhuc ipse obiuerat, Chirurgiæ interpretandæ, alterum munus à senatu consecutus est, Anatomes quotannis pertractandæ, in hunc scilicet modum, vt per omnes hyemis menses ipsam Anatomem declararet, membra humani corporis incideret, dissectionem ostenderet, resque omnes explicaret ad negotium Anatomicum pertinentes. Post menses verò hyemis Chirurgiam doceret; quas explicationes Senatus voluit, & iussit esse ordinarias Medicinæ, omnibusque iis dignitatibus, & utilitatibus ornauit, quæcumque primis locis ordinariis Medicinæ Theoricæ, & Practicæ in Gymnasio conceduntur; vt ob id necesse fuerit eum in Collegium medicorum recipere, & anno etiam CIO IO XCVII. in rotatâ paginâ Professorum Gymnasij, ante Philosophos ordinarios peruulgatus fuerit. An adhuc superstes sit, ignoro: sed ultra quinquaginta annos in docendi munere perseuerauit. Eius extant *quinque libri disputationum de Chirurgiâ.* Absoluit etiam opus,

De visione & oculis,

Q 2

De

*De voce, & instrumento eius Laryngis
De auditu, & meatu auditus.*

*Præterea verò magnum opus Anatomicum,
scilicet, totius animalis fabricæ Theatrum: Ana-
tomicam methodum: De partibus similaribus &
dissimilaribus: utrum actiones sint partium si-
milarium, an organorum. Riccobonus.*

MELCHIOR GVILANDINVS.

MELCHIOR GVILANDINVS, Boruf-
sus, anno CIO IO LXI. Patauij ele-
ctus est horti Medicinalis custos, ad osten-
dendas sibi herbas, earumque nomina, &
vires aperiendas. Vir fuit sine dubio litera-
tissimus, qui instar Gorgiæ de qualibet re
propositâ, copiose, atque disertè poterat di-
sputare. Excessit anno CIO IO LXXXIX. ma-
ximâ bonorum parte Reipub. Venetæ te-
stamento relictâ. Seruantur etiamnum eius
libri multi sane, & exquisiti in Bibliotheca
D. Marci, capsis ad id confectis; siquidem
cum libris, mille scutatos Reipub. relique-
rat. Eius extat *Papyrus*, hoc est, *Commen-
tarius in III. C. Plinij maioris de Papyro
capita, cum repugnantia Mercurialis*; edi-
dit etiam *Epistolas IIII. de stirpibus*. Scri-
psit

psit quædam de erroribus Matthioli ad Dioscoridem.

AMATVS LVSITANVS.

AMATVS LVSITANVS primùm Ferrariæ Medicinam professus est. Hinc à Rhacufino Senatu per Sebastianum Menfeum illius Reipub. Legatum magnis conditionibus euocatus. Rex Poloniæ ingenti præmio inuitauit, sed ire recusauit. Scripsit *Curaciones Medicin.* variâ rerum cognitione refertas, in quibus exemplo Hippocratis morborum historias à se obseruatas recenset. Verùm Crato *plura conficta, quàm facta illum scripsisse, & interdum opiniones suas isto modo confirmare voluisse* annotauit. Edidit præterea *commentaria in Dioscoridem.*

HORATIVS AVGENIVS.

In magna de inuis opibz
HORATIVS AVGENIVS à monte Sancto Patrem habuit Ludouicum Augenum, qui annos septuaginta in præcipuis Flaminia, Piceni, Etruriæ ciuitatibus, cum maximâ famæ celebritate medicinam

Q 3

exer-

exercuit, & nomen reddidit immortale. Charissimus idem fuit Clementi VII. Pontifici maximo, cui honestissime operam nauavit. Medicus intimus, ac familiarissimus Alberti Pij, & Leonelli fratrum comitum Carpensium, summeque dilectus à Rudolpho Pio Cardinali, Leonelli filio: tantoque in honore habitus apud Ducem Guisium, & fratres, aliosque Principes Gallos, cum in Italiam exercitum duxerunt summo Pontifici Paulo Caraffæ gratificati, ut præter magnam vim nummorum honoris causâ ei datorum, etiam eius Patriam, Montem Sanctum, ab omnibus oneribus, quæcumque alia loca ob ipsius exercitus transitum sustinebant, immunem fecerint. Is quatuor reliquit filios, omnes insigniter honoratos, duos iurisperitos clarissimos, Simonem, & Fabricium. Quorum prior bis fuit auditor Rotæ Perusinae: Alter ius Pontificium in gymnasio Romano, & Maceratesi, cum magnâ suâ laude interpretatus est; Vicariatusque vsque officia splendide obiuit. Lælium equitem D. Mariæ Lauretanae, & ipsum hunc Horatium; Philosophum Medicum, & Theologum præcellentissimum, in quo spem suam omnem collocauerat;

uerat; Quique cum in Gymnasio Maceratenſi Logicam duobus annis, & in Romano medicinam Theoricam extraordinariam quinque annis, & in Taurinenſi medicinam Practicam ordinariam in primâ cathedrâ ſexdecim annis, videlicet ſex cum Collegâ Ioanne Coſteo ex laude Pompeiâ, & decem ſine Collegâ interpretatus fuiſſet, tandem in gymnaſium Patauinum, ad medicinam Theoricam ordinariam explanandam, propoſito quingentorum florenorum præmio accitus, ac perductus eſt. Eius extant

De ſanguinis miſſione libri X.

Diſputationum eiufdem argumenti libri VII.

Epistoſularum medicinalium libri XXIV.

De partu hominis, liber.

ALEXANDER MASSARIA.

ALEXANDER MASSARIA Vicetinus inſignem Græcarum literarum, Lati- narumque cognitionem, ad Medicinæ ſtudium contulit, eoque cæteris ſui æui Medi- cis præſtitit. In patria annos xxv. artem feliciter exercuit. Mox in Olympicorum Academiâ Anatomien docuit. Inde autem

Q 4

anno

anno CIO IO LXXVIII. plurimorum pro-
cerum, amicorumque precibus permotus
Venetias se contulit. Ibidem spacio nquam
annorum tantum famæ consecutus est, vt
ab excellentissimis Medicis celebraretur, à
Montano etiam Patriæ lumen, atque orna-
mentum appellaretur. Et Senatus Venetus
mercuriali vitâ functo aptissimum cen-
suit, quem in principem profitendi locum
illi successorem daret, in quo munere ita se
gessit, vt omnium expectationem supera-
rit. Opes, quibus abundauit, splendoris, &
liberalitatis habuit instrumenta, vt eum
cum Cimone Atheniense non immerito
Riccobonus compararit. Scripsit
De peste libros IIII.

*Disputationes Duas, quarum altera est de scopis
mittendi sanguinē, cum generaliter, tum spe-
cialiter in febris; altera de purgatione in
principio morborum.*

Medicinae practicae libros II.

HERCVLES SAXONIA.

HERCULES SAXONIA Patriam habuit
Victorem, Medicinæ Theoricæ in A-
cademiâ Patauina professorem. Auum Hie-
ronymus;

*Mirandul's
Successor.*

tony;

onymum, & ipsum medicum, & ob artis præstantiam magno præmio à Ragufana Repub. conductus. Patrem Ludouicum, Philosophum eximium, & Paternæ gloriæ hæredem. Hercules autem artium & medicinæ Doctor renuntiatus Logicam profiteri cœpit. Deinde librum III. Auicennæ explicuit. Sed hac professione senatus Veneti decreto sublatâ, Venetias se recepit; ibique medicinam factitando ad summam famæ gloriam grassatus est. Per hæc absumptis octo annis successor Hieronymo Capiuaccio designatur anno MDIOXC. quod munus obiuit diutissime, & *Comitis Palatini* titulum meruit.

*Capiuaccio
Successor*

IO. THOMAS MINADOVS.

IOANNES THOMAS MINADOVS Rhodiginus, ex ea familia ortus, quæ originem trahens à Syracusis, inde Neapolim, & Máfredoniam translata est; atque in earum ciuitatum vtraque plurimum claruit: Patre natus est Ioanne Baptista, Philosopho, & Medico præstantissimo. Auum habuit Annibalem Iuris vtriusque Doctorem: & vltra qui genus repetunt, egregiam clarissimo-

Q 5

ru

rum virorum in eadem familia seriem deprehendunt. Ipse vero Io. Thomas duobus Syriae Cōsulibus Venetis Theodoro Balbo & Ioanni Michali medicam operam nauavit. Deinde aliquot annos apud Guilielmū Ducem Mantuæ Medici officio functus est: Utini, Montaniani, Rhodigij publicis, & quidem insolitis medēdi præmijs est honoratus. Denique anno CIO IO XCVI. ad profitendam primo loco Medicinam Patauij constitutus est. Scripsit

De humani corporis turpitudinibus cognoscendis & curandis libros III.

De morbo Cirrorum in Polonos grassante, quam vocant Plicam.

Philodicam, siue de dietâ in morbis acutis.

Disputationes medicinales

Historiam de Bello Persico Italicè conscriptam.

Apologiam Latinam pro suâ historiâ aduersus obiectiones Leonclauij.

V L Y S S E S A L D R O V A N D V S.

VLYSSES ALDROVANDVS, illustri Comitum Aldrouandorū familiâ oriundus, in gymnasio Bononiensi naturalis historiae

storiæ professionem tam feliciter impleuit,
 vt omnium ante se genitorum diligentissi-
 mus, etiam post futuris huius palmæ glo-
 riam præripuisse videatur. Quippe adgres-
 sus eam Medicinæ partem, quæ materiem
 remediorum ex animalibus desumit, vt eo-
 rum figuram, atque naturam ad posteros
 fideliori stylo transmitteret, haudquaquam
 Authorum euoluisse monumenta conten-
 tus, inspiciendi causa, regiones etiam remo-
 tissimas animo prorsus Vlyssæo peragrauit:
 In hoc tamen ab Homericò illo diuersus,
 quod hanc peregrinationem non coactus,
 sed sponte, non ἐν βάνησι, καὶ κακὰ χρόνι εἶματ'
 ἔχων, sed plenâ rerum omnium copiâ in-
 structus suscepit. Tantos enim sumptus
 fecit, vt non cum Iro, sed potius cum Alci-
 noo, componi debeat; nisi quod opes non
 ad luxum, sed ad vtilissima toti mortalium
 generi studia cōuertit. Verùm ipsummet de
 eius perigrinationibus loquentem audite:
Ego inquit, in singulâ auium nostrarum histo-
riâ, vt tam interna, quàm externa nota redde-
rem, & eorum oculatus testis essem, ingentem
pecuniæ vim, cum in variis peregrinationibus
in diuersas Orbis regiones, auium potissimum,
ac aliarum etiam rerum naturalium causa sus-
cc
ceptis;

ceptis; tum in iisdem describendis, ac in tabulis ex pyro confectis, delineandis, exsculpendisque, atque tandem excudendis consumpsi. Ideoq; pictori in ea arte unico, triginta, & amplius annos, annum aureorum ducentorum stipendium persolui. Delineatores celeberrimos, Laurentium Benninum Florentinum, & Cornelium Suinum Francofurtensem, meo ære conduxim: Nec non Jacobi Ligotij, serenissimi Etruriae Ducis, Pictoris eximij, operam in hac eadem Prouinciâ Florentiæ quandoq; usus sum, ut quo maximo fieri possit artificio aues eæ designarentur. Tandem sculptorem habui, & adhuc habeo insignem Christophorum Coriolanum Norimbergensem, atq; eius nepotem, qui eas adeo venuste, adeoq; eleganter exsculperunt, ut non in ligno, sed in ære factæ videantur. Verum sagacitatis exquisitæ vir, qui nobis tot animalium formas incognitas ante oculos obiecit, naturæ veluti nouercantis iniuriâ oculis captus est, & qui perspicacis ingenij luce causas rerum abditas illustraret, in tristi cæcitatibus caligine supremam vitæ partem exegit.

LVDO-

LVDOVICVS MERCATVS.

LVDOVICVS MERCATVS primùm in Academia Vallefoletanâ Medicinæ Professor & mox Archiatros electus, Philippî II. Regis Hispaniarum valetudinem viginti per annos felicissimè rexit. Ob id omnium ordinum hominibus æquè carus existit, quibus etiam artis suæ fidem exemplo comprobabat, quùm sensus integros, & perpetuam mentis constantiam in supremâ senectute conseruarit. Porro annum agens ætatis sextum & octogesimum, impeditis calculo vesicæ meatibus, suppressaq; decem & octo dies urinâ, miserandum in modum iacuit, mortemq; per acerbissimos tandem cruciatus obiuit.

THOMAS FIENVS.

THOMAS FIENVS Antuerpiæ natus est anno MDCLXVII. ipso die, quem Saluator noster absoluto per mortem suam redemptionis mysterio sacrauit. Patrem habuit

buit

buit Ioannem Fienum non vulgaris doctrinæ Medicum, cuius extat *Commentarius de flatibus humanum corpus infestantibus*. Medicinæ operam in Italiâ potissimum dedit: vbi Præceptores audiuit ad æmulationem vetustatis eruditos, Hieronymum Mercurialem, Vlysses Aldrouandum, Ioannem Costeum, Iulium Cæsarem Arantium, & in Philosophicis, Fredericum Pendasium. Anno MDCCXCIII. primariam in Academiâ Louaniensi professionem adeptus est; in qua iam annum vigesimum quartum versatur. Interim Serenissimus Dux Bauariæ Maximilianus, ad officia medici interioris euocauit. Hinc eum, vix anno transacto, amor Patriæ reuocauit. Postea Serenissimi Archiducis Alberti Principis nostri factus est medicus Cubicularius. Sed eam quoque deseruit conditionem diffusus valetudini suæ, quâ tum non prosperâ satis utebatur. Duobus abhinc annis Bononienses proposito mille aureorum honorario ad principem medicinæ professionem inuitarunt. Verùm serenissimus Archidux Albertus eum in Academia sua, non deteriori conditione retinuit. Euulgauit librum *de Cauteris,*

teris, & alterum, de *viribus imaginationis*.
 Habet prætereà in omnes Medicinæ partes
 incredibili studio lucubratas commen-
 tationes, & velut vniuersæ artis O-
 ceanum, quæ magno rei Medicæ detri-
 mento supprimi studiosis omnibus dolen-
dum est.

OPERIS

OPĒRIS CONCLVSIO
AD
EXCELLENTISSIMVM VIRVM,
FRANCISCVM PAZ.

TV mihi principium, Tu finis, Maxime PAZI,
PAZI Asclepiadū decus immortale virorū:
Quem primūm aëreas teneris vagitibus auras
Rumpentem blando conspexit lumine Phæbus;
Exceptitq; sinu, propriasq; fideliter artes,
Queis celerēs in fata manus, & stamina fuso
Deproperata leui, ac seuas remorēre, Sorores,
Edocuit, Belgis placidus; queis vita, salusq;
PRINCIPIS incolumis lex est suprema salutis.
Tu nostra Phæbus Patria, Sol aureus cui
Tu nostri, quem spectat Iber, quem Belga tuetur:
Nam quoties languet PRINCEPS, dignissimus
annos

Viuere Nestoreos, atri caligine luctus
Circumfusa suos obducit Belgica vultus:
Verūm Pæonio teneros reuocatus in artus
Si vigor auxilio redijt, fugiente serescunt
Lumina tristitie, medica sic arte reductus
Dianam Hippolytus specie letauit amicā.

INDEX

INDEX
 OMNIVM MEDICORVM
 QVI IN HOC OPERE
 memorantur.

A	ACT VARIVS	Antonius Cermisonus	
	133	161	
	Acron	46	Antonius Galatheus
	Adrianus Iunius	228	183
	Aemilius Macer	92	Antonius Musa
	Aesculapius	13	88
	Aetius <i>Argemta</i>	129	Apollo
	130	130	12
	Albucassis	147	Apollodorus
	Albutius	89	48
	Alexander Benedictus		Apollonius Mus
	159		56
	Alexander Massaria		Arabes medici
	247		138
	Alexander Trallianus		Archigenes
	132		96
	Alexias	75	Archagatus
	Amatus Lusitanus	245	87
	Andreas	56	Aretæus
	Andreas Vesalius	195	103
	Andromachus	101	Aristogenes
	Antonius Castor	102	49
			Aristoteles
			61
			Arnaldus Villanoua-
			nus
			152
			Artorius
			90
			Aruntius
			89
			Asclepiades
			78
			Athenæus
			102
			Auenzoar
			141
			R
			Auer-

I M D E X.

<i>Auerrhoes</i>	140	<i>Critias</i>	100
<i>Auicenna</i>	136	<i>Critobulus</i>	56
B.		<i>Ctesias</i>	36
B <i>Acchus</i>	14	D.	
B <i>Basianus Landus</i>	188	D <i>Emocedes</i>	21
<i>Bernardus Paternus</i>	210	D <i>Democritus</i>	37
<i>Bernardinus Gordo-</i>		<i>Dinus de Carbo</i>	159
<i>nus</i>	165	<i>Diocles Carystius</i>	40
<i>Bertrucius</i>	163	<i>Dioscorides</i>	85
C.		<i>Dracon</i>	35
C <i>Aius Valgius</i>	87	E.	
C <i>Carpitanus</i>	89	E <i>Mpedocles</i>	44
<i>Cassius</i>	89	E <i>Erasiſtratus</i>	70
<i>Celius Aurelianus</i>	120	<i>Euax</i>	102
<i>Cleombrotus</i>	56	<i>Eudamus</i>	48
<i>Cleophantus</i>	76	<i>Eudemus</i>	95
<i>Clidemus</i>	74	<i>Eudemus Chius</i>	75
<i>Charicles</i>	94	<i>Eudemus Pharmaco-</i>	
<i>Charmis</i>	100	<i>pola</i>	75
<i>Chiron</i>	12	<i>Euphorbus</i>	88
<i>Chrysippus</i>	50	F.	
<i>Constantinus</i>	161	F <i>Ranciscus Valle-</i>	
<i>Cornelius Celsus</i>	91	F <i>sus</i>	206
<i>Cornelius Gemma</i>	237	G.	
<i>Cratenas</i>	36	G <i>Abriel Fallopius</i>	
		G	206
		<i>Galenus</i>	112
			<i>Gemma</i>

I N D E X.

Gemma Frisius 237 Ioannes Argenterius

Gentilis Fulginas 150 215

Guilielmus Rondeletius 220 Ioannes Sermoneta
165

Guilhelmus Copus 185 Ioannes Tornamira 165

Io. Guinterius Ander-
nacus 239

H.

Hieronymus Capinaccius 214 Io. Thomas Minadous 249

Hieronymus Mercurialis 211 Io. Goropius Becanus 233

Hieremias Trimerius 201 Io. Baptista Montanus 185

Honoratus Castellanus 224 Ioannes Fernelius 192
Io. de S. Amando 167

Hugo Senensis 156 Ioannes Manardus 180

Haliabas 145 Ioannes Ruellius 182

Hercules Saxonia 248 Ioannes Philippus In-
grassias 208

Herophilus 54 Isaac 144

Hippocrates 24 Iacobus Carpensis 168

Horatius Augenius 245 Iacobus de Partibus 150

I.

Ioannes Arculanus 157 Iacobus Forliniensis

163

R 2 Lab-

I N D E X

L.		Medicina Philosophia	
L	Aurentius Iou-	soror	20
	bertus	225	Melampus 23
Leonardus	Fuchsius	Melchior Guilandinus	
	204	244	
Lenus	Lemnius	227	Menecrates 53
Lupus	103	Mesue	143
Ludouicus	Mercatus		N.
	253	N Ebrus	25
Laurentius	Laurentia-	N Nicander	76
nus	173	Nicias	47
	M.	Nicias Byrrhi medicus	
M	Achaon	15	48
	Magnus	125	Nicolaus Biesius 230
Marcellus	131	Nicolaus Leonicens	
Marcellus	Virgilius	178	
	184	Nicolaus Myrepsus	134
Marcus	Nenianus	229	Nicolus 160
M. Antonius	Turria-	Nicomachus Machao-	
nus	174	nis filius	18
Marcus	Cato	87	O
Marsilius	161	Oribasius	124
Marsilius	Fucinus	171	P.
Matthæus	Silvaticus		P
	158	Æon	15
Matthæus	de Gradi	Paulus Argineta	129
	157	Paulus Crassus	241
		Pausanias	43
		Peri	

I N D E X

Periander	78	Soranus	112
Petron	41	Symphorianus Cam-	
Petronius	56	pegius	167
Petrus Hispanus	146	T.	
Petrus Leonius	169	T Hadæus	158
Philippus Acarnan		Themison	83
57		Theon	104
Philippus Cous	57	Theophrastus	72
Philistion	43	Thessalus Hippocratis	
Plinius	105	filius	35
Podalirius	15	Thessalus	97
Pompeius Leneus	87	Thomas de Garbo	160
Praxagoras	42	Thomas Fienus	253
		Thomas Linacrus	177
Q		Thrasias	74
Quintus Serenus	121	Trusianus	156
R		V.	
R Hases	142	V Alefcus de Ta-	
Rembertus Do-		ranta	166
donæus	230	Vectius Valens	93
Rufus Ephesius	104	Vidus Vidius	189
Rubrius	89	Victor Trincauellus	190
S		X	
S Auanorola	164	X Xenophon	93
Scribonius Largus		Z.	
119		Z Eno	56
Serapis	12	Zeno	122
Serapion	75		

A P P R O -

APPROBATIO

ILLVSTRIVM Medicorum vitas stilo & digno memoria seculorum elogio celebratas à V. C. Petro Castellano Græcarum litterarum in Louaniensi Academia Professore, cum voluptate recensui, & simul vt luce donarentur censui. Quippe cum ars Medica à Deo creata, vna etiam sit, vt dixit veterum quidam; quæ Imperatoribus imperet, non minimo loco semper habiti illius Authores, Principes, Doctores, vt quos etiam honorari Æterna sapientia decreuit, & voluit. Datum Antuerpiæ in Seminario Episcopali die xv. Nouemb. M. D. C. XVII.

LAURENTIVS BEYERLINCK
Archipresbyter, Bibliothecarius, ac
librorum Censor Antuerpiæ.

ERRATA

ERRATA.

IN præfatione pag. 10. linea 9. versum ita l. *ἄξι μὲν ὄν μόνον*
δὲν Ρρονῶ, &c. pag. 11. lin. 15. l. *πεφοιτημένοι*. pag. 18. lin. 3.
 l. huic. pag. 16. linea 12. l. *ἡπια*. pa. 18. lin. 3. deest, *Brachio*. li-
 nea 20. l. hinc. linea 24. l. *Gnidon*. p. 19. linea 8. l. *Soroastrū*
 pa. 28. linea 21. l. *Gnidiorum*. p. 29. lin. 26. l. prohibuit. pag.
 32. lin. 20. l. *Δὲς*. linea 22. lege *ἡνέας*. pa. 42. lin. 8. l. *Philoti-*
mum. pa. 46. lin. 12. l. *Empiricen*. lin. 24. l. *Αχρων*. lin. 25. l.
τετείδ ⊙. pa. 47. linea 21. l. *εξοχα*. l. 24. lege, nouem. pa. 64.
 lin. 23. l. *Aristoteleium*. p. 66. lin. 13. deest. *in*. Pa. 67. lin. 2.
 lege quā. lin. 15. l. præroderetur. pa. 70. linea 1. l. *nostri*. p. 72.
 lin. 16. l. *corpore*, pa. 82. lin. 21. l. *tentarit*. pa. 129. lin. 4. leg.
αἰὸν.

*Plura obiter hac percurrentem sine dubio effuge-
 runt, quibus candidus lector veniam dabit, &
 suo Marte corriget.*

FINIS.

ERRATA

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

ERRATA

De gallina aurum veraciter
in Operatione ad Libitum.

